

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/19 • 14 Mayıs 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Sendikal uzlaşmaya ve ihanete karşı...

**Sınıfa karşı sınıf
çizgisinde
birleşelim!**

İÇİNDEKİLER

Sendikal bürokrasi	
teşhir ve tecrit edilmelidir!	3
Sınıfa karşı sınıf çizgisinde	
bir duruş!	4
Reformizmin Taksim'i baltalama	
girişimleri fiyaskoyla sonuçlandı!	5
“Emeğin birliği”nden dem vuranlar,	
emeğe yeni ihanete hazırlanıyorlar!	6
Sınıfın devrimci iktidar mücadelesini	
yükseltelim!	7
Kürt halkına yönelik	
saldırıları yayılıyor	8
İsrail'in OECD üyeliğine	
Türkiye'den destek!	9
4-10 Mayıs “İş Sağlığı ve Güvenliği	
Haftası”nda Türkiye gerçeği	10
Ankara'da KESK ve Türk-İş'ten	
26 Mayıs açıklaması.	11
UPS Kargo işçileri direnişte!	12
İşten atılan UPS işçileri ile konuştuk	13
İşçi ve emekçi hareketinden	14-15
Fiili-meşru mücadele ruhuyla	
İstanbul Kamu Emekçileri	
Kurultayı'na!	16-17
Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme	
Kurulu'nun Mayıs Ayı Toplantısı	
değerlendirme ve Sonuçları	18-19
Binler Deniz, Yusuf ve	
Hüseyin'i andı	20-21
Gençlik hareketini ileriye taşıma	
sorumluluğunu kuşanmalıyız!	22-23
24. Geleneksel İTÜ Öğrenci Şenliği	
gerçekleştirildi!	24
Yunanistan sokağa çağırıyor!	25-26
Yunanistan işçi ve emekçilerinin	
kitlesel/militan direnişi	27
“Seçimler Almanya'da krizin daha da	
derinleşeceğinin gösteriyor!”	28
Kayseri İşçi Kültür Evi'yle	
dayanışma sürüyor	29
Güler Zere ölümsüzdür!	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/19 * 14 Mayıs 2010
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Sendika bürokratları TEKEL Direnişi'ni kırmak amacıyla 3 ay önce kararlaştırdıkları 26 Mayıs “genel eylem” kararını ortada bırakmış durumdalar. 4 sendika konfederasyonunun bu kararı ortada bırakmaları şaşırtıcı değil. Görünürde kimi konfederasyonlar -DİSK ve KESK- bu karara sahip çıkmakta. Ancak bu sahiplenmenin gereklerine uygun bir hazırlık içinde olduklarını söylemek mümkün değil. Bu durum değişmediği koşullarda 26 Mayıs genel eyleminin de daha önceki benzer eylemlerin uğradığı akıbeti yaşaması kaçınılmaz olacaktır.

Direnişçi işçiler 1 Mayıs günü Taksim'de sendika bürokrasisine dönük tepkinin de bir ifadesi olarak kürsüye müdahale ederek Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu'yu konuşturmamışlardı. Bu müdahalenin ardından 6 konfederasyon başkanı yaptıkları ortak bir açıklama ile bu müdahaleyi kınamış ve “emeğin birliği”nden dem vurmuşlardı. Açık ki sendika bürokratları 1 Mayıs'ta kürsüye yapılan bu haklı ve meşru müdahaleyi bahane ederek aylar önce ilan ettikleri genel eylem kararını hayata geçirmemenin dayanağı yapma çabasındalar. Görünürde gerekçe kürsüye yapılan müdahaledir ancak bunun hiçbir inandırıcılığı bulunmamaktadır. Zira sendika bürokratları 26 Mayıs genel eylem kararını hayata geçirmek için değil, o gün için başta TEKEL işçileri olmak üzere işçi ve emekçilerin büyüyen “genel grev” isteminin basıncını bertaraf etmenin bir sonucu olarak devreye sokmuşlardı. O gün için önemli olan bu istemin belirsiz bir tarihe ertelenmesiydi. Bu karar o zaman belli tepkilere yol açmış olsa da sendika bürokrasisi üzerindeki yoğun basıncı ortadan kaldırmıştı. Nasılsa zaman içinde bu eylem kararını boşa çıkarmanın uygun ve makul bir fırsatını bulacaklardı. Nitekim yanılmadıkları ortada. 1 Mayıs'taki kürsü müdahalesi bu “uygun” imkanı onlara sağlamış bulunuyor.

Sendika bürokratları, 1 Mayıs'ın politik-moral kazanımlarının da sağladığı uygun bir atmosferde sermayenin saldırılarına karşı işçi ve emekçileri genel bir eylemle harekete geçirmek yerine tam da kendi misyon ve rollerine uygun bir tutum sergilemektedirler. Ama bu bürokratlarının gelip dayandıkları bir sınır var.

Sınıf hareketindeki mücadele arayışı ve tabandan yükselen sınıf inisiyatifi sendika bürokratlarının sınıf hareketinin önünün diktikleri barikatları aşmanın imkanlarını ve güçlerini her geçen gün çoğaltmaktadır.

Sınıf devrimcileri bu imkan ve güçleri işçi sınıfının bağımsız devrimci çizgisini ve pratiğini geliştirmenin zeminine çevirebilmelidirler. Bunu başardıkları ölçüde kendi hedeflerine doğru daha emin ve sağlam adımlarla yürüyebilir, işçi ve emekçileri sınıfa karşı sınıf çizgisinde birleştirebilirler.

* * *

Ekim Gençliği'nin Mayıs 2010 tarihli 125. sayısı çıktı. Okurlarımız *Ekim Gençliği*'nin yeni sayısını Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirler.

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

İşçilerin haklı protestosunu kınayanlar ihanet içindedirler...

Sendikal bürokrasi teşhir ve tecrit edilmelidir!

Sendika bürokrasisi sınıf hareketinin yeniden ayağa kalkmasının önündeki en büyük engellerden birisidir. Bugüne kadar işçi sınıfı ve emekçileri ilgilendiren temel gündemler söz konusu olduğunda sermaye ve hükümetle işbirliği yaparak sınıfa ihaneti görev edinen sendika bürokratları, her türlü ileri çıkışın önüne set çekmeye, onu boğmaya çalışmıştır. Sermayenin koltuk değnekliliği işlevini yerine getiren sendikal ihanet şebekesinin bugüne kadar gerçekleştirdiği ihanetler saymakla bitmez.

İşçi sınıfı ve emekçiler sendikal ihanet gerçeğinin farkındadırlar. Ancak sendikal bürokrasiyi aşabilecek, ondan hesap sorabilecek bir bilinç ve örgütlenme düzeyinden yoksun oldukları için, dönem dönem öfkelerini dışa vursalar da, bu hainlerin kökünü kazıyabilecek bir yönelim içerisine girememektedirler.

İşçilerin tepkisinden canını kurtarmak için ağaca tırmanmak zorunda kalan Türk-İş başkanı Bayram Meral'den sonra Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu da işçilerin haklı tepkisinden nasibini aldı. TEKEL sürecinde ihaneti derinleştiren, tabanın iradesini bölüp parçalamak için canla başla çalışan Türk-İş bürokratları, işçilerin sendika binasını basması sonucu arka kapıdan kaçmak zorunda kalmışlardı. Ancak TEKEL işçileri bu haklı tepkilerini bilinçli bir tutuma dönüştüremedikleri, bağımsız taban örgütlülüklerinde birleşemedikleri için, Türk-İş bürokratları TEKEL şahsında yeni bir ihanete daha imza atabildiler.

Başta TEKEL olmak üzere öncü işçiler bu ihaneti unutmazlar. 1 Mayıs günü sendika bürokratlarına rahat olmamaları gerektiğini anlatmak için ve ihanetten hesap sormak için harekete geçtiler. 1 Mayıs kürsüsünü asıl sahiplerine terk etmesi için sendika bürokratlarını uyardılar. Bu uyarıya kulak asmayan Kumlu, direnişteki işçiler tarafından yaka paça kürsüden indirildi. İşçilerin bu tutumu alandaki işçiler, emekçiler ve devrimciler tarafından “Kahrolsun sendika ağaları!” sloganıyla sahiplenildi.

Türk-İş bürokratları bu tepkiyi fazlasıyla hak etmişlerdi. Bu hain bürokratlar üç yıldır Taksim iradesinde somutlanan ilerici çıkışı boğmak için de ellerinden geleni yaptılar. Devletle işbirliği halinde yıllardır Taksim iradesini karaladılar. İşçilerin birliğini bölmek, Taksim iradesini zayıflatmak için 1 Mayıslar'da başka alanlara başvuru yaptılar. Binlerce işçi, emekçi ve devrimci devletin azgın terörüne maruz kalırken, devleti değil eylemcileri suçlayan açıklamalar yaptılar. Taksim 1 Mayıslar'ında olduğu gibi her türden ilerici çıkışın karşısına dikildiler.

Türk-İş içerisindeki ilerici iddialar taşıyan kimi sendikacılar da Türk-İş bürokratlarının peşinden sürüklendiler. “Devletin kapsamlı saldırılarına karşı mücadele taleplerinin öne çıkarılması gerektiği”, “sınıfın birliğinin alan tartışmasından daha önemli olduğu” vb. söylemlerle, devletin icazetinde kutladıkları 1 Mayıslar'ı gerekçelendirmeye çalıştılar.

Taksim, sermaye sınıfına ve devlete karşı işçi sınıfının hakları, özgürlükleri ve geleceği için direnme iradesini temsil etmektedir. Taksim bir “alan tartışması” ve inadı değildir, sermayenin saldırılarına

“artık yeter” diyen binlerin mücadele azmini ve kararlılığını temsil etmektedir. İşte bu yüzden sermaye devleti bu iradeyi ezmeye, Türk-İş bürokratları da bu iradeyi bölmeye ve karalamaya çalışmıştır.

Ancak kazanan işbirlikçi hainler değil direnenler olmuş, militan bir mücadeleyle Taksim kazanılmıştır. Türk-İş bürokratlarının ve peşinden sürüklenenlerin demagojileri bu gerçeği değiştiremez. Bugün parçası olmaya çalıştıkları Taksim kazanımında en ufak bir katkıları olmadığı gibi, yıllardır devletin icazetinde işçi sınıfını bölmüşlerdir.

Türk-İş bürokrati Mustafa Kumlu tam bir arsızlıkla Taksim 1 Mayıs kürsüsüne çıkarak şov yapmak istemiştir. Direnişteki işçiler buna izin vermemiş, Kumlu şahsında sendikal ihanete tepkisini dile getirmiştir. Protesto edilen sadece Kumlu değil, aynı zamanda işbirlikçi sendikal bürokrasidir, sınıf uzlaşmacı sendikal anlayıştır.

Sendikal ihanet gerçeği orta yerde dururken, direnişteki işçilerin tepkisinin ve protestosunun karşısına dikilmek ve karalamaya çalışmak ancak gericilerin işi olabilir.

1 Mayıs alanında ve 1 Mayıs'ın ardından ilerici güçler kürsü işgalini ve sendikal bürokrasiye gösterilen tepkiyi sahiplendiler. Türk-İş bürokratları, bu sahiplenmeden duyduğu rahatsızlıktan dolayı, Hak-İş, DİSK, Memur-Sen, Kamu-Sen, KESK genel başkanlarına çağrı yaparak, bir toplantı düzenledi. 1 Mayıs değerlendirmesi adı altında direnişteki işçilerin protestosunu “kınayan” bir açıklamaya imza atan bürokrat yöneticiler, böylece gerçek kimliklerini ortaya sermiş oldular.

Yapılan açıklamada, işçilerin protestosunu, “kutlamaları sabote etmek”, “emek hareketinin birlikte mücadelesine engel olmak” gibi, aslında kendi misyonlarını tanımlayan ifadelerle karalamaya çalıştılar.

“Konfederasyonlarımız, 1 Mayıs Taksim kürsüsünde Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu'nun şahsında tüm konfederasyonlara yapılan

saldırıyı ve kürsüyü işgal girişimi ile kutlamaları sabote etmek isteyenleri kınamakta, bu tür yaklaşımların teşhir ve tecrit edilmesi gerektiğine inanmaktadır.

Bu saldırıyı gerçekleştirenler çok iyi bilmelidir ki hiçbir güç emek hareketinin ve konfederasyonlarımızın, emeğin kazanımları için birlikte mücadelesini engelleyemeyecektir”

Mücadeleci sendikal anlayış, taban iradesi ve örgütlülüğü gibi bir sorunu olmayanlar, ilerici her türden tepki ve çıkışın karşısına dikileceklerdir. Yapılan budur. Açıkça, işbirlikçi ve uzlaşmacı sendikal anlayışa sahip çıkılmaktadır.

Sendika bürokratlarının bu çirkin ve sınıf düşmanı açıklamasına sessiz kalınmamalıdır. Başta açıklamaya imza atan KESK, DİSK ve Türk-İş konfederasyonlarının içinde yer alan ve ilerici iddialar taşıyan sendikalar, şubeler ve sendikacılar olmak üzere tüm devrimci, ilerici kamuoyu, öncü işçi ve emekçiler, sendika bürokratlarının bu tutumunu teşhir ve mahkum etmek zorundadır.

Fakat daha önemlisi, sendikal bürokrasinin tecrit edilmesidir. Sınıf hareketinin önünde temel bir engele dönüşen bu hainleri tecrit etmenin yolu ise taban örgütlülükleri üzerinden işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini birleştirmekten ve örgütlemekten geçmektedir.

Sendikal bürokrasi şimdi de 26 Mayıs genel grev eylemi şahsında ihanete hazırlanmaktadır. Üç ay önce TEKEL Direnişi'ni bitirebilmek için gündeme getirdikleri 26 Mayıs eylemini örgütlemek için hiçbir adım atmayan konfederasyonlar, bir araya gelerek 26 Mayıs eyleminin “gerçekleşebilir” olup olmadığını değerlendireceklerini açıklamış bulunuyorlar.

Bu açıklama, 26 Mayıs eyleminin gerçekleşmesi doğrultusunda etkili bir taban basıncının harekete geçirilmesinin önemini gösteriyor. Eylemin taban örgütlülüklerine dayanarak örgütlenmesi doğrultusunda tüm güç ve olanakların harekete geçirilmesi büyük bir önem taşıyor.

Reformizmin Taksim'i baltalama girişimleri fiyaskoyla sonuçlandı!

Burjuva devletin icazet alanına sıkışan, dolayısıyla ufku bunun ötesini görmeye elvermeyen liberal reformist akım veya partiler, toplumsal gelişmenin hızı onları aşmaya başladığında, gelişimi kösteklemek için harekete geçerler. Bu tür akımlar, sermaye iktidarı ile devrimci güçler arasındaki çatışma şiddetlendiğinde ise, mücadele alanından kaçmayı yeğlerler. Tıpkı, devrimcileri F tipi hücrelere kapatmak amacıyla gerçekleştirilen 19 Aralık katliamı ve öncesinde yaptıkları gibi...

Reformist partilerin önde gelen temsilcileri olan TKP-EMEP ikilisinin 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasını baltalamak için sergiledikleri uğursuz tutumu da reformist akımın bu niteliğinde aranmalıdır. Zira Taksim alanının kazanılmasıyla özdeşleşen bir 1 Mayıs kutlaması, meşru-militan mücadeleye ivme katmakla kalmaz, sınıf ve kitle hareketinin onları aşan bir gelişme düzeyine sıçramasının koşullarını yaratabilirdi.

Hal böyleyken, liberal reformist şeflerin "alan" tartışması başlatması, "birleşik, kitlesel bir 1 Mayıs için Taksim'e çıkılmamalıdır. Zaten işçilerin böyle bir talebi yok, 'alan fetişizmi' yapan 'marjinal' sol gruplardır; bu tutum iradesini işçi sınıfına dayatmaktadır" türünden söylemleri anlaşılır bir durumdur.

İlkin, düzenin bekçi köpekleriyle meşru bir hakkı savunmak ya da kazanmak için mücadele etmek, siyaset yapma tarzını sermayenin icazet sınırlarına göre ayarlayanların harcı değildir. Sayısız örnek bir yana, 2007'den beri Taksim'i kazanmak için sergilenen direniş karşısında takındıkları tutum bunu kanıtlamaktadır. Reformist şefler, alan üzerindeki yasak duvarını yıkmak için mücadele etmek bir yana, sermaye devletin vahşetine rağmen, 1 Mayıs'lar'da sergilenen direnişi devrimci güçlere saldırmanın gerekçesi yapmaktan kaçınmadılar.

İkincisi, sınıf ve kitle hareketinin meşru-militan bir düzeye sıçraması reformizmin etki alanını daraltır. Zira "olağan" dönemlerde devrimci çizgi ile reformist çizgi arasındaki ayrım noktalarını görmekte zorlanan işçi ve emekçiler, sınıflar mücadelesinin sertleşmesi ile aradaki farkı çıplak gözle görmeye başlarlar. Bu ise, reformist akımların etkisindeki işçi ve emekçilerin bu cendereyi kırmalarının yolunu açar. Liberal reformist akımların ısrarla sınıf hareketinin militanlaşmasını önlemek için çırpınıp durmalarının esas nedeni budur.

Reformist şeflerin ikili tutumu

Sendikal bürokrasinin gerisine düşerek 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasını baltalamaya çalışan TKP ve EMEP şefleri, Taksim alanının kazanılması ile ilk hezimetini yaşadılar. Fakat bu hezimet onların özeleştiri verecekleri anlamına gelmiyor. Zira onların izlediği politika üstlendikleri misyonla ilgilidir. Taksim'in kazanılacağını öngörememeleri ise, meşru-militan mücadele ile aralarındaki açının ne kadar genişlediğini gözler önüne sermiştir.

Reformist şefler elbette içine düştükleri müşkül durumun farkındaydılar. Zira "birleşik, kitlesel bir 1 Mayıs için Taksim'e çıkılmamalıdır, 'alan fetişizmi' terk edilmelidir" diye vaaz verenler, Taksim dışında hiçbir alanda ulaşılamayacak bir kitlesellikle karşı

karşıya kaldılar.

Bu durumda işçi ve emekçilere, ilerici ve devrimci güçlere olmasa da, etkileri altındaki kitleye bir açıklama yapmaları gerekiyordu. Böyle bir açıklamanın siyasi etiğe uygun bir samimiyetle yapılması gerekirdi. Oysa görüldü ki, reformist şefler bundan bile yoksunlar.

Farklı geleneklerden gelen iki reformist partinin, meşru-militan mücadele kaçınıklığında buluşmaları ne kadar doğalsa, bu iki partinin hezimete verdikleri tepkinin kendine özgü olması da anlaşılır bir durumdur. Görmezden gelen bir tutum sergileyen EMEP şefleri, mümkün olsaydı, Taksim'in adını anmazlardı. Pişkinlikte sınır tanımayan TKP şefleri ise, "Taksim'i kazandık, memleketi kazanmak gerekiyor! Yapacak çok işimiz, kazanacak çok şeyimiz var!" başlıklı bir açıklama yaparak, Taksim'in kazanılmasını kösteklemeye çalışanlar kendileri değilmiş gibi hareket edebildiler.

Her iki tutum da ibretliktir, ancak liberal reformistlere yakışır cinstendir.

Evrensel gazetesinin 1 Mayıs tarihli başyazısını kalem alan EMEP şeflerinden İhsan Çaralan, Taksim alanının 32 yıl aradan sonra işçilerin, emekçilerin ve devrimcilerin kararlı direnişiyle kazanılmasına tek kelime ile değinmedi. Mezhepçi zihniyetin nişanesi bu utanç verici tutum, Türkiye işçi sınıfı mücadelesinde neredeyse herkes tarafından eşik kabul edilen bir kazanımı yok sayabiliyor. Zira Türkiye işçi sınıfı hanesine yazılan bu kazanım, aynı zamanda EMEP şeflerinin hezimetine de işaret ediyor. EMEP kortejindeki coşkudan yoksun ruhsuzluk bu olgudan bağımsız olmasa gerek.

Taksim'in kazanılmasını gölgede bırakmak isteyen Çaralan'ın 2 Mayıs tarihli başyazısı ise ibretliktir.

"Daha geçen yıl, (ondan önceki yıllarda da) 1 Mayıs için Taksim'de izin vermeyen ve 1 Mayıs'ı kutlamak isteyenlere kırmızı görmüş boğa gibi saldıran hükümet ve bürokratları, Taksim'de 1 Mayıs'ın kutlanamayacağına ilişkin doğa yasası gibi yasalar sayanların, birden böyle yumuşaması, elbette 'hayra alamet' sayılmaz!"

Bu sözler, EMEP şeflerinin olaya Tayyip Erdoğan'la aynı pencereden baktıklarını kanıtıyor. Çaralan da, Erdoğan da "ortada söke söke kazanılan bir şey yok" diyor. <http://rantey.org>

Erdoğan'ın böyle konuşması misyonu gereğidir. Ya EMEP şeflerine ne oluyor? Uğradıkları hezimetin altında ezilen EMEP şeflerinin "yok sayma" taktikleri ne kadar ibretlikse, uğradıkları hezimetini yok sayan TKP şeflerinin "Taksim'i biz kazandık!" söylemleri eşliğinde sergiledikleri arsızlık da o kadar ibretliktir. TKP şefleri zoraki Taksim'e çıktılar. İlk fırsatta da alanı terk edip, "kendi 1 Mayıs'larını" ayrı kutladılar. Buna rağmen "Taksim'deki 1 Mayıs'a damgayı biz vurduk" diyebilecek kadar samimiyetten yoksunlar.

TKP kitlelerini Dolmabahçe'ye sürükleyen şeflerden Kemal Okuyan, burada yaptığı konuşmada, AKP'nin 1 Mayıs'ına izin verilmediğini, emekçilerin 1 Mayıs'a damga vurduğunu söyledi. "1 Mayıs'a damga vuran emekçiler" TKP kitleleri idi!

TKP şeflerinden Aydemir Güler de, 5 Mayıs tarihli yazısında aynı teraneyi tekrarlıyor: "Deyim yerindeyse TKP'nin nicel ağırlığı ve kızıl rengi, AKP'nin demokrat değil, -her anlamda- gerici olduğu gerçeğini alanda somut ve güçlü biçimde dile getirmeye vesile olduğu için, sadece bir örgütsel veri olmaktan çıkmış, siyasal ve toplumsal değer kazanmıştır."

"1 Mayıs Taksim'de değil, kitlesel olması için başka bir alanda kutlanmalıdır" vaazı veren Aydemir Güler, sanki Taksim'i kendileri kazanmış havalara bürünmekle kalmıyor, 1 Mayıs'ın tarihsel anlamı ve devrimci özünü de AKP karşıtlığından ötesini görmeyen düzen içi sığ bakışlarının cenderesine hapsedmeye çalışıyor.

Hazırlık süreciyle birlikte bu 1 Mayıs'ta izledikleri ibret verici politikayı, EMEP-TKP ikilisi sınıflar mücadelesinin her kritik evresinde sergileyeceklerdir. Ancak, bu 1 Mayıs'ta da görüldüğü gibi, toplumsal dinamikler, daha ilk silkinmede liberal reformizmin bu cenderesini parçalama dinamiklerini açığa çıkarmakta zorluk çekmiyorlar.

Bu olgu, sınıf hareketinin devrimcileşmesini engellemeye çalışan liberal reformist akımlara karşı ideolojik mücadele ve politik teşhirin önemini azaltmıyor. Hem bu akımların etkisi altındaki işçi ve emekçileri uyarmak, hem de reformistlerin etkisi altında olsa da devrim ve sosyalizm mücadelesine samimiyetle bağlı olanları kazanmak için bu akımlara karşı mücadeleyi sürdürmek gerekiyor.

“Emeğin birliği”nden dem vuranlar, emeğe yeni bir ihanete hazırlanıyorlar!

Türk-İş, Hak-İş, DİSK, Memur-Sen, Kamu-Sen ve KESK'ten oluşan 1 Mayıs Kutlama Komitesi üyeleri, başta Taksim 1 Mayıs olmak üzere 1 Mayıs 2010 kutlamaları ile ilgili bir değerlendirme yaptılar.

9 Mayıs günü Türk-İş'te bir araya gelen 6 konfederasyon yaptıkları yazılı bir açıklama ile '77 katliamının sorumlularının açığa çıkartılmasını istedi ve 1 Mayıs günü gerçekleştirilen “kürsü işgali”ni de değerlendirdi. 1 Mayıs günü gerçekleştirilen kürsü işgalini kınayan konfederasyonlar, sendikal ihanetin yeni bir örneğini gösterdiler.

Konfederasyonlar tarafından yapılan açıklamada, 2010 1 Mayıs'ın sadece Türkiye emek hareketi açısından değil, tüm toplumsal kesimler açısından önemli bir dönemecin başlangıcı olduğu belirtilerek, bu önemli dönemecin ilk adımının geçtiğimiz yıl 1 Mayıs'ın tatil ve bayram ilan edilmesiyle atıldığı, ikinci ve en önemli adımının ise Taksim Alanı'nın 32 yıl sonra kutlamalara açılması olduğu ifade edildi.

İstanbul Taksim Alanı kutlamaları ile emeğin birlikteliğinin gücünün gösterildiğinin ifade edildiği açıklamada, '77 1 Mayıs Katliamı'nın sorumlularının açığa çıkarılması istendi.

Açıklamanın devamında konfederasyonlar öncelikle Taksim ve Türkiye'nin diğer kentlerinde gerçekleştirilen kutlamalara katılan ve katkı sunan herkese teşekkür etti. Açıklamayı konfederasyonların yaptığı rutin bir değerlendirmeden çıkaran ise Taksim 1 Mayıs'ında gerçekleştirilen kürsü işgalinin bir “saldırı” olarak nitelendirilmesi ve 1 Mayıs'a devrimci ve sınıfsal özünü veren kürsü müdahalesinin kınanmasıydı.

Açıklamada kürsü işgali şu ifadelerle yorumlandı: *“Böyle önemli bir günde ve böyle önemli bir alanda Taksim Kürsüsü'ne biber gazı, pet şişe, sopa, bıçak v.s kullanarak yapılan saldırı ise emeğin birlik ve dayanışmasına yapılan bir saldırdır. Konfederasyonlarımız, 1 Mayıs Taksim Kürsüsü'nde Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu'nun şahsında tüm konfederasyonlara yapılan saldırıyı ve kürsüyü işgal girişimi ile kutlamaları sabote etmek isteyenleri kınamakta, bu tür yaklaşımların teşhir ve tecrit edilmesi gerektiğine inanmaktadır.*

Bu saldırıyı gerçekleştirenler çok iyi bilmelidir ki hiçbir güç emek hareketinin ve konfederasyonlarımızın, emeğin kazanımları için birlikte mücadelesini engelleyemeyecektir”

Açıktır ki, bu “kınama” 1 Mayıs kürsüsünün gerçek sahiplerine, işçi ve emekçilere yönelik bir kınamadır. Bu, sendikal bürokrasinin yarı yolda bıraktığı direnişçi işçilerin meşru ve haklı eylemine yönelik bir kınamadır.

Kürsü işgalini kınamanın anlamı

1 Mayıs Taksim kutlamalarında konuşma yapmak için kürsüye çıkan Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu, TEKEL işçileri başta olmak üzere itfaiye, İSKİ, Esenyurt Belediyesi işçileri tarafından konuşturulmamış ve Kumlu kürsüden kaçmak zorunda kalmıştı. Bu müdahale direnişçi işçilerin mücadelelerini yarı yolda bırakan, geçmişi ve bugünü sınıfa ihanetlerle tescilli sendika ağası Mustafa Kumlu'ya işçilerin duyduğu haklı bir tepkiydi. Bu müdahale aynı zamanda sermaye iktidarı ve işbirlikçilerinin, hem Taksim yasağının kaldırılmasının militan ve direngen bir mücadele sonucu aşıldığı gerçeğini gizlemek, hem de 1 Mayıs'ın sınıfsal ve devrimci özünü karartarak 1 Mayıs'ı “şenliğe”

çevirmek yönündeki girişimlerini boşa çıkaran bir müdahaleydi.

1 Mayıs'ın ehlileştirilmesi çabalarına karşı TEKEL işçileri ile diğer direnişçi işçiler Mustafa Kumlu'yu kürsüden kovarak 1 Mayıs'ın devrimci ve sınıfsal özünün karartılarak bir şenlik havasında geçirilmesine izin vermemişlerdir.

Bugün konfederasyonların kürsü işgalini kınaması, işçi ve emekçilerin tepki duyduğu ihanet çetesini aklama çabasıdır. Bu durum, 1 Mayıs kutlamalarının ehlileştirilmesinde sendikaların nasıl bir rol ve misyon üstlendiklerini göstermektedir.

Bugün “emeğin birliği” demagojisine sarılanların tarihi, emek mücadelesinin önüne yeni engeller örmenin tarihidir!

Yapılan açıklamada kürsü işgalinin emeğin birliğine yapılmış bir saldırı olduğu şu ifadelerle anlatılıyor: *“Böyle önemli bir günde ve böyle önemli bir alanda Taksim Kürsüsü'ne biber gazı, pet şişe, sopa, bıçak v.s kullanarak yapılan saldırı ise emeğin birlik ve dayanışmasına yapılan bir saldırdır.”*

Peki, emeğin birliğinden bahsedenler, TEKEL Direnişi'ni yarı yolda bırakanlar değil mi? Ankara'da 78 gün süren direnişin bitirilmesinin yolunu düzleyenler, bunlar değil mi? Sadece TEKEL işçilerinin değil, farklı kesimlerden işçi ve emekçilerin de talebi olan

“genel grev-genel direniş”i göstermelik eylemlerle boşa çıkaranlar, bunlar değil mi? 1 Nisan Ankara eyleminde işçileri yalnız bırakanlar, hatta duyulan tepkiden dolayı polis koruması altında alanı terk edenler, bunlar değil mi? 3 ay önce aldıkları 26 Mayıs “genel eylem” kararının altını doldurmayanlar, bu eylemin örgütlenmesi için anlamlı hiçbir çaba harcamayanlar, bunlar değil mi?

Emeğin birliğini dillerinden düşürmeyenler, bu söylemi meşru bir eylemi karalamak için kullananlar, neden 26 Mayıs eylemine sayılı günler kaldığı halde bu eylemi gündemlerine almıyorlar? Çok açık ki, sendikalar “kürsü işgali”ni, 26 Mayıs'a dair sorumluluklarından kaçmak için bir bahane olarak kullanıyorlar.

Konfederasyonlar, 1 Mayıs Taksim kutlamalarının politik-moral kazanımlarını 26 Mayıs'ı örgütlemek için bir dayanak yapmak yerine, kendi aldıkları 26 Mayıs genel eylem kararını hayata geçirmekten uzak durmak için kürsü işgalini öne sürüyorlar.

26 Mayıs genel eylemini başarıyla gerçekleştirebilmek için işçi ve emekçilere yönelmeyenler, ciddi bir taban hazırlığına girişmeyenler, direnişçi işçilerin Mustafa Kumlu'ya yönelik haklı ve meşru müdahalesini karalayarak, işçi ve emekçilerin mücadele isteğini ve taleplerini de ortada bırakıyorlar. Ve bu sendika bürokratları “emeğin birliği”nden dem vurarak tam bir ikiyüzlülük ve sahtekarlık örneği sergilemektedir.

Anlaşılan o ki, konfederasyonların “hazırlıkları”, 26 Mayıs'ın gerektirdiği görev ve sorumluluğu yerine getirmek yönünde değil, eylemin altını ve içeriğini boşaltmak yönündedir. Tüm belirtiler, işçi ve emekçilerin yeni bir ihanetle yüzyüze olduklarına işaret ediyor.

Kısacası, mevcut tablodan çıkan sonuç şudur: 26 Mayıs'a hazırlık bakımından görev öncü işçilere, devrimci ve ilerici güçlere düşmektedir. Direnen işçiler ve Taksim kararlılığının ruhunu kuşananlar, bunu başarabilirler. 26 Mayıs'a az bir süre kalsa da, bu genel eyleme en güçlü ve etkin bir şekilde hazırlanmak, 1 Mayıs'ın kazanımlarını da ileriye taşımanın en etkili yollarından biridir.

Tek Gıda-İş'te mücadele başka bahara...

78 gün boyunca, sermayenin başkentinde sergiledikleri direnişle TEKEL işçileri işçi ve emekçiler için umut olmuştu. Sendikal bürokrasinin ihanetiyle direnişleri kırılan işçiler, bulundukları her alanda mücadelelerine devam etmeye çabalamaktalar. Ancak sendikaları Tek Gıda-İş'in genel başkanı Mustafa Türkel cephesinde bir değişiklik yok.

Türkel, *Cumhuriyet* gazetesinin 12 Mayıs 2010 tarihli sayısında yer alan haber/röportajında güya Tayyip Erdoğan'a cevap veriyor. Erdoğan'ın söylediğinin aksine TEKEL işçilerinin yılmadığını söyleyen Türkel, işçilerin kararlı duruşunun devam ettiğini ifade ediyor. Direnişin başında söyledikleri gibi 4/C'yi kabul etmediklerini de sözlerine ekleyen Türkel, 8 bin 350 TEKEL işçisinden yalnızca 251'inin 4/C'yi kabul ettiğini belirtiyor. “Sorumluluklarını” yerine getireceklerini de (!) vurgulayan Türkel, pişkin pişkin *“Hükümetin bu konuda yapacağı düzenlemeyi bekliyoruz”* diyebiliyor. Türkel, ayrıca, 8 bin 104 TEKEL işçisinin 8 aylığına iş kaybı tazminatı aldığını söyleyerek, bu sürenin Eylül ayında biteceğini ve hükümetin bu süre zarfında bir düzenleme yapmak zorunda olduğunu belirtiyor.

Türkel, ne TEKEL direnişini kırabilmek için binbir vaatle açıkladıkları 26 Mayıs eyleminden ne de bu süre zarfında başka eylemlerden söz etmiyor. İş direniş kırmak olduğunda “yapacağız”ları, “edeceğiz”leri ağızından düşürmeyen Türkel, 22 Şubat'ta mücadeleyi üç ay erteledikleri gibi yeni takvimini de benzer bir şekilde oluşturmuşa benziyor. *“Eğer bu süre bitmeden hükümet bir adım atmazsa çok geniş mücadele başlatacağız. Çocuklarımızla, eşlerimizle birlikte kitlesel eyleme başlayacağız”* sözleriyle hükümetin adım atmadığı koşullarda yeniden “çok geniş mücadele” başlatacaklarını açıklayan Türkel, mücadele mevsimini de bu arada açıklamış oluyor: *Önümüzdeki sonbahar!*

12 Eylül karanlığına karşı Taksim ruhuyla...

Sınıfın devrimci iktidar mücadelesini yükseltelim!

Kapitalizm yalan, aldatma ve yaratılan sahte görüntüler üzerinden kendini vareder. Burjuvazi, işçi sınıfı ile arasında uzlaşmaz çelişkiler olduğu ve ipin ucunu kaçırdığında dünyasının başına yıkılacağını bilinciyle her zaman teyakkuz halindedir. Devlet mekanizması içindeki tüm kurumlarıyla birlikte geceli-gündüzlü çalışarak, gerici propaganda üretmekte, ardı arkası kesilmeyen saldırılarla işçi ve emekçilere nefes alma şansı tanımamaktadır. Bu sayededir ki milyonlarca işçi ve emekçiyi kontrol altında tutarak, hatta yer yer iktidarının dayanak noktası haline getirerek yaşamaya çalışmaktadır. Sınıflar mücadelesinin verili koşullarını değerlendirerek, işçi sınıfının durumunu, örgütlülük düzeyini ve yönelimlerini analiz eder, politikalarını buna göre belirler. Kimi zaman baskı ve zor ile yıldırmaya çalışırken, kimi zaman rahat bırakarak rehavet ortamı yaratmaya çalışır. Kimi zaman ikisini birden kullanır. Amaç her zaman aynıdır. Ağır bir sömürü ve soygun cenderesi içerisinde, kölece yaşam ve çalışma koşulları altındaki işçi ve emekçilerin prangalarından kurtulmasını engellemek. Her şart altında gerici iktidarını korumak ve sağlamlaştırmak.

1 Mayıs iki dünyanın karşı karşıya gelişidir!

1 Mayıs'ın tarihi kapitalizmin yarattığı sanal dünyanın yıkılması tarihidir aynı zamanda. İşçi sınıfı ve emekçilerin kapitalizmin saldırıları karşısında mücadele yolunu seçtikleri, kölece çalışma koşullarına karşı baş kaldırdıkları ve burjuvazinin karşısına dikildikleri gündür. Sömürüye, zorbalığa karşı kendi dünyalarının arayışının dile getirilmesidir. Ekonomik talepler üzerinden başlayan ve işçi sınıfı cephesinin giderek yeni bir dünya için adımlarını sıklaştırmasının adıdır. 1 Mayıs iki dünyanın, ezenle ezilenlerin karşı karşıya geldikleri ve açık bir savaş yürüttükleri bir gündür. Yaklaşık yüz elli yıldır dünyanın birçok ülkesinde alanlara çıkan işçilerin irade beyanıdır. Kapitalizme karşı isyan çağrısının yapıldığı ve işçilerin kavga marşlarıyla alanları zaptettiği gündür.

Burjuvazi için ise 1 Mayıslar bir karabasandır. Kabuslarının büyümesidir. İktidarlarını kaybetme korkusuyla uyuyamamalarıdır. Zulüm düzenlerinin temellerinden sarsılmasıdır. Karşılarına dikilen işçi sınıfının önünde çaresizliklerinin gün yüzüne çıktığı gündür. Bunun içindir ki 1 Mayıslar on yıllardır unutturmaya çalıştıkları, yasakladıkları, baskı ve zor yoluyla önüne geçmeye çalıştıkları, başaramadıkları yerde ise devrimci özünden kopartarak içi boş bir karnavala çevirmeye çalıştıkları, işçi sınıfının kavga günüdür.

Türkiye’de de 1 Mayıslar her zaman burjuvazinin korkulu rüyası olmuştur. Yasaklarla, baskılarla işçi ve emekçilerin 1 Mayıslar’da kavga alanlarına çıkması engellenmeye çalışılmıştır. Burjuvazi, ‘77’de olduğu gibi gerçekleştirdiği katliamlarla 1 Mayıslar’da emekçilere savaş açmıştır ancak iki sınıfın uzlaşmaz çelişkilerinin varlığı koşullarında hiçbir girişimi başarıya ulaşamamış ve emekçiler 1 Mayıs’ta alanlara çıkmayı sürdürerek mücadelelerini sürdürmüştür. Baskı ve zor yoluyla sonuç alamayan burjuvazi tarihsel anlamı ve devrimci özünü yok etmek için 1 Mayıs’ı “bahar bayramı”na çevirmek, bu yönlü propagandayla işçi ve

emekçilerin bilincini bulandırmak istemiştir. Ama tüm girişimleri sonuçsuz kalmış, 1 Mayıs’ın özünü saptıramamış, 1 Mayıs’ı kabusları olmaktan çıkartamamıştır.

Taksim mücadele ile kazanıldı!

2010 1 Mayısı geride kaldı. Birçok yönüyle değerlendirilmesi ve derslerinin bilince çıkartılması gereken bir bahar süreci yaşadık. Kuşkusuz bunun doruk noktası Taksim 1 Mayıs’ı oldu. İşçi ve emekçilerin son üç yıldır gösterdikleri Taksim iradesi, burjuvazinin geri adım atmasıyla noktalandı ve Taksim kazanıldı.

Derin sınıf çelişkilerinin olduğu ve burjuvazinin ağır krizlerle boğuştuğu bir süreçte işçi ve emekçilerin dış mücadeleleriyle Taksim’i kazanmaları, burjuvaziyi can havliyle yeni manevralar yapmaya itmiştir. Tıpkı geçen yıl 1 Mayıs’ı resmi tatil yapmak zorunda kalmalarını bir lütufmuş gibi sunma çabaları gibi bu yıl da Taksim’in kazanılmasını kendi lütufları gibi sunmaya çalıştılar. Estirmeye çalıştıkları sözde demokrasi havasının bir dolgu malzemesi haline getirerek, işçi sınıfının mücadele coşkusu ve azmini kırma telaşına düştüler. Sermaye hükümetinin başbakanının “kimse bizden kopartarak bir şey alamaz, Taksim’i biz verdik” türünden açıklamaları bile burjuvazinin yaşadığı Taksim hezimetini gösterir nitelikte.

Aymazlıkta sınır tanımayan burjuvazi ve onun satılık kaleşörlerinden liberal aydınlar kadar geniş bir kesim, Taksim 1 Mayıs’ının ardından koro şeklinde işi “bir dönemin sonu” olarak göstermeye kadar vardırıdılar. 12 Eylül döneminin bittiğini, artık Türkiye’de demokrasi havası estiği gibi açıklamalarla kapitalizmin “muktedir” gücüne övgüler yağdırdılar. “rayından çıkmış demokrasiyi tekrar rayına oturtmak” gibi pek güzel bir açıklamayla gerçekleştirilen 12 Eylül faşist darbesinin

toplumun üzerine bir karabasan gibi çöken bulutlarını bir çırpıda yok ediverdiler. Neyin üzerinden; Taksim’in kazanılması ve yüz binlerin 1 Mayıs’ı kutlamaları üzerinden. Üstelik son üç yıldır Taksim’e çıkmak için sokak sokak çatışan işçi, emekçi ve devrimcileri biber gazına boğanlar, Taksim iradesine saldıranlar, karalama kampanyalarının baş aktörü olanlar, aynı zamanda 2010 1 Mayıs’ını 12 Eylül düzeninin sonu olarak ilan edenlerdir. Dedik ya aymazlıkta sınır yok. Sahi bu aynı zihniyet 12 Eylül’ü “ülkeye demokrasi geldi” diye alkışlarla karşılayan zihniyet değil mi? 12 Eylül 1980’de “Bundan önce hep işçiler güldü, artık sıra bizde” diyen patronlar, bugün demokrasi havariliği yapıyor. Burjuvazinin demokrasisi de bu olsa gerek.

Günler öncesinden başlayan ve sendika bürokratlarının da kendi cephelerinden destek sundukları bu vaazlar, Taksim alanını dolduran yüz binlerce işçi ve emekçinin sloganlarıyla boşa düşürülmüş, kazanım işçi sınıfının hanesine yazılmıştır. Taksim alanını kazanan işçi ve emekçiler, burjuvazinin 1 Mayıs’ın içini boşaltmaya dönük çabalarına da TEKEL işçileri şahsında kürsüyü işgal ederek yanıt vermişlerdir. Taksim işçi sınıfının alanıdır, kürsü de işçi sınıfının olmuştur.

Kapitalizm yalan ve demogojiyle ayakta durur. Yarattığı sahte dünyasını allayıp pullayarak işçi sınıfını aldatmaya çalışır. İşçi sınıfı örgütlü bir güç olarak toplum önüne çıktığında bütün bu sanal dünya birden yok oluverir. Her şey tüm çıplaklığıyla açığa çıkar. Kapitalizmin dünyası başına yıkılır. İşçi sınıfının şanlı tarihi bunu birçok kez kanıtlamıştır. Tarih kapitalizmin sonunu da yazacaktır. Gazete köşelerinde bir dönemi sonlandıranlara, 12 Eylül’ü sanal dünyada ortadan kaldıranlara inat yaşamın kendi gerçekliği galip gelecek, 12 Eylül düzenine işçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesi son verecektir.

E. Eren Yılmaz

Polis terörü her yerde!

11 Mayıs günü farklı kentlerde hayat bulan iki olay toplumun çok çeşitli kesimlerinin polis terörü ile karşı karşıya kaldığına işaret ediyor. Kolluk güçleri kendisine verilen yetkilerin rahatlığı ve çevresindeki koruma kalkını ile pervasızca hareket edebiliyor.

Samsun’da bir lise öğrencisinin polisler tarafından darp edilmesi, polis şiddetinin alabildiğine sıradanlaştığını gösteriyor. Lise öğrencisinin dayak yemesinin sebebi ise polisin “dağılın uyarısını” yanıtsız bırakması.

İstiklal Caddesi Ticaret Meslek Lisesi civarında polisin, mahsur kalan bir kediyi kurtarmak için verdiği uğraşın çevredekiler tarafından izlenmesi polisin dağılın “uyarısına” neden oldu. Bir öğrencinin polise sözlü olarak cevap vermesi sonucu ise polis öğrenciye saldırdı.

Yere yatırdığı lise öğrencisine “orantılı güç” kullanan polisler, yerde savunmasız yatan ve karşılık vermeyen öğrenciye biber gazı sıktı ve öğrenciyi dövdü. Kolları bükülerek kaldırılmak istenen öğrencinin ağlamasına ve yüzünün yanmasına aldırış etmeyen polis, öğrenciyi kollarından sıkı bir şekilde kavrayarak polis otosuna götürdü. Bu sırada öğrencinin defterleri yere savruldu.

Bir diğer polis terörü ise **Ankara**’da yaşandı. Kendilerine tanınan yetkileri sermaye devletinin çıkarları için pervasızca kullanan polisler bunun getirdiği “avantajları” özel yaşamlarında da kullanmaktan çekinmiyorlar.

Ankara Mamak’ta bir polis memuru, oğlunun eğitim gördüğü ilköğretim okulunu basarak temizlik işçisi Ahmet Korkmaz’ın başına silah dayadı. Serdar S. isimli polis memuru, oğlunun devam ettiği Mamak Oğuz Kaan İlköğretim Okulu’na gelerek temizlik işçisi Ahmet Korkmaz’ın başına silah dayadı. Polis memuru, okulu basmasına gerekçe olarak oğlunun temizlik işçisi tarafından darp edilmesini gösterdi. Ancak okul saatleri dışında öğrencilerin temizlik nedeniyle tualete alınmamasına sinirlenen çocuk babasına yalan söylemiş, top oynarken kafasında oluşan şişkinlik için temizlik işçisini suçlamıştı.

Güvenlik kamerasına yansıyan görüntüler, polisin temizlik işçisinin üzerine yürüdüğünü, belinden tabancasını çıkararak mermiyi namluya sürdüğünü ve silahın kabzasıyla hizmetlinin kafasına vurduğunu gösteriyor. Kanlar içinde kalan hizmetli başka bir odaya kaçarken okulun içinde bir süre daha küfürler yağdıran polis daha sonra okuldan ayrılıyor.

Kürt halkına yönelik saldırılar yayılıyor

Kürdistan'daki asker yığınağını ve operasyonlarını arttıran Türk sömürgeci sermaye devleti kapsamlı bir saldırı planını adım adım uygulamaya sokmak istiyor. Son günlerde yoğunlaşan çatışmalarda asker ölümlerindeki artış Kürdistan'daki çatışmaların şiddetleneyeceğine işaret ediyor. Son iki hafta içinde yaşanan çatışmada yaşamını yitiren asker sayısı 15. Yaşamını yitiren gerilla sayısına ilişkin ise net bir bilgi yok. Abdullah Öcalan'ın, *“Haziran başına kadar bekleyeceğim eğer çözüm konusunda bir irade gelişmezse artık aradan çekileceğim”* ifadeleri ve diğer KCK yöneticilerinin yaptıkları açıklamalar da sürecin sertleşeceğini gösteriyor.

Diyarbakır'ın Lice ilçesinde başlatılan operasyon bir haftayı doldururken, Dersim'de yaklaşık 2 aydır başlatılan operasyonlar kapsamında kırsal alanlar günlerdir bombalanıyor. Batman'da da yeni bir operasyon başlatılmış bulunuyor.

Askeri sevkیات, sınıra askeri yığınak derken Kürdistan'da başlayan operasyonlar genişleyerek devam ediyor. Hemen hemen her gün Diyarbakır'da yaşanan hava hareketliliği devam ederken, askeri havaalanından çok sayıda savaş uçağı kalkıyor.

Dersim'de Mart ayından bu yana süren operasyon ve askeri sevkiyata her gün bir yenisi ekleniyor. Nazimiye ilçesine bağlı birçok yayla ve köy yasak bölge ilan edilirken, operasyonlar devam ediyor. Pülümür'de ise Dokuz Kayalıklar, Kutu Dere ve Buyer Baba mıntıkası aralıksız bombalanıyor. Mazgirt kırsalında da operasyon sürüyor. Ovacık'ın Mercan Vadisi'nde Kobra tipi helikopterlerle bombalanırken, Laç Deresi mıntıkasına asker konumlandırılıyor. Bölgede seyyar taburlar oluşturuldu. Hozat'ta ise geçtiğimiz günlerde Geyik Su Vadisi de bombalandı. Tunceli 4. Alay Komando Tugayı'ndan kalkan 2 kobra tipi helikopter, gün boyu dağları bombalamış, köylülerle hayvan besicileri yaylalarından inmek zorunda kalmış bulunuyor.

Öte yandan, Batman'ın Kozluk (Hezo), Sason ve Diyarbakır'ın Kulp ilçesi üçgeninde de operasyon başlatıldı. Askerlerin Sason ve Hezo arasında bulunan Hêreniz ve Helkîz Dağları'na düzenlediği operasyona, korucular da katıldı. Bu bölgede 3 gün boyunca Heron tipi keşif uçaklarının uçuğu görüldü. Sason'da askeri operasyon nedeniyle kullanılan frenkans karıştırıcı Jamerler nedeniyle bölgede telefon ve internet iletişimi kesildi.

Genelkurmay Başkanlığı, Hakkâri Piriñççeken bölgesini geçici güvenlik bölgesi ilan ederek 24 Nisan–14 Mayıs tarihleri arasında Hakkari/Çukurca/Çağlayan/Piriñççeken'de belirli koordinatlardaki bölgelere sivillerin girişi yasaklandı.

Öte yandan Çukurca'dan yapılan obüs atışları sonucu Güney Kürdistan'ın Şeladize Kasabası'nda 1 kişi hayatını kaybetti, 3'ü çocuk 4 kişi yaralandı. Saldırı sonrası bölgedeki halk Türk askeri üslerine yürüdü. Olaydan sonra Şeladize bölgesinde halk yürüyüşe geçti. Bunun üzerine perşmergeler tüm yolları kapattı.

Şırnak'ın İdil ilçesine 3–4 kilometre mesafede bulunan Çiyayê Spî kırsalında başlatılan geniş kapsamlı operasyon da sürüyor. Skorsky ve Kobra tipi helikopterlerle sürekli asker indirilen bölge, zaman zaman bombalanıyor. Çiyayê Spî mıntıkasında bulunan köylere giden yolların kontrol altına alınmış, stratejik noktalara Çevik Kuvvet polisleri konumlanmış

bulunuyor.

Öte yandan Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir hakkında, belediyenin resmi internet sayfasında Kürtçe yayın yapıldığı gerekçesiyle açılan davada, “zorla getirilme” kararı çıktı. “Görevi kötüye kullanmak” ve “Türk Harfleri Kanunu’na muhalefet” iddiasıyla Diyarbakır 3. Asliye Ceza Mahkemesi'nde açılan davada mahkeme heyeti, Baydemir'in, bir sonraki duruşmaya zorla getirilmesi kararı verdi.

Kürdistan'ın yeni polis-kontrası JİTEM'i aratmıyor

Sayısı ve yetkileri arttırılan, özel timlerle takviye edilen polis teşkilatı, yeniden yapılandırma programı ile birlikte Kürdistan'ın en güçlü ve nüfuzlu devlet birimi haline geldi. 2002 tarihinde OHAL'in kaldırılmasından sonra polis teşkilatı Kürdistan'da yeniden yapılandırıldı. 400 bini aşan mensubuyla “teşkilat”, Kürt illerinde işkence yapıyor, yargısız infazlara imza atıyor, bebek-yaşlı ayrımı gözetmeden katliamlar gerçekleştiriyor, panzerlerle insan eziyor, özellikle çocuk infazlarıyla dikkat çekiyor.

M-16, Kalaşnikof, Uzi, Kanas tipi silahlarla donatılan özel tim, Uğur Kaymaz'ı katlederek “ben geri döndüm” mesajı verdi. Yeniden yapılandırılmanın üçüncü ayağında “Toplum Destekli” projeler yer aldı. Öğrencileri kötü alışkanlık ve suçlara karşı koruma adı altında polis Kürt illerindeki okullara sızdırılıyor, istihbarat amaçlı öğrencilerin kullanılması için zemin hazırlanıyordu. Polisin yeniden yapılandırılmasının dördüncü ayağı hukuki düzenlemeler üzerine inşa edildi. Bunun için CMUK, Terörle Mücadele Kanunu, Polis Vazife ve Salahiyeti Kanununda değişikliğe gidildi. Düzenlemelerle 90'lı yıllarda kontrgerillanın yaptığı yargısız infazlar, kitlesel gösterilere sert müdahaleler yasal bir kılıfa sokuldu.

Kirli savaş Karadeniz'e doğru genişliyor!

Öte yandan Kürdistan'da *“gerillaya yardım eden de teröristtir, aynı muameleyi görecektir”* diyen sömürgeci sermaye devleti şimdi aynı konsepti koruculaştırma ve ajanlaştırma adı altında Karadeniz'e taşıyor. PKK'nın Karadeniz kentlerindeki eylemlerinden sonra Giresun'da polis, asker ve istihbarat yetkilileri “PKK zirvesi” yaptı. Toplantıda, Karadeniz bölgesinde askeri operasyonların artırılması ve Karadeniz bölgesinde askeri

güvenlik önlemlerinin arttırılması kararı alındı.

“PKK zirvesi”ne Tokat, Giresun, Samsun, Ordu, İstanbul, Dersim, Sivas ve Bingöl'den emniyet, istihbarat ve askeri yetkilileri katıldı. Amasya, Sivas, Giresun, Ordu, Gümüşhane ve Tokat illeri tek tek analiz edildiği geniş katılımlı koordinasyon toplantısında, istihbarat, koruculuk, köylülere silah dağıtımı ve askeri operasyonların artırılması kararı alındı. Toplantıda gerillalara destek verebilecek kişilerin tespit edilmesi istenirken, Karadeniz'deki Alevi ve Kürt köylerinde güvenlik önlemlerin arttırılması da gündeme geldi. Tokat ve Sivas kırsalındaki bazı köylerin gerillalara destek verdiği belirtilerek, bu köylerde istihbarat ağının güçlendirilmesi ve kontrol altında tutulması gerektiği kaydedildi. Öte yandan toplantıda koruculuk uygulamasının daha da işlevli hale getirilmesi Reşadiye'ye bağlı ilçelerde köylülere silah dağıtılması da ele alındı.

Kısacası, sömürgeci sermaye devleti, Kürt hareketini bir yandan politik bakımdan kısıtlayarak almaya çalışırken öte yandan Kandil'deki kuşatma sonuçlanmadan Kürt direnişini kırmının mümkün olmadığını bilinciyle askeri operasyonlara hız veriyor. Bu yüzden de; bir yandan ABD-Irak-Türkiye arasındaki “üçlü mekanizma” ile Kandil'in kuşatılması sürdürülürken, bu kuşatmaya yeni bir halka daha eklenmektedir. Bu da İran-Suriye-Türkiye, yeni bir “üçlü mekanizma” olarak, Kürdistan'daki gelişmelerde birlikte hareket edeceklerini ilan ediyorlar. Son günlerdeki İstanbul'da Cumhurbaşkanı Gül ve Başbakan Erdoğan ile Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun üç koldan yürüttükleri toplantılardaki gündem dikkate alındığında; İran-Türkiye-Suriye “üçlü görüşmeleri”nde PKK'ye karşı mücadelenin özel bir yer tutuğu görülmektedir.

Bu mevcut tablo üzerinden bakıldığında, Türk sömürgeci sermaye devletinin içeride ve sınır ötesinde operasyonları yoğunlaştıracığını söylemek boş bir kehanet sayılamaz. Önümüzdeki günlerde, sınır içi operasyonları ABD-Türkiye-Irak üçlüsünden sonra Suriye-Türkiye-Iran üçlüsünün oluşturulmasına paralel olarak sınır ötesi kapsamlı bir operasyonun izlemesi sürpriz olmayacaktır. Son yaşanan olaylar, Kürt halkına yönelik baskı ve zulmün dizginsiz bir biçimde sürdüğünü bir kez daha gösterdi. Kontrgerilla çeteleri on yıllardan beridir Kürt halkına yönelik kirli savaştan besleniyor. Kirli savaş, sermaye devletini her alanda kontrgerilla aygıtını tahkimata yöneltiliyor. Özcesi, Kürt halkını oldukça zor günler beklemektedir.

İsrail'in OECD üyeliğine Türkiye'den destek!

Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD), İsrail, Estonya ve Slovenya'nın üyeliğini kabul etti. Üç ülkenin 2007 yılında başlayan örgüte katılımın süreçleri 27 Mayıs'ta Paris'te düzenlenecek törenle resmen sonuçlanacak.

Dünyadaki toplam zenginliğin yüzde 75'ini elinde tutan ve dünya burjuvazisinin önde gelen 31 devletinden oluşan OECD, 10 Mayıs günü gerçekleştirdiği toplantıyla İsrail, Estonya ve Slovenya'nın 2007 yılında yaptıkları üyelik başvurularını kabul etti. Örgüte üyeliklerinin kabulüyle birlikte söz konusu ülkelerin uluslararası kredi notlarının ve bu ülkelere gerçekleşen yabancı sermaye akışının artması bekleniyor.

Kararda, uluslararası siyaset alanında öne çıkan ise İsrail'in üyeliği oldu. Örgütün işleyişine göre kararlar bileşenlerin oy birliğiyle alınıyor. Yani üye ülkelerden birinin itirazı kararın geçmemesi için yeterli. Böyle bir tabloda da doğal olarak, vitrininde İsrail karşıtı yaldızlı balonlar da bulunan Türkiye'nin oylamadaki tutumunun ne olacağı geçtiğimiz günlerde tartışma konusu olmuştu. Birçok kaynak Türkiye'nin İsrail'in üyelik başvurusunu veto edebileceğini döne döne ifade ediyordu. Ancak Türkiye, İsrail'le olan ilişkisinin köklerine uygun olarak "bekleneni" gerçekleştirmedi ve İsrail'e "büyük bir jest" yapmış oldu. Türkiye'nin veto etmemesinin yanısıra yeri geldiğinde İsrail'i kınayan birçok devlet de bu haklarını kullanmamış oldular.

İsraili yetkililer, ülkenin OECD'ye katılımını "tarihi bir başarı" olarak değerlendirirken, katılımın ülkeye ekonomik anlamda gelişmiş bir ülke olduğu yönünde meşruiyet kazandırdığını da ifade ediyorlar. OECD Genel Sekreteri Angel Gurría, Estonya, Slovenya ve İsrail'in üyeliğe kabulüyle birlikte teşkilatın daha çoğulcu ve şeffaf hale geleceğini savunurken, OECD tarihinde yeni bir sayfa açıldığını da söyledi.

Filistinli örgütler ise, oylamanın yaklaşmasıyla birlikte birçok devletin yetkililerine seslerini ulaştırmaya ve ülkelere veto haklarını kullanmaları yönünde basınç oluşturmaya çalışmışlardı. Kararın onaylanması da Filistinlilerin tepkisine neden oldu. Çeşitli Filistinli örgütler OECD'nin merkezi Paris'te gösteriler düzenledi. Filistinliler İsrail'in üyeliğini, fiillerinin OECD tüzüğünde yer alan amaçlar arasındaki "İnsan haklarına ve yurttaş özgürlüğüne bağlılık" maddesine ters düştüğü iddiasıyla yorumlarken, İsrail'in uluslararası arenada "normal" bir devlet olarak algılanmaması gerektiğini savunuyorlardı.

Bu durum iki noktayı açık bir biçimde gözler önüne sermiştir.

Birinci olarak süreç, siyonist şef David Ben Gurion'un yıllar önce söylediği ünlü sözün mükerrer bir doğrulanması oldu: "Türkiye bize metres gibi davranıyor. Halbuki evlendik, evliliğimizi bir türlü açıklamıyor." Böylece son dönemde yaşanan "politik kıvraklıklara" bir örnek daha eklendi. Hatırlanacağı üzere, Erdoğan Davos'ta fatih edasıyla dolaşırken ortak askeri tatbikatta mutabakata varılıyor, "koltuk krizi" yaşanırken Heronlar milyar dolarlar karşılığı Kürdistan'a konuşlandırılıyor, Ankara'da İsrail'den alınan tankların teslim töreni düzenlenirken Erdoğan Fransa'da İsrail'i Ortadoğu'daki barışın tehdidi

olarak tanımlıyordu. Şimdi ise Erdoğan İslam Konferansı Örgütü'nün İstanbul'daki toplantısında yine İsrail'e veryansın ederken Paris'te İsrail'in OECD üyeliğini kabul etti.

Aslında işin bu yanında şaşılacak pek bir şey yok. AKP hükümetinin, İsrail karşıtı söylemleri tabanının "gazını almak" için kullandığını artık bilmeyen yok. Ülkeler arası "gerilimlerin" de burjuva medyanın boyalı sayfalarında kaldığı malum.

İkinci nokta ise, İsrail'i Ortadoğu'ya "bir kama misali" yerleştirenlerden medet ummanın çözümsüzlüğüdür. İsrail'in yarım yüzyılı geçen bu vahşetini göstermelik kınamalarla geçiştiren, burjuva

siyasetinde dolgu malzemesi olarak kullanan, dahası finanse eden, politik desteğini sağlayan, kısacası dünyanın başına çöreklenmiş burjuvaziye ve onların işbirlikçilerini temsil eden bu 31 ülkeden, İsrail'i yine kendi çıkarları amacıyla oluşturdukları bir başka birliğe almamalarını istemek anlamsızdır.

Sonuç olarak İsrail'in vahşete dayalı politikaları uluslararası düzlemde emperyalistler ve işbirlikçileri eliyle bir kez daha meşrulaştırılmıştır. Aksi yönde sarf ettikleri propagandif sözlere inat tüm bu ülkeler, yani dünya zenginliğinin yüzde 75'ini ellerinde bulunduranlar, bir kez daha İsrail'in arkasında olduklarını teyit etmişlerdir.

"Kürt siyasetçiler serbest bırakılsın!"

BDP İstanbul İl Örgütü, cezaevinde bulunan 1483 Kürt siyasetçinin serbest bırakılması için kampanya başlattı. BDP Genel Merkezi tarafından başlatılan kampanya 10 Mayıs günü Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla duyuruldu.

"14 Nisan 2009 ile başlayan siyasi soykırımı kınıyoruz" pankartının açıldığı açıklamaya BDP il ve ilçe başkanları katıldı. Açıklamayı yapan BDP İstanbul İl Eşbaşkanı Mustafa Avcı, hükümetin bir yandan demokratik açılım derken diğer yandan da Kürt siyasetçileri bir yılı aşkın bir süredir hukuksuz bir biçimde esaret altında tuttuğunu ifade etti. Bu hukuksuzluğa son verilmesini isteyen Avcı, "Yöneticilerimizin özgürlüklerine kavuşması için tüm demokrat, duyarlı kamuoyunu dayanışmaya, demokratik tepki vermeye, mevcut hukuksuzluğa dur demeye çağırıyoruz. Bundan sonraki ana gündemimiz operasyonların durmasına yönelik olacaktır" dedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

4-10 Mayıs “İş Sağlığı ve Güvenliği Haftası”nda Türkiye gerçeği...

“Her 7 dakikada bir iş kazası oluyor, her 10 saatte bir çalışan ölüyor!”

Gün geçmiyor ki iş “kazası” haberi duyulmasın. Özellikle Türkiye gibi sömürünün en ağır bir şekilde yaşandığı ve örgütlenmenin baskı ve zorbalıkla engellendiği ülkelerde iş cinayetleri yazık ki sık sık yaşanıyor. Temel amacı kârını arttırmak olan patronların dayattığı güvencesiz çalışma koşullarında işçi sağlığı açısından tablo oldukça vahimdir. Sigortasız çalışmanın yaygın olduğu bu düzende çoğu iş kazasının kaydı bile tutulmamaktadır. Ancak SGK verilerine yansıdığı kadarıyla bile iş kazası” adı altında oldukça fazla “iş cinayeti yaşanmaktadır.

Dünyada iş kazaları oranı % 44 iken, Türkiye’de iş kazaları oranı % 99.3’tür. Türkiye iş kazalarında Avrupa’da 1., dünyada ise 3. sırada yer almaktadır. Ülke genelinde yaklaşık her 7 dakikada bir iş kazası meydana gelmekte, her 10 saatte bir çalışan (her gün en az 3 çalışan) yaşamını kaybetmekte, her 6 saatte bir çalışan sürekli iş göremez (sakat) kalmaktadır.

4-10 Mayıs tarihleri arasındaki “İş Sağlığı ve Güvenliği Haftası” dolayısıyla Makine Mühendisleri Odası’nın (MMO) yayınladığı rapor işçi sağlığı ve güvenliği açısından oldukça çarpıcı veriler içermektedir. Raporda SGK verilerine göre 2008’de 72 bin 963 iş kazası ve 539 meslek hastalığı vakası yaşandığı, 866 çalışanın yaşamını yitirdiği 1.694 çalışanın sürekli iş göremez (sakat) olduğu ve 1 milyon 865 bin 295 gün geçici iş görmezlik olduğu belirtilmektedir.

İşçi sağlığı kapsamında meslek hastalıklarında üzerinde durulması gereken önemli diğer bir konudur. Ancak Türkiye’de bu alanda hiçbir kayda değer çalışma yapılmadığı için meslek hastalıkları verileri yeterince tutulmamaktadır. Yine aynı rapor bu gerçeğe de ışık tutuyor. Meslek hastalıkları oranı dünyada % 56 iken, Türkiye’de meslek hastalıkları % 0,7 (binde 7) oranındadır. Anlaşıldığı gibi, Türkiye’de meslek hastalıklarının tanısı konulmamakta, resmi kayıtlara da geçmemektedir. Meslek hastalığı gerçeği ne yazık ki silikozis hastalığı sonucu yaşanan ölümlerle gündeme gelebilmiştir.

Gerek işyerindeki fiziksel koşullar, gerek işyerinde kullanılan kimyasallar nedeniyle işçilerde çeşitli meslek hastalıkları oluşmaktadır. Oysa işyerlerinde bununla ilgili ne bir denetim vardır ne de koruyucu önlemler bulunmaktadır. Basit koruyucu önlemleri bile masraf olarak gören patronlar için işçinin fiziksel ya da ruhsal hastalıklara yakalanması önemli değildir.

Patronlarca işçi sağlığı açısından işyerlerinde önlemler alınmadığı gibi konuya dair eğitim de verilmemektedir. Verilse dahi ya göstermelik yapılmakta ya da bilinç çarpıtma işlevi dışında bir işe yaramamaktadır. Bu açıdan “örnek” eğitimi geçtiğimiz günlerde Desan Tersanesi patronu vermiştir. *Evrensel* gazetesinde çıkan habere göre, Desan Tersanesi patronu eski milletvekili Cengiz Kaptanoğlu, tersanesinde İş Güvenliği Haftası nedeniyle “eğitim” vermiştir! Son 2 ayda iki işçinin sakat kaldığı Kaptanoğlu’nun tersanesinde verilen bu eğitimde, esas olarak iş güvenliği önlemlerinin ne kadar külfetli olduğunu belirtilmiştir. Desan patronu, bu nedenle de tersanede iş güvenliği elemanı sayısını arttırmayacağını, işçilerin kendi güvenliklerinden

kendilerinin sorumlu olduğunu söylemiştir! Tersanelerde yaşanan kazaların önemli bir bölümünün işçilerin dikkatsizliğinden kaynaklandığını söyleme küstahlığını da gösteren Kaptanoğlu, işçilerin verilen eğitimleri dinlemediğinden yakınmış! Kuşkusuz ki, bu kadar küstahlaşabilen bu patronun tek dayanağı karşısında örgütlü bir işçi sınıfı görememesidir.

Sermaye devletin işçi sağlığı gibi bir derdi-tasası yoktur!

Taşeronların giderek artması, sendikasız, sigortasız, güvencesiz ve kurlsız çalışmanın yaygınlaşması iş cinayetlerini arttırmaktadır. İşçi ve emekçiler kurlsız ve keyfi çalışma koşullarının dayatıldığı işyerlerinde ağır ve sağlıksız koşullarda, uzun saatler boyu çalışmaya mahkûm edilmektedir. Böylelikle “kaza” adı altında cinayetler işlenmekte ya da meslek hastalıkları oluşmaktadır. Yanı sıra 4857 sayılı İş Yasası ve 5763 sayılı İş Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanunun gerekli denetimleri esnetmesi patronların daha da keyfi davranmasına zemin hazırlamaktadır. Son yapılan değişikliklerle hem devlet cephesinden hem de patronlar açısından yapılan keyfiyetlere yasal zemin sağlanmaktadır. MMO raporunda bu konuya da dikkat çekilmiştir: “*Mevzuatta iş güvenliği mühendisliği ve hekimliğini dışlamaya yönelinmiş; mühendislik ile teknisyenlik bir tutulmuş; işyeri hekimi, mühendis, teknik eleman, hemşire ve diğer sağlık personeline verilecek eğitim hizmetlerini işletmelerin dışarıdan satın alması yoluyla bu hizmetler piyasaya açılmış, danışmanlığa dönüştürülmüş; özel öğretim kurumları devreye sokularak mühendislik örgütleri unsuru zayıflatılmış; Bakanlık kadroları meslek odalarına karşı kayırılmıştır. Bir uzmanın birden çok işyerinde danışmanlık hizmeti vermesine olanak tanınmasıyla ‘tam zamanlı iş güvenliği mühendisliği’ dışlanmış; uzman, işverene bağımlı kalmıştır.*”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Görüldüğü gibi sermaye devleti yasalarında yer alan işçi sağlığı ile ilgili önlemlerden de kurtulma derdindedir. Var olan kimi sınırlı yaptırımlar ise kâğıt üzerinde kalmakta, bu alanla ilgili denetlemeler gereğince yapılmamaktadır. Yapılsa bile nasıl yapıldığına dair ibretlik örnekler bulunmaktadır. Bu açıdan 2009 yılının Aralık ayında Bursa Kemalpaşa’da Bükköy Maden İşletmesi’nde yaşanan işçi katliamını örnek verebiliriz. Çalışma Bakanlığı 19 işçinin katledildiği bu “kaza”dan önce bu madende denetim yapmış ve denetimde antigrizu ölçüm cihazının ‘olmadığını’ tespit etmiştir. Buna rağmen patrona eksiklerin tamamlanması için ‘altı ay içinde koşullarını düzelt’ denilmiştir. Bu süre içinde patron tabii hiçbir önlem almayarak 19 işçinin ölümüne neden olmuştur. Maden ocağında, kurtarma ve tahliye ekibi olmadığı da kazadan sonra ortaya çıkmıştır.

Konuyla ilgili değinilmesi gereken bir diğer konu da şudur: Maden Mühendisleri Odası tarafından çok ölümlü kaza riski olan (Bursa’nın da içinde olduğu) maden bölgeleri raporunu dönemin Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler’e 2009 başında elden verilmiştir. Bu kadar riskli olduğu bilinen bir yere ‘altı ay içinde koşullarını düzelt’ denilebilmektedir.

Ankara’da KESK ve Türk-İş’ten 26 Mayıs açıklaması...

“26 Mayıs grevini örgütlemeye hazırız!”

KESK Ankara Şubeler Platformu ve Türk-İş Ankara Şubeleri, 11 Mayıs günü Petrol-İş Ankara Şubesi’nde basın toplantısı düzenledi. Toplantıda 1 Mayıs tablosu değerlendirilerek 26 Mayıs süreciyle ilgili açıklamalarda bulunuldu.

“1 Mayıs yüzbinlerce emekçinin katılımıyla kutlandı”

Toplantıda bileşenler adına açıklamayı yapan KESK Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Fikret Aslan, 1 Mayıs’ın yüz binlerce işçi ve emekçinin katılımıyla birlik içinde kutlandığını belirtti. Demokrasi, adalet, barış ve kardeşlik için 6 konfederasyonun bir araya gelerek, işsizliğe, örgütsüzlüğe ve güvencesizliğe teslim olmayacaklarını bildirdiklerini ifade eden Aslan, işçi ve kamu emekçilerinin yanısıra örgütsüz işçilerin, işsizlerin, kadınların, gençlerin, aydınların ve sanatçıların da alanlara çıktığını sözlerine ekledi.

“26 Mayıs grevini örgütlemeye hazırız”

Aslan açıklamasına, 22 Şubat günü DİSK, KESK, Türk-İş ve Kamu-Sen tarafından 26 Mayıs’ta genel greve çıkma kararı alındığını hatırlatarak devam etti. “Bugün genel grev için 22 Şubat’tan daha fazla nedenimiz var.” diyen Aslan, onbinlerce belediye işçisinin 4/C’ye geçirilmek istendiği, toplu sözleşme, grev, örgütlenme hakkı, eşitlik, özgürlük ve kardeşliğin güvenceye alınmadığı bir anayasanın AKP tarafından dayatıldığı bir sürecin içinden geçildiğini belirtti.

“25 Kasım’dan başlayarak 1 Mayıs’ta yüz binleri bulan katılımımızla şimdi daha güçlü ve daha umutluyuz.” diyen Aslan ayrıca şunları söyledi:

“1 Mayıs’tan aldığımız güçle 26 Mayıs grevini örgütlemeye hazırız. 4 konfederasyonun aldığı kararın arkasında durarak, Memur-Sen ve Hak-İş’e de çağrı yapacak, işsizler, kadınlar ve gençlerle grev meydanlarında buluşacağız.”

Sincan’da işçi toplantısı

Sincan İşçi Derneği tüm baskılara rağmen çalışmalarını güçlendirmeye devam ediyor. 1 Nisan ve 1 Mayıs’ın ardından 26 Mayıs genel eylemini gündemine alan Sincan İşçi Derneği, bu kapsamda çalışmalarını başlatmış bulunuyor.

8 Mayıs Cumartesi günü Sincan İşçi Derneği’nde gerçekleştirilen toplantı öncesinde dernek duvarları 26 Mayıs genel eyleminin taleplerini içeren dövizlerle donatıldı. Toplantıda 26 Mayıs genel eylemi tartışıldı. Bu eylemin bir genel grev-genel direnişe nasıl çevrilebileceği ve bu konuda Sincanlı işçilerin neler yapması gerektiği konuşuldu. 26 Mayıs genel eyleminin başarılı bir şekilde gerçekleşebilmesi için her bir işçinin bulunduğu sektörde öncüleştmesi ve taban örgütlülüklerini oluşturmaya çalışması gerektiği vurgulandı. Bunun için nasıl bir yol izlenmesi sorusuna yanıtlar arandı. Başlangıç olarak Sincan İşçi Derneği’nde toplanılması ve katılabilecek bütün işçi ilişkilerinin bu toplantılarda aktif bir şekilde yer almasının sağlanması üzerine konuşuldu. Bunun yanısıra 26 Mayıs’ın, Sincan’daki sendika ve diğer ilerici kitle örgütlerinin de gündemine sokulmasının yolları konuşuldu. Bunun konuşulmasının sebebi olarak, bu kurumların işçi sınıfı ve emekçilere yabancılaşmış olduğu tespiti dile getirildi. Bu yabancılaşmanın gerisinde ise sendikalar içerisinde çalışmaları olan reformist çevrelerin etkisi olduğu belirtildi.

Bu çevrelerin sendika bürokratları ile aralarındaki ilişkiler konuşuldu. Örnek olarak geçtiğimiz günlerde EMEP’in Kayseri İşçi Kültür Evi’ne yapmış olduğu alçakça saldırı tartışıldı. Bu saldırıya verilecek yanıtın ise bulunduğumuz alanlarda sınıf hareketinin devrimci-militan bir hatta ilerletmek olması gerektiği belirtildi. Bu minvalde, tartışmalar daha da detaylandırılarak “işçi sınıfının dostu ve düşmanı kimdir” sorusu tartışıldı.

TEKEL işçilerinin karşı karşıya kaldığı 4/C saldırısına bugün şeker işçilerinin maruz kaldığı konuşuldu. Bunun için şeker işçilerinin nasıl bilinçlendirilebileceği de toplantının gündemlerinden.

Bu toplantıların önümüzdeki günlerde daha da kitlesel olması üzerinden yapılan çağrı ile tartışmalar sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

1 Mayıs’ın ardından...

Kortejde yürürken ‘77’deki olayları hatırladım. Ben doğmadan önce yaşanmış fakat görüntülerden hepimiz biliyoruz.

Tüm işçi ve emekçiler coşkuluydu. Fenerbahçe taraftarlarının o alanda olması bile güzeldi. 1 Mayıs’ın tablosu sınıf mücadelesinin büyüüp gelişeceği yönündeki düşüncemi pekiştirdi. Sınıfsal mücadelenin yükselteceğine inanıyorum. Bu 1 Mayıs’ta gözlemlediğim bunlardı. ‘77’lerin ruhunun, Denizler’in, Mahirler’in, İbrahimler’in mücadele mirasının iki misli artarak güçleneceğine inanıyorum.

Bir dahaki 1 Mayıs’ta işçilerin, emekçilerin katılımının artarak özgürlüğe doğru yol alacağını temenni ediyorum.

Küçükçekmece’den tekstil işçisi

Her şeye rağmen kalabalık güzeldi. BDSP’lilerin kürsü önünde sendika bürokratlarını protesto etmeleri anlamlıydı. Bu protesto tüm alana yayılabilmeliydi. Taksim 1 Mayısı safların netleşmesini de sağladı. ‘77 ruhuna yakışan TEKEL işçilerinin Kumlu’yu kovalamasıydı. Sınıf devrimciliğinin sınıfın içinde daha da serpilip gelişeceği sınıftan öğrenerek ve öğreterek siyasi iktidar mücadelesinin daha da yükselteceği nice 1 Mayıs’lar dileğiyle...

Küçükçekmece’den bir emekçi

Arama noktasını geçtikten sonra içimizde müthiş bir coşku patlaması yaşadık. Bir yandan pankartı tutarken bir yandan aynı duyguları paylaşan kardeşimle o anda onca yasağın aşılacak ‘77’deki yoldaşlarımızla kucaklaşmak ve 3 yıldır verilen dişe diş verilen bir mücadele sonucu Taksim’i kazanmamız üzerine sevinç gözyaşlarımızı tutamadık ve “İşte Taksim, işte 1 Mayıs!” sloganını büyük bir coşkuyla attık.

Küçükçekmece’den bir emekçi

1 Mayıs’ın üzerinden tam olarak bir hafta geçti. Bir hafta geçmesine rağmen 1 Mayıs halen aklımızda. 1 Mayıs Taksim alanı için üç yıldır verdiğimiz zorlu bir mücadele sonucu kazanımın verdiği duygu ve sevinçle Taksim’de yani 1 Mayıs Alanı’nda olmak beni çok mutlu etti. Şişli’den Taksim’e sloganlarımızla, flamalarımızla ve pankartımızla coşkulu bir şekilde alana yürümek beni çok mutlu etti. Ve aynı zamanda gururlandırdı. Çünkü bir yıl öncesine kadar Taksim’e çıkabilmek için verdiğimiz dişe diş mücadele geldi aklıma. Polisin biber gazına, panzerine, plastik mermisine, tazyikli suyuna rağmen, düzenin bekçilerine sloganlarla ve taşlarla karşılık verdiğimiz görüntüler gözlerimin önüne geldi. Son üç yıldır sokak sokak çatışarak 1 Mayıs alanını kazandık. 2011 1 Mayıs’ında da tüm işçi ve emekçileri Taksim’e çağırıyorum.

Küçükçekmece’den bir liseli

UPS Kargo işçileri direnişte!

Dünya çapında 200’den fazla ülkede faaliyet gösteren Amerikalı kargo devi **UPS**’de TÜMTİS üyesi işçilerin başlattığı direniş büyüyor.

TÜMTİS üyesi işçilerin İstanbul Mahmutbey’deki aktarım merkezinde 20 Nisan günü başlattığı direnişin etkisiyle 21 Nisan günü 24 işçiye işbaşı yaptıran UPS, sendikal örgütlenmeyi kıramayınca yeni oyunlara başvurdu. UPS bünyesindeki taşeronlarda çalışan 27 işçinin yanısıra ana firma çalışanı 4 UPS işçisini de işten atan UPS, sendikal örgütlenmeye dönük tahammülsüzlüğünü gösterdi.

3 Mayıs günü UPS’nin Kurtköy, Mahmutbey ve Hadımköy’deki merkezlerinde toplam 31 işçiye işbaşı yaptırmayan UPS patronu işçileri kapı önüne koydu. TÜMTİS üyesi işçiler ise işten atma saldırısına karşı 5 Mayıs günü UPS’nin Mahmutbey’deki aktarma merkezi önünde direnişe başladı. TÜMTİS, 6 Mayıs günü saat 11.00’da UPS’nin Mahmutbey’deki aktarma merkezinde eylem gerçekleştirdi.

Mahmutbey’de basın açıklaması

Direnişçi işçiler, 6 Mayıs günü UPS’nin Mahmutbey aktarma merkezi önündeki direniş alanında basın açıklaması yaparak kararlılıklarını bir kez daha ilan ettiler.

Esenyurt Belediyesi işçileri, Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi, Deri-İş, Hava-İş, Belediye İş 2 No’lu Şube, Deri-İş Tuzla Şubesi, Genel İş Anadolu Yakası 1 No’lu Şube, Belediye-İş 1 No’lu Şube, Tek Gıda İş 10 No’lu Şube ve Selülöz-İş İstanbul Şubesi de eyleme destek verenler arasındaydı. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ve UİD-DER de UPS işçilerini yalnız bırakmadı.

TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk’ün okuduğu basın açıklamasında, UPS’deki kölece çalışma koşulları ve UPS yönetiminin işçi ve sendika düşmanı tavırları aktarıldı. 14 saate varan çalışma saatlerine ve angarya çalıştırmanın UPS’deki karşılığının asgari ücret olduğunu ifade eden Öztürk, bu koşullara karşı örgütlenen işçilerin ise düşmanca bir saldırı ile karşılaştığını söyledi.

Kurtköy’de eylem

TÜMTİS üyesi UPS işçileri 11 Mayıs günü Anadolu Yakası’ndaki aktarma merkezlerinden biri olan Kurtköy’de de eylemdeydi. Kargo işçileri, UPS patronuna karşı mücadele kararlılıklarını haykırırken UPS işçilerine de mücadele ve örgütlenme çağrısı yaptılar. Basın açıklaması öncesinde konuşan TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz konuşmasına, UPS patronuna “Kraldan çok kralcılık yapmayın! Suç işlemeyin!” uyarısında bulunarak başladı. Üyelerinin sendikadan istifa etmeleri yönündeki tehditlere karşı UPS hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi. TÜMTİS üye ve yöneticileri açıklamanın ardından sloganlarla aktarma merkezinin arka tarafına doğru yürüyerek içeride çalışan işçilere seslendiler. Tel örgülerin ardından direniş sloganları atan işçiler içeride çalışan arkadaşlarına baskılara karşı boyun eğmeme ve direnme çağrısı yaptılar. Eyleme Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Binali Tay ve şube yöneticilerinin yanısıra TÜMTİS’in örgütlü olduğu bazı işyerlerinden temsilciler de destek verdi.

UPS işçileri: İşimize geri döneceğiz!

Alpay Özakdağ (Mahmutbey): Mahmutbey’de iki seneye yakın süredir çalışıyorum. Biliyorsunuz direnişimiz Mahmutbey’de devam etmekteydi. Bugün de Kurtköy’e geldik. Buradaki sendika üyelerimize ve arkadaşlarımıza destek amacıyla geldik. Bu direnişimiz, mücadelemiz ekmek kavgasıdır. Yasadışı hiçbir şey yapmıyoruz. Çoluğumuzun çocuğumuzun güzel bir ortamda yetişmesi ve onlara daha güzel imkanlar sağlamak için bu mücadeleyi veriyoruz. Bu da bizim en doğal ve yasal hakkımızdır. İşverenler bize “yasadışı eylemler ve örgülenme yapıyorsunuz” diyorlar. İşyerinde “gitmeyin, sendikaya üye olmayın. Üyeliklerinizi geri alın yoksa sizi işten çıkartacağız” türünden baskılarla karşılaştık. Mahmutbey’deki çalışma şartlarımız çok ağır. Bunu orada çalışan bütün arkadaşlarımız ve işverenler de biliyor. 400 kişi bir çay kaşığıyla çay karıştırıyor. Çayımızı daha yudumlamadan işbaşı yaptırıyorlar. Yemek bile yiyemiyoruz. Öyle yoğun bir tempoda çalışıyoruz. Bizi, yasal olarak böyle bir yola başvurduğumuz için bizi işten çıkardılar. Ama biz sabah geliyoruz ve akşama kadar kapının önünde bekliyoruz. İşe hazırız ve işimizi geri istiyoruz. Bizi insan yerine koyup da muhatap bile almıyorlar.

Olgun Balıkaya (Hadımköy): Hadımköy’deki işçilerin çalışma koşulları ile Mahmutbey arasında çok bir fark yok. Çay saatleri, yemek saatleri, ücretler, molalar. Kazanılmış hakların işçilere verilmesi noktasında işverenler gerçekten çok cimri davranıyorlar. Ücretlerimiz 522 TL ve taşeron firmada çalışıyorum. Buna rağmen hiçbir zaman 522 TL aldığımı görmedim. Ücretlerimiz sürekli gaspediliyor. Muhatap bulamıyoruz kendimize. Şefimiz muhatap olarak gösteriliyor. Şefe söyledüğimizde “ben sekreter miyim, para işlerine bakmıyorum” diyerek işçileri boşluğa bırakıyorlar. Orada ucuz işgücü olarak kullanılıyor. Burada arkadaşlarımızın işten atılmalarının tek sebebi ekmeklerini biraz daha büyütme için mücadele etmeleridir. Bunun başka hiçbir gerekçesi yok. Biz burada yasadışı hiçbir şey yapmıyoruz. Bütün eylemler yasalar içinde. Sendikalaşma hakkımızı kullandık ama işveren bunu istemiyor. 522 TL’ye çalıştırmak ona daha rahat geldiği için sendikayı doğal olarak istemez. Biz sendikalı olarak çalışmayı kafamıza koyduk. Bu işyerine de geri döneceğiz. Bunun için ne gerekiyorsa yapılacak.

İzmir BDSP’den UPS işçilerine ziyaret...

İzmir BDSP 7 Mayıs günü UPS Kargo işçilerini ziyaret etti. 1.Sanayi Sitesi’ndeki UPS direnişine, ambarlardan gelen TÜMTİS üyesi işçiler, Tek Gıda İş ve BDSP de ziyarette bulunarak destek oldu.

Saat 12.00’de direniş alanına yakın bir mesafeden başlatılan yürüyüşte “Direnen UPS işçisi kazanacak! Zafer direnen emekçinin olacak!/BDSP” yazılı ozalit ve kızıl bayraklar taşındı. Yürüyüş boyunca “UPS işçisi yalnız değildir!”, “Zafer direnen emekçinin olacak”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları atıldı.

Direniş yerinde BDSP kortejini UPS işçilerinin yanı sıra ambarlardan gelen işçiler de karşıladı. Ziyarette yapılan konuşmada, UPS işçilerinin örgütlenmesinin önemine değinilerek işçilerin örgütlenme ve mücadele etme eğilimlerinin TEKEL direnişinin yarattığı atmosferle arttığı belirtildi. Direnişlerin kazanmasının tüm işçi sınıfının kazanımı olduğu vurgulanan konuşmada, TÜMTİS’in örgütlenme açısından mücadele verdiği ve işçilerini sahipsiz bırakmadığı ifade edildi.

TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli ise ziyarete gelen BDSP’lilere teşekkür ederek sınıf dayanışmasının önemine değindi ve UPS’te yürütülen mücadeleyi aktardı. Örgütlenme çalışmalarını, taşeron firmasına firma ayrımı yapmadan diğer illerde de sürdürdüklerini söyleyen Günseli, “Kazanacağımıza yürekten inanıyoruz!” diyerek “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganı ile sözlerini tamamladı.

Ziyaret sırasında 26 Mayıs grevi üzerine de sohbet edildi. Bu kısımda söz alan Tek Gıda İş temsilcisi, 4 konfederasyonun 26 Mayıs’ta grev kararı aldığını ve bu kararın altının doldurulması yönünde hazırlıkların zayıf olduğunu belirtti. Temsilci, kendi cephelerinden 26 Mayıs grevinin hazırlıklarına başladıklarını da sözlerine ekledi.

Sınıf devrimcileri de 26 Mayıs grevinin önemine değinerek sendikalı-sendikasız tüm işçilere grev çağrısının ulaştırılması gerektiğini ve bu görevin de sendikaların ve sınıf mücadelesi yürüten devrimcilerin üzerinde olduğunu ifade ettiler.

Sınıf devrimcileri, sohbetlerin ardından “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganları ile direniş yerinden ayrılarak ziyaretlerini sonlandırdılar.

İşten atılan UPS işçileri ile konuştuk...

“Dayanışmamızı güçlendirmemiz lazım!”

Hangi sorunlardan kaynaklı sendikada örgütlenmeye karar verdiniz?

UPS işçisi Şükrü Pektaş: Bizim çalışma saatlerimiz çok fazla, birçok arkadaşımız 14-15 saat çalışıyor. Mesai yaptığımız zaman karşılığını alamıyoruz. İşçilerin çok sorunu var, mesela zam alamıyoruz. Zam istediğimiz zaman kapının önüne konulmakla tehdit ediliyoruz. Bizi işsiz kalmakla korkutuyorlar.

UPS işçisi Erol Sayancan: Çalışma şartlarından (yemek, ağır çalışma koşulları, yerlerimizin değiştirilmesi) dolayı çeşitli sıkıntılar yaşıyorduk.

Günde sadece üç adet çay içebiliyorduk. 300 kişi aynı çay kaşığıyla çaylarımızı karıştırıyorduk. Bir kişinin tek başına kaldıramayacağı kolileri işçilere taşıtıyorlardı. Taşıyamayan işçilere ise “niye taşıyorsun?” diye bağırıyorlardı. Biz de öncülüğümüzü yapan birkaç arkadaşımız sayesinde sendikada örgütlendik.

Yaşadığınız sorunlara karşı nasıl bir araya geldiniz?

Şükrü Pektaş: Arkadaşlarla birlik ve beraberliğimizi patrondan gizli bir araya gelerek sağladık. 1 Mayıs’tan sonra çıkarılacağımızı biliyorduk. Gündüz vardiyasındaki işçileri önce çıkardılar sonra bizi temizlik işine gönderme kararı aldılar. Sizi çıkarmayacağız temizlik için eğitim vereceğiz dediler. Eğitim için herhangi bir yerleri yok. Müdür Hasan Yılmaz’a sorduğumuzda “benim haberim yok” diyor. İstanbul içinde öyle bir yerleri yok. Bize diyecekler git Çorlu’da temizlik yap, biz birgün gideriz 2 gün gideriz hep gidemeyiz. Yol parasını vermeyecekler. Ay başında alırsın diyecek. Benim fiş paramı vermeyen yol parasını nasıl verecek?

İşyerinde örgütlenmek için kendi aramızda konuşuyorduk. Sürekli çalışıyoruz yemek yemeye fırsat kalmıyor. 5 dakikada yiyoruz konuşmaya fırsatımız kalmıyor. 2 senedir zam alamıyoruz. Altı ayda bir 50 milyon zam veriyor onu da doğru düzgün vermiyor, 25-25 bölüyor. Verdiği o 50 milyonu da maaşlarımızdan keserek geri alıyor zaten. Sorduğumuz zamanda hallederiz vereceğiz diyor. Ama ne zaman? Ben o parayı tam almadıktan sonra bir işime yaramıyor ki. Hiçbir şeyimiz yok. Diyorlar ki sigortan varsa bütün hakların vardır. Fiş parası yok, kömür parası yok, izin yok.

Erol Sayancan: İşyerinde ve işyeri dışında toplanıp konuştuk. Sendikaya üye olduğumuzu öğrendikten sonra çalışma koşullarını daha da ağırlaştırdılar. Müdürler işçileri “sendikaya üye oldun mu?” diye köşeye sıkıştırdı. İlk 7 kişi işten atıldı. İşlerin yoğunlaşması nedeniyle geri çağırdılar. Perpa’daki merkeze gittik. Biz sendikaya üye olurken birkaç yalaka işçi tarafından ispiyon edildik. İş daralması var işçi tarafından taşeron firmada kayıtlıyız. Aynı zamanda kalifiye elemanlar çıkarılmayacak dediler. Ben kalifiye bir eleman olmama rağmen niye çıkarıldığımı sordum. Fakat bunların hepsinin bir oyun olduğunu biliyorduk. Hiçbir şeye imza atmadık.

İşyerindeki çalışma koşullarımızdan doğru biraraya gelmemiz neredeyse olanaksızdı. Bizler bu süreçte arkadaşlarımızla konuşurken, konuştuğumuz arkadaşlar müdürler tarafından kenara çekilip ne konuştuğumuz soruluyordu. Sonrasında da işçiler bize yaşamaya

çekinip korkuyorlardı. İşçilere adeta mal muamelesi yapılıyordu. Örneğin bir arkadaşımıza yüklemeye adam lazım denildi, müdür de bir işçi arkadaşımı göstererek “Al bunu istediğin gibi kullan!” dedi. Ben bu konuşmalara tanık olarak tabii ki müdüre sen nasıl konuşuyorsun dedim o da bana “işte çıktı ağzımdan!” dedi. Buna rağmen çalışmalarımızı sürdürdük.

İlk işten çıkarıldıktan sonra tekrar işe alındık. Tabii bu süreçte sendikamızla birlikte hareket ettik. Ayrıca UPS, uluslararası baskı da gördü. ITF Sendikası’ndan şirkete baskı yapıldı. Bunun üzerine biz işçileri tekrar işe geri aldılar. Bir hafta sonra tekrar işten atıldık. Tekrar bizi Perpa’ya çağırdılar. Yine bizlere oyun oynamaya çalıştılar. Giriş çıkış yapmaya çalıştılar. Ancak biz imza atmadık. Bu dayatmayı kabul etmedik. Bizi temizlik işine vereceklerini söylediler. İşbaşı yapmak istedik işbaşı yaptırmadılar. Bize bir sürü tebligat gönderdiler. Son gelen tebligatla bizim çıkışımız verildi. Neden olarak taşeron şirket bize, UPS ile aramızı bozdunuz sizi bu yüzden işten çıkartıyoruz dediler.

Sendikalar ve diğer kitle örgütlerinden nasıl bir destek alıyorsunuz?

Şükrü Pektaş: Yurtdışındaki sendikalardan başta Uluslararası Taşımacılık Sendikası’ndan destek ziyaretleri alıyoruz. Televizyon kanalları geldi fakat

Hayat TV dışında gösteren olmadı. İşte yerel basın ve duyarlı emekten yana olan basının dışında mücadelemiz yansıtılmadı. Zaten biz ATV gibi, Kanal Türk gibi kanalların bizim direnişimizi yayınlayacağını düşünmüyoruz. Son olarak direnişimize duyarlılık göstermeyen basın kuruluşlarını görevlerinin başına çağırıyorum.

Erol Sayancan: Türk-İş Marmara Bölge Başkanı destek verdi. Yol-İş, Tek Gıda-İş, Deri-İş, Belediye-İş’ten geldiler. Direnişteki işçi arkadaşlarımız sağolsunlar geldiler. Sağolsunlar hepsine çok teşekkür ediyoruz.

Bize destek vermeyenlere ise şunu söylüyoruz. Bugün bizim başımıza gelen bu olay yarın sizin de başınıza gelecek. Biz desteği alsak da almasak da devam edeceğiz. Dayanışmamızı güçlendirmemiz lazım, buradan tüm işçilere sesleniyoruz. Biraraya gelip kurtuluş için mücadele edelim.

Direnişinizi nasıl sürdürmeyi düşünüyorsunuz?

Şükrü Pektaş: Biz tekrar işimize geri dönmek istiyoruz. Sendikal mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz. İlerleyen süreçlerde belli olacak.

Erol Sayancan: Önümüzdeki süreçte sendikamız TÜMTİS’in almış olduğu kararlar çerçevesinde mücadelemizi sürdüreceğiz.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

İzmir Emek ve Mücadele Platformu’ndan UPS işçilerine ziyaret

İzmir Emek ve Mücadele Platformu 12 Mayıs günü, direnişteki UPS işçilerine ziyaret gerçekleştirdi.

Stadyum Metro Durağı çıkışında buluşarak “UPS işçisi yalnız değildir! TEKEK, Marmaray, Esenyurt, İtfaiye, Samatya, TUBİTAK... Direnen işçiler kazanacak! / İzmir Emek ve Mücadele Platformu” yazılı ozalitle beraber yürüyüşe geçen platform bileşenleri, sloganlarıyla direniş alanına girdiler.

Ziyarette İzmir Emek ve Mücadele Platformu adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada, direnen UPS işçileri selamlanarak platform bileşenlerinin UPS direnişinin yanında olduğu ifade edildi. Sömürü koşullarının karşısında işçi ve emekçilerin mücadele etmesi gerektiği vurgulanarak 26 Mayıs’ta gerçekleştirilecek grevi büyütme çağrısı yapıldı. Konuşmada, İzmir Emek ve Mücadele Platformu’nun 23 Mayıs’ta gerçekleştireceği foruma da çağrı yapılarak kurulacak kürsünün direnişçi UPS işçilerine açık olduğu vurgulandı.

Ardından söz alan TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli, destek ziyareti için platforma teşekkür ederek direniş sürecini aktardı.

Ziyarette TEKEK direnişçisi Sezai Kuş da konuşma yaptı. “İnsanlar insan olarak yaşayabileceği koşulları oluşturmadığı sürece bu mücadele sürecektir” diyen Kuş, kazanmak için örgütlü olarak mücadele etmenin zorunluluğuna işaret etti. İşçilerle gerçekleştirilen sohbetlerde de söz alan Kuş, sendikal bürokrasinin ihanetine değindi. Taksim 1 Mayıs’ındaki kürsü işgalinden de söz eden Kuş, konfederasyonların bu olayı kınayan açıklamalarının TEKEK işçileri tarafından bir onur madalyası olarak algılandığını vurguladı.

Kızıl Bayrak / İzmir

İşçi ve emekçi hareketinden..

Dev.Maden-Sen'den açıklama

DİSK'e bağlı Dev.Maden-Sen'e üye oldukları için işten atılan Gümüşyazı Kömür Ocağı işçilerinin işbaşı yapmasına ilişkin sendika tarafından yazılı bir açıklama yapıldı.

Dev.Maden-Sen Yönetim Kurulu adına 10 Mayıs günü yapılan yazılı açıklamada, sendikal nedenlerle işten atıldıkları Yargıtay tarafından onaylanan Gümüşyazı işçilerinin işbaşı yaptıkları ifade edildi. "1 Mart 2010 tarihinde Yargıtay 9. Hukuk Dairesi'nin verdiği karar Gülşehir maden ocaklarında çalışan ve işten atılan işçiler arasında büyük bir sevinç yarattı." denilen açıklamada, kararın sendikasız, güvencesiz, düşük ücretle günde 10-12 saat çalıştırılan maden işçilerinin hak arama mücadelesine güç kattığı belirtildi.

İtfaiye işçileri işe iade davasını kazandı

Büyükşehir Belediyesi Kanunu gereği acil hizmetleri belediyenin kendisinin üstlenmesi zorunluluğu olmasına rağmen belediyenin kanunsuz bir biçimde taşeronlaştırmaya gittiği ve bu süreçte işten çıkarılan itfaiye işçilerinin 12 Mayıs günü görülen işe iade davaları sonuçlandı. 8 itfaiye işçisi için işe iade kararı çıktı.

Üsküdar 1. İş Mahkemesi'nde görülen duruşmanın diğer duruşmalar için emsal teşkil etmesi bekleniyor.

Bununla beraber itfaiye işçilerinin 3 ayrı adliyede işe iade davaları sürüyor. Bakırköy, Sirkeci ve Üsküdar İş Mahkemelerinde davalar devam ederken 18 Mayıs günü Sirkeci İş Mahkemesi'nde bir diğer duruşma görülecek.

SES: Köle değil hemşireyiz!

KESK'e bağlı SES, 12 Mayıs Hemşireler Haftası nedeniyle gerçekleştirdiği açıklama ve eylemlerle mesleki sorunlarına dikkat çekerken mücadele çağrısı yaptı. SES üyesi hemşireler, hemşireliğin ağır ve tehlikeli iş kapsamına alınmasını talep ettiler.

Hemşireler haftasıyla ilgili ilk açıklama SES Genel Merkezi tarafından yapıldı. Sendika tarafından yapılan yazılı açıklamayla, sağlık kuruluşlarının duvarlarını süsleyen ve sembol haline gelmiş olan sus işareti yapan hemşire figürünün artık tarihe karıştığı söylendi.

Ankara ve İstanbul'da eylemler

12 Mayıs günü öğlen saatlerinde Ankara Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi bahçesinde toplanan hemşireler Sağlık Bakanlığı'na yürüdü. Bakanlık önünde yapılan açıklamada, hemşirelerin 12 Mayıs'a sorunları artarak girdiği, ancak hemşirelerin artık sorunlarını dile getirmekten çekinmeyeceği belirtildi. Eylemde konuşan SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun, 26 Mayıs'taki genel grevde seslerini daha fazla çıkaracaklarını belirtirken, açıklamaların ardından Sağlık Bakanlığı önüne siyah çelenk bırakıldı.

SES İstanbul şubeleri ise Hemşireler Haftası eylemini Taksim'de gerçekleştirdi. Galatasaray Lisesi önünde beyaz önlükleriyle toplanan sağlık emekçileri, "12 Mayıs Hemşireler Günü kutlu olsun!" pankartıyla İstiklal Caddesi boyunca Taksim

Tramvay Durağı'na kadar yürüdüler.

Tüm Bel-Sen üyeleri İzmir'de iş bıraktı

İzmir Büyükşehir Belediyesi bünyesinde çalışan Tüm Bel-Sen üyesi emekçiler, 3 bin 500 kişiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinin tıkanmasını protesto etmeye devam ediyorlar.

Tüm Bel-Sen üyeleri 12 Mayıs günü 8.30-10.30 saatleri arasında iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan emekçiler, belediye başkanına taleplerini kabul ederek toplu sözleşme masasına oturma çağrısında bulundular.

Mesai saatinin yaklaşmasıyla birlikte belediye binası girişinde toplanan Tüm Bel-Sen üyesi emekçiler, burada iş bırakma eylemini başlattılar. İzmir Büyükşehir Belediyesi, İZSU ve ESHOT çalışanı 500'ü aşkın emekçi, bir yandan taleplerini haykırırlarken öte yandan diğer emekçilere de iş bırakmaları yönünde çağrılarda bulundular. Aynı zamanda İzmir Büyükşehir Belediyesi, İZSU ve ESHOT Genel Müdürlüğü binalarının girişlerine "Bu işyerinde grev var" pankartları asıldı.

Emekçilerin eyleminde polisle gerginlikler de yaşandı. Belediye binası önünde Tüm Bel-Sen tarafından kullanılan ses cihazının diğer çalışanları ve çevredekileri rahatsız ettiğini öne süren polis, İzmir Valiliği tarafından talimat aldığını da söyleyerek müdahalede bulunmak istedi. Bu durum üzerine Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara, Tüm Bel-Sen İzmir 1 No'lu Şube Başkanı Yaşar Gül ve KESK İzmir Şubeler Platformu Sözcüsü Ramiz Sağlam ile polis arasında tartışmalar yaşandı. Polisin ses cihazını açmak isteyen emekçileri engellemek istemesiyle gerginlik daha da tırmandı. Kol kola girerek ses cihazının bulunduğu aracın etrafında kenetlenen emekçiler sloganlarına da yansıyan kararlı tutumlarıyla polise geri adım attırmış oldular.

24 Mayıs günü belediye binası önünde bir eylem daha yapacak olan emekçiler, 25 ve 26 Mayıs günlerinde ise üretimi tamamen durdurarak taleplerini yineleyecekler.

Deri-İş yöneticisi direnişte

Türkiye Deri Sanayi İşveren Sendikası Başkanı da olan Kazım Süren'in patronu olduğu Kazım Süren

Deri İmalat Sanayi Ticaret Limited Şirketi'nde sendikal örgütlenme mücadelesi başlatan Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi işten atma saldırısıyla karşılaştı.

2009 yılının Aralık ayı içerisinde örgütlenme çalışmalarına başlanan ve 1 Nisan 2010 tarihinde üye çoğunluğunun sağlandığı Kazım Süren deri fabrikasında 2 işçi sendikalaştığı için işten atıldı. Teknik kadroyla beraber 35 kişinin çalıştığı işyerinde, 26 işçiden 19'unu üye yaparak çoğunluğu sağlayan Deri-İş Tuzla Şubesi işten atma ve sendikadan istifa baskılarıyla karşılaştı.

Aynı zamanda Deri-İş Sendikası Genel Merkez Yönetim Kurulu üyesi olan ve Kazım Süren Deri Fabrikası'nda sendikal örgütlenmeden dolayı işten atılan iki işçiden biri olan Hasan Erdoğan ise işyeri önündeki direnişini tek başına sürdürüyor.

Samka Metal'de direniş var

Pendik Kurtköy'de kurulu Samka Metal Ambalaj San. AŞ'deki örgütlenme faaliyeti neticesinde işçiler BMİS'e üye oldular. Yetki için BMİS tarafından Çalışma Bakanlığı'na yapılan başvurunun ardından, işçilerin sendikalaşmalarına tahammül edemeyen patronun istifa yönlü "ikna turları" da tutmayınca işten atma saldırısı devreye sokuldu. 11 işçinin iş aktini feshederek sendikal mücadeleyi kırmak ve diğer işçilere gözdağı vermek isteyen patrona işçilerden direnişle yanıt geldi.

Yaşanan gelişmelere ilişkin BMİS yazılı bir açıklama yaptı. "Samka işçileri sendikal hakları için direnişte!" denilen açıklamada, yaşananların sendikal hak ve örgütlenme özgürlüğüne gösterilen tahammülsüzlüğün açık göstergesi olduğu söylendi.

Emekliler: "Paramı geri ver!"

DİSK'e bağlı Emekli-Sen İstanbul Şubeleri, Türkiye Emekliler Derneği ve Türkiye İşçi Emeklileri Derneği'nin 770 bin emeklinin maaşından yaptığı haksız kesintilere karşı topladıkları imzaları, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğü'ne teslim etti.

12 Mayıs günü Eski TEKEK Genel Müdürlüğü önünden Unkapanı'nda bulunan Sosyal Güvenlik Kurumu'na yürüyen emekliler basın açıklaması gerçekleştirdi.

Emekli-Sen Kadıköy Şube Başkanı Resul Kılıç

yaptığı açıklamada, emeklilerin bilgisi ve onayı olmadan 14 milyona yakın meblağın emeklilerin maaşlarından kesilerek bu işbirlikçi derneğin banka hesabına aktarılabilirdiğini ifade etti.

Emekli-Sen Genel Merkezi'nin nisan ayında "Maaş bordromu istiyorum" kampanyası başlattığını belirterek, kampanyanın 15 Haziran 2010 tarihinde biteceğini söyledi. Tüm emeklilerden "maaş bordromu istiyorum" dilekçelerini imzalayarak, haklarına sahip çıkmalarını istedi.

Çankaya Belediyesi önünde eylem

DİSK'e bağlı Sosyal-İş, Çankaya Belde AŞ ve İmar AŞ çalışanı üyelerinin yaşadığı baskı ve hak gasplarına ilişkin Çankaya Belediyesi önünde 11 Mayıs günü eylem yaptı.

Sosyal-İş Ankara Şube önünde toplanan kitle, "Sendika hakkımız engellenemez / Çankaya Belde AŞ İşçileri" ve "Sosyal-İş Sendikası" pankartlarının yanısıra "Borçlarımıza tanık ol! / Çankaya İmar AŞ İşçileri", "Sabrımız tükendi / Çankaya İmar AŞ İşçileri" dövizleri taşıyarak belediye binası önüne yürüyüşe geçtiler.

Çankaya Belediyesi önünde basın açıklamasını Sosyal-İş Ankara Şube Başkanı Tahsin Osan gerçekleştirdi.

Diğer işyerlerinden gelenlerle birlikte yüzü aşkın Sosyal-İş üyesinin katıldığı eyleme, Çankaya Belediyesi'nde örgütlü Tüm Bel-Sen'in yanısıra DİSK/Emekli-Sen ve Genel-İş de destek verdi.

TÜBİTAK'ta direniş büyüyecek

TÜBİTAK'ta işten atılan Tez-Koop-İş üyesi Aynur Çamalan'ın direnişi sürüyor. Çamalan önümüzdeki günlerde TÜBİTAK önünde oturma eylemi ve açlık grevi gerçekleştirecek.

Her sabah saat 09.00'da direniş alanına gelen ve iş çıkış saati olan 18.00'e kadar TÜBİTAK önündeki bekleyişini sürdüren Çamalan'ın direnişi şu sıralar sınıf dayanışmasından yoksun biçimde sürüyor.

Kamuoyuna yaptığı destek çağrısının yeterli etkiyi yaratmaması halinde 48 saatlik oturma eylemi ve açlık grevine başlayacak olan Çamalan, bu eylemin de sonuç vermemesi durumunda TEKEL işçilerinin de Ankara'da olacağı 1-3 Haziran tarihleri arasında 3 günlük oturma eylemi ve açlık grevi yapacak. Çamalan'ın başlatacağı 3 günlük oturma eylemine ve açlık grevine Ankara'ya gelecek olan TEKEL işçileri de destek verecek.

Bilgi'de mücadele sokağa çıktı

DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası'nda örgütlenen Bilgi Üniversitesi emekçileri, üniversite yönetiminin işten atma saldırısına ve sendikal örgütlenme üzerindeki baskılarına karşı kampüsteki mücadeleyi sokağa çıkıldılar.

8 Mayıs günü oldukça kitlesel ve coşkulu bir eylem gerçekleştiren Sosyal-İş üyeleri Taksim Tramvay Durağı'nda buluşarak Galatasaray Lisesi'ne yürüdüler.

Üniversite öğrencileri ve çeşitli üniversitelerden akademisyenlerin de destek verdiği eylem saat 19.00'da başladı. Galatasaray Lisesi önündeki basın açıklamasına Sokak Üniversitesi etkinliğini sonlandıran Eğitim Hakkı İnisiyatifi de destek verdi.

Basın açıklamasıyla devam eden eylemde DİSK Genel Başkan Yardımcısı Ali Cancı ve Sosyal-İş Genel Başkanı Metin Ebetürk söz aldılar.

Genel-İş dava açtı

Genel-İş Sendikası, 21.04.2010 tarihinde Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe giren, yerel yönetim çalışanlarının bir bölümünü "ihtiyaç fazlası" olarak nitelendirip işyerlerinden tasfiyesini öngören genelgenin iptali için 5 Mayıs'ta Danıştay'a dava

açtı. Dava öncesi Danıştay binası önünde toplanan Genel-İş üyeleri konuya ilişkin basın açıklaması gerçekleştirdi.

Genel-İş Genel Başkanı Erol Ekici, Türkiye işçi sınıfının, tarihinin en şiddetli saldırılarıyla karşı karşıya olduğunu ifade etti.

Söz konusu genelgenin, içeriği itibarıyla yerel

yönetim çalışanlarının TEKEL işçileri ile aynı akıbete uğratılmasına yönelik bir ön hazırlık niteliği taşıdığını belirten Ekici, son zamanlarda basında çıkan haberlerde hükümetin yerel yönetimlerde çalışan işçilerin bir bölümünü ihtiyaç fazlası olarak değerlendirip 4/C kapsamına geçirmeye yönelik çalışma başlattığının yer aldığını söyledi.

Eczacılar Kadıköy'de "Mesleğimden elini çek!" mitinginde buluştu

İstanbul Kadıköy'de altı eczacı odasının (İstanbul, Bursa, Kocaeli, Diyarbakır, Zonguldak, Amasya eczacı odaları) çağrısıyla "Mesleğimden elini çek" mitingi düzenlendi. Mitinge katılan eczacılar, ilaçların marketlerde satılmasını sağlayacak düzenlemeye karşı olduklarını haykırdılar.

Tepe Natilius önünde 9 Mayıs günü saat 11.00'de siyah önlükleri, şapkaları ve siyah balonlarıyla biraraya gelen eczacılar sloganlarla Kadıköy Meydanı'na yürüdüler.

Eczacılar en önde, "Mesleğimden elini çek!" ana pankartını, arkasında ise odaların kendi flamalarını taşıdılar. "For You"ları engelledik sıra Gratis'lerde", "Örgütlüyüz, güçlüyüz, kazanacağız", "Marketler eczane değildir", "Sağlıkta dönüşüm mağdurlarıyız", "Besin destek adı altında markette ilaç satışına son", "Hasta suçsuz eczane mutsuz" ve "Baskılar bizi yıldırılmaz" dövizlerini taşıyan eczacılar, içinde market-manav ürünlerinin bulunduğu market arabaları ve seyyar satıcı arabaları ile ilaçların marketlerde satılmasını sağlayacak düzenlemeyi protesto ettiler.

Kamu Eczacıları, İzmir'den Çağdaş Eczacılar Derneği ve Türkiye Eczacı Teknisyenleri Paylaşım Platformu yürüdü. Mitinge, TTB ve Diş Hekimleri Odaları da destek verdi.

Oldukça renkli görüntülerin olduğu mitingde, Eczacılık Fakültesi öğrencilerinin kortejinde, "Halk paralı sağlığa eczacı zincire mahkum olmayacak" dövizleri taşınırken, öğrencilerin zincirli protestosu da dikkat çekti.

Yürüyüşün sonunda, kortejlerin alana girmesiyle miting programına geçildi. Mitingin açılış konuşmasını ve sunumunu Gaziantep'ten eczacı Atilla Erbudak gerçekleştirdi. Açılış konuşmasının ardından oda başkanları eczacıları selamladı.

Yapılan konuşmalardaki ortak vurgu, Türk Eczacılar Birliği yöneticilerinin mitingde bulunmamasına yönelik eleştiriler oldu. Türk Eczacılar Birliği yöneticileri, ıslıklarla yuhalandı. Yapılan konuşmaların ardından, kürsüden "Karanlık günleri aydınlatalım" sözlerinin ardından eczacılar, siyah önlüklerini çıkartarak, beyaz önlük ve şapkalar giydiler. Ardından, "Mesleğimden elini çek" yazılı siyah balonlar havaya uçuruldu. Miting, Bulutsuzluk Özlemi'nin verdiği konserle son buldu. Mitinge 1500 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Fiili-meşru İstanbul Kamu

Sermaye iktidarı, içinde bulunduğu bunalımı, krizin bütün yükünü emekçilere ödeterek aşmak istemektedir. Kapitalist dünya düzeni '70'li yıllardan bugüne içinde bulunduğu bunalımı aşamamakta, her ne kadar Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun dağılması, yeni teknolojilerin gelişip yaygınlaşması sayesinde nefes alma fırsatları yakalamış olsa da, geline nokta yeni ve giderek etkisini arttıran bir bunalım süreci yaşamaktadır. Kapitalistler açısından bu bunalımı aşmanın ise işgücü maliyetlerinin düşürülmesi, sosyal yüklerden kurtulma ve mevcut pazarların daha katmerli bir biçimde sömürülmesinden başka bir yol bulunmamaktadır. Bu ise kendisini sosyal kazanımların gaspı, sosyal harcamaların kısıtlanması, özelleştirmeler ve esnek çalışma gibi uygulamalar ile göstermektedir. Kuşkusuz ki savaşlar, bunalımı aşmanın ve mevcut pazarları etkin bir biçimde sömürme ve denetim altına almanın araçları olarak gündemden düşmeyen bir olgu durumundadır.

Ülkemizde sermaye sınıfı ve iktidarları, 24 Ocak Kararları'nda ifadesini bulan neoliberal saldırılarını, 80 darbesinin düzlediği zemin üzerinde yıllardır hayata geçirmektedirler. Kamu iktisadi kuruluşlarının özelleştirilmesi, İş Yasası'nın esnek çalışma modeline uygun bir biçimde değiştirilmesi, sosyal hakların kısıtlanması, mezarda emeklilik, eğitim ve sağlık hizmetlerinin piyasaya açılması gibi adımlar yıllardır atılmaktadır. Sermaye sınıfı yalnızca iktisadi ve sosyal kazanımları ortadan kaldırmakla kalmamakta, bu amacın bir parçası olarak, örgütsüz bir işçi sınıfı yaratma ve var olduğu kadarıyla da mevcut örgütlülükleri denetim altına alma uğraşısı içerisinde bitmek bilmez bir çaba harcamaktadır. Anlaşılacağı üzere sermaye sınıfı, işçi sınıfı ve emekçilerin yalnızca kazanımlarına göz dikmekle kalmamakta, sendikal örgütlenmelerini de dağıtma ve denetim altına alma, örgütlenme olanaklarını ortadan kaldırma hedefiyle davranmaktadır. Bugün özelleştirmelerin ve sosyal hak gasplarının sendikaların işçi sınıfı karşısındaki konumundan bağımsız düşünülemeyeceği açıktır. TEKEK Direnişi sendikaların işçi sınıfı karşısındaki durumlarını ortaya koymak açısından bir turnusol kağıdı işlevi görmüştür. Hak-İş ve Memur-Sen açık bir biçimde hükümet yanlısı bir tutum geliştirirken, Türk-İş ise başından itibaren direnişin gücünü etkisizleştirme ve onun sönümlenmesi yönünde çaba harcamıştır. DİSK ve KESK ise Türk-İş çizgisinden ayrı bir tutum geliştirememiştir.

Bugün geline nokta kamu emekçileri hareketi yeni bir sürecin eşliğindedir. Fiili-meşru mücadele içerisinde gelişen ve güçlenen kamu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

emekçileri hareketi, yıllar itibariyle bu zemini kaybetmiş, bunun sonucu olarak KESK ve bağlı sendikalar güç kaybederken, hükümet yanlısı gerici konfederasyonlar güç kazanmışlardır. Bugün kamu emekçileri hareketinin gelip dayandığı eşğin bir yanını iş güvencesi de dahil temel kazanımlarını yitirmekle karşı karşıya bulunması oluştururken, öte yanını ise KESK'in varlık-yokluk ikilemi ile karşı karşıya olması oluşturmaktadır.

Kurultay ihtiyacı üzerine

Kamu emekçileri hareketi uzun zaman güçlü bir çıkış yapamamış, 25 Kasım 2009 tarihli grev ile birlikte yeni bir çıkış yapmanın olanaklarını yakalamıştır. 25 Kasım grevi tüm yetersizliklerine karşın, kamu emekçilerinde oluşan tepkinin açığa çıkmasında, hareketin taşıdığı mücadele potansiyelinin görülmesinde önemli bir rol oynamıştır. Demiryolu çalışanlarının ve BTS'nin soruşturmalar ve görevden uzaklaştırmalar karşısında ortaya koyduğu tutum izlenmesi gereken yolu ortaya koymuştur.

İşbirlikçi AKP hükümeti kamu kurumlarının tasfiyesine hız vermeye, iş güvencesini ortadan kaldırmaya ve sözleşmeli-esnek çalışma modelini yaygınlaştırmaya hazırlanmaktadır. Bugüne kadar sözleşmeli ve ücretli çalışma biçimi, eğitim ve sağlık başta olmak üzere tüm kamu kurumlarında yaygınlaştırılmış, hemen her kurumda "yeniden yapılanma" adı altında tasfiyeye dönük adımlar atılmış, statü, kadro ve ücret farklılaştırmaları yoluyla birçok kurumda kamu emekçilerinin parçalanmasına dönük adımlar atılmıştır. Tüm bu

mücadele ruhuyla Emekçileri Kurultayı'na!

adımların bir sonucu olarak bugün sermaye iktidarı, IMF direktifleri doğrultusunda iş güvencesi başta olmak üzere tüm kazanımların ortadan kaldırılması yönünde topyekûn bir saldırı hazırlığı içerisinde. Bu saldırı dalgasının sendikalarımızın mevcut durumu üzerinden göğüslenemeyeceği, fiili-meşru mücadele zemininde yeniden bir yapılanmanın sendikalarımızın en temel ihtiyacı olduğu tüm ileri çevre ve gruplarca dile getirilmektedir.

İçinde bulunduğumuz durum, kamu emekçilerinin ileri-öncü ve devrimci kesimlerini, hareketin tüm muhataplarını yan yana gelmeye, hareketin ihtiyaç ve yönelimlerini tartışmaya zorunlu kılmaktadır. İşte Kurultay, bu ihtiyacın ürünü olarak gündeme gelmiştir. 26 Mayıs "genel eylemi" öncesinde Mayıs ayı içerisinde yapılması hedeflenen Kurultay, aynı zamanda KESK'e bağlı sendikaların genel kurul süreçlerinin yaklaştığı bir dönemde yapılacaktır. Bugün birçok sendikada iç tartışmalar ve huzursuzluklar yaşanmakta, yaşanan gelişmelere toplam bir müdahale yapılamamaktadır. Kamu Hastaneleri Birlik Yasası tüm kamu emekçilerini ilgilendirmekle birlikte, yalnızca SES kendi gücü ölçüsünde karşı durmaktadır. Aynı durumu 25 Kasım grevi sonrasında demiryolu çalışanları ve BTS de yaşamış, yeterli bir sahiplenme ortaya konulamamıştı. Tüm bunlar kamu emekçileri hareketinin önümüzdeki aylar içerisinde karşı karşıya kalacağı saldırı dalgasına karşı yeterli bir hazırlığa ve birliğe sahip olmadığını göstermektedir. Bu durum İstanbul özgülünde yapılacak olan Kurultay'ın önemini daha da artırmaktadır. Kurultay'ın geniş bir tabana yayılması ve başarısı ölçüsünde, önümüzdeki döneme hazırlık açısından önemli bir etki ve katkıda bulunacağı açıktır.

Kurultay, grupsal kaygılarla ortaya konulan bir çabanın değil, hareketin zorunlu hale getirdiği bir ihtiyacın ürünü olarak gündeme gelmiştir. Bu açıdan Kurultay'ın örgütlenmesi de bu ihtiyaç üzerinden şekillenecek, geniş bir tabana yayılma hedefinde ısrarcı olunacak, tüm öncü kamu emekçilerinin ve sendikal grupların sürece kendi cephelerinden katılması yönünde sürdürülen çaba ısrarla devam ettirilecektir.

Nasıl bir kurultay?

İhtiyaçları belirlemek ile belirlenen ihtiyaca uygun bir tutum geliştirmenin aynı şeyler olmadığı bilinen bir gerçektir. Yukarıda ortaya konulan tespitlere ve bu tespitler çerçevesinde ortaya konulan "kurultay ihtiyacı"na, öncü-ilerici kamu emekçileri ve bu alanda faaliyet yürüten sendikal gruplar tarafından bir itiraz yöneltilemeyeceğini, az-çok sendikalarda faaliyet yürüten tüm öncü emekçilerin bu gereksinimi duyumsadığını düşünüyoruz. Ne var ki, grupsal

kaygıları aşabilmenin ve yan yana gelmenin zorluklarının, arzu edilen ölçüde tabanı geniş bir kurultay sürecinin örgütlenmesini zorlaştırdığının da farkındayız. Kurultay fikrinin ortaya çıkışından bugüne, kamu emekçileri hareketinin muhataplarını sürece dahil etme yönünde ısrarlı bir çaba sürdürülmüş, bu çabanın ürünü olarak da, henüz istenen yaygınlığa ulaşmamış olsa da bir Kurultay Hazırlık Komitesi oluşturulmuştur.

Bu çaba kapsamında sendikalarımızın İstanbul şubelerine çağrılarda bulunulmuş, kamu emekçilerinin örgütlenme hedeflerinin bir parçası olduğu düşünülerek, güvencesiz çalışan emekçiler üzerinden şekillenen dernek ve platformların da, kurultayın öznesi olması yönünde çaba harcanmıştır. Kurultay Hazırlık Komitesi'nin sendika şubeleri ve dernek-platformların, kendi alanlarından belirledikleri temsilciler üzerinden oluşması yönünde çaba harcanmış, mevcut haliyle de bu ekseninde bir hazırlık komitesi oluşturulmuştur. Sendikal grupların değil, sendika şubelerinde oluşturulan çalışma gruplarının temsil edildiği bir hazırlık komitesi oluşturulması hedefiyle çalışma yürütülmüştür. Kuşkusuz bu, sendikal grupların kendi görüş ve önerilerini kurultaya taşıyamayacakları anlamına gelmemektedir. Tüm sendikal gruplar eşit oranda kurultaya sürece ilişkin değerlendirmelerini birer tebliğ ile sunabileceklerdir. Fakat kurultay sürecinin örgütlenmesinde esas olan grupların fiili-meşru mücadele ruhuyla, birlikteliği ve

dernek-platformların temsiliyetidir. Kurultay süreci, sendika şubeleri ve dernek-platformlar içerisinde oluşturulan çalışma grupları üzerinden işletilecektir.

Kurultay, öncü-ilerici kamu emekçilerinin kendi işkollarına ilişkin sorun ve deneyimlerini paylaştıkları, kamu emekçileri hareketinin güncel ihtiyaç ve yönelimlerini tartıştıkları bir platform olacaktır. Sermaye iktidarının, iş güvencemizin ortadan kaldırılması ve sözleşmeli çalışmayı esas alan esnek bir çalışma yaşamının oluşturulmasına dönük giriştiği hazırlıklar, kamu hizmet alanlarının "yeniden yapılanma" adı altında özelleştirilmesi ve tasfiyesine dönük attığı adımlar, kamu emekçileri hareketinin muhataplarını da aynı oranda bir hazırlık yapmaya zorlamaktadır. Bu, sendikalar içerisinde faaliyet yürüten tüm sendikal grupların ve öncü-ilerici kamu emekçilerinin ertelenemez sorumluluğu durumundadır. Kurultay, öncü kamu emekçileri nezdinde, bu hazırlık sürecinin bir parçası olarak görülmelidir.

KESK'e bağlı sendikalarımızın İstanbul şubelerini, dernek ve platformları, bu alanda faaliyet yürüten sendikal grup ve çevreleri, öncü-devrimci kamu emekçilerini, Kurultay çalışmalarının öznesi olmaya, bulundukları alanlarda çalışma grupları oluşturmaya-oluşan çalışma gruplarına güç vermeye, Kurultay Hazırlık Komitesi'nin genişlemesi ve yaygınlaşmasına katkı sunmaya çağırıyoruz.

Kurultay Hazırlık Komitesi

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu'nun Mayıs Ayı Toplantısı değerlendirme ve sonuçları

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Mayıs ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantının gündeminde şu konu başlıkları bulunuyordu:

- 1 Mayıs üzerine değerlendirme
- 26 Mayıs genel eylemi üzerine değerlendirme ve planlama
- TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama
- Birliğin durumu üzerine değerlendirme
- Bülten üzerine değerlendirme ve planlama

- 1 Mayıs üzerine değerlendirme:

1- İşçi sınıfı 2010 1 Mayıs'ını kazanmıştır. 1 Mayıs alanlarına çıkan yüz binlerce işçi, emekçi ve genç, sermaye düzenine ve saldırı politikalarına karşı birlik, mücadele ve dayanışma bilincini ve kararlılığını ortaya koymuştur.

Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs alanı olarak tescil edilmesi ise kuşkusuz bu yılın 1 Mayıs'ına apayrı bir önem ve anlam kazandırmıştır. Taksim Meydanı kararlı bir mücadeleyle söke söke kazanılmıştır. Bu, kazanmak için, kararlı ve militan bir mücadelenin şart olduğu gerçeğini bir kez daha kanıtlamıştır. On yıllardır sermaye ve onun uşakları karşısında kaybeden işçi sınıfı, ne istediğini bilen yıkılmaz bir irade ve kararlılıkla kazanmasını bilmiştir. Bu, bundan sonraki mücadeleler için de ders olmalıdır. Taksim'i kazandıran cüret, kararlılık ve coşkuyla mücadele görevlerine dört elle sarılmalıyız.

2- Tarihi bir güne sahne olan Taksim Meydanı'nda TEKEL işçilerinin öncülüğünü yaptığı bir grup direnişçi işçinin kürsüye yaptığı müdahaleyle Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'nun alandan kaçmak zorunda kalması son derece anlamlıdır. MYK, bu müdahaleyi selamlamakta ve arkasında durmak gerektiğine inanmaktadır. Çünkü, son TEKEL Direnişi sürecinde olduğu gibi işçi sınıfını satmayı adet haline getiren bu sermaye uşaklarının 1 Mayıs kürsülerini kirlletmelerine izin verilemez. Hesap vermesi gerekenlerin 1 Mayıs kürsüsünden nutuk atması kabul edilemez. İşçi sınıfına ihanet etmeyi gelenek haline getiren sendika ağaları bu müdahaleden korkmalıdır. Bundan böyle işçi sınıfının eli yakalarında olacak ve gerektiği her durumda 1 Mayıs'ta olduğu gibi hesap sorulacaktır.

3- Metal işçileri de 1 Mayıs başta İstanbul'da olmak üzere 1 Mayıs alanlarında yerlerini almışlardır. Özellikle İstanbul'da **BMİS** korteji dikkat çekmiştir. Dikkatleri çeken fabrika pankartlarıyla katılım olmuştur. Ama bu katılım yine de tabandan yürütülmüş örgütlü bir hazırlığın sonucu değildir. Böyle olsaydı hem fabrika katılımları daha yüksek olurdu, hem de alanda daha örgütlü ve coşkulu bir duruş sergilenebilirdi.

Bunun dışında özellikle de **Türk Metal**'in ve **Çelik-İş**'in katılımları son derece cılız kalmıştır. Olduğu kadarıyla **Türk Metal** kortejlerinde az sayıda metal işçisi, mücadele coşkusundan uzak ve apolitik bir katılım göstermişlerdir. **Çelik-İş** ise az sayıda ve ancak temsili denebilecek bir kitleyle katılmıştır. Bu tablo metal işçisi açısından bilinç ve örgütlülüğün durumu hakkında bir fikir vermektedir. Her ne kadar mücadele isteği ve azmi mayalanmaktaysa da, taban

büyük ölçüde dağınık ve örgütsüzdür.

- 26 Mayıs genel grev üzerine değerlendirme ve planlama:

1- 4 konfederasyon yönetiminin birlikte aldığı 26 Mayıs genel eylemi, bu yılın 1 Mayıs'ına ayrı bir anlam katmaktaydı. 1 Mayıs tablosu hem işçi sınıfı ve emekçilerin 26 Mayıs genel eylemine ne derece hazırlık yaptıklarını gösterecek, hem de kitlesel ve mücadele kararlılığının hakim olduğu bir 1 Mayıs 26 Mayıs'ın başarısını da güvenceleyecekti. Sonuç olarak denebilir ki, işçi sınıfı 1 Mayıs'ta genel eylemi başaracak bir mücadele isteğine ve kararlılığına sahip olduğunu göstermiştir. Mücadeleye olan inanç ve güven tazelenmiş, işçi sınıfı saflarının toparlanması için önemli bir moral atmosfer kazanılmıştır.

2- Bununla birlikte tabandan örgütlü bir hazırlık olmadan genel eylemi gerçekleştirmek zor görünmektedir. Çünkü TEKEL Direnişi'nin basıncıyla bu eylemin kararını alan sendika bürokratları sonrasında bu kararın arkasında duracak bir irade göstermemişlerdir. Neredeyse verilmiş bu sözü unutturmaya çalışmışlardır. Geline nokta da eylemi rafa kaldırmak niyetinde olduklarını da göstermektedirler. Merkezden şubelere kadar sendika yönetimleri de onların bu tutumuna ortak olmuştur.

Bu durumda iş başa, öncü ve ileri işçilere düşmüştür. Ancak bunun için tabandan örgütlü ve sistemli bir çalışma yürütmek ve genel eylem kararlılığını fabrikalara yaşmak gerekmektedir. Halihazırda bu bakımdan yeterli bir sonuç elde edildiği söylenemez. **Merkezi Yürütme Kurulu**, tüm bileşenlerini ve metal işçilerini her şeye rağmen genel eylem kararlılığını korumaya ve hazırlıkları sürdürmeye, yapıldığı koşullarda 26 Mayıs eylemine en etkili biçimde katılmaya çağırılmaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

3- TEKEL işçileri bir kez daha, 2-3 Haziran tarihlerinde Ankara'da olacaklar. 1 Nisan'da devletin baskısı ve engellemeleri düşünüldüğünde bu eyleme kan taşımak önem kazanmıştır. TEKEL işçileriyle dayanışmak ve mücadelelerine ortak olmak için metal işçileri de bu eylemlere katılmalı, öncesinde bulundukları her alanda katılımı örgütlemek üzere seferber olmalıdırlar.

- TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama:

1- **MESS Grup TİS** süreci gündeme girmiş bulunmaktadır. Şu durumda TİS'e hazırlanmak doğrultusunda **Birleşik Metal**'in sınırlı da olsa belli bir çabası göze çarpmaktadır. Diğer sendikalar cephesinden ise ne kamuoyu önünde ve ne de fabrikalarda TİS'in gündemde olduğuna dair herhangi bir işaret yoktur. Kuşkusuz bu, onların TİS hazırlıklarının esas olarak kazasız-belasız kapalı kapılar ardında satış sözleşmesine imza atma hedefine bağlı olmasından dolayıdır. Çünkü metal işçileri ne kadar sürecin dışında bırakılır ve ne kadar süreç gözlerden uzak tutulursa satış da o denli kolaylaşmış olacaktır.

2- **Metal İşçileri Birliği**, bu oyunları bozmaya ve satışa izin vermemek üzere seferberlik başlatacak ve TİS sürecinin sadece metal işçilerinin değil aynı zamanda işçi sınıfının geleceğini doğrudan belirleyeceğini bilerek hareket edecektir. Bunun için bugünden başlayarak metal işçilerini uyarmak ve seyirci olmaktan çıkartıp mücadeleye hazırlamak üzere tüm güç ve imkanlarımızı kullanacağız.

3- MYK bu bilinçle, TİS sürecine hazırlanmak ve derli toplu ilk güçlü müdahaleyi yapmak üzere gerçekleştirilecek olan **TİS Sempozyumu**'nun hazırlıkları gözden geçirmiş ve yeni bir çalışma planı oluşturmuştur.

Halihazırda yer sorunu çözülmüştür. Kısa bir süre içerisinde afişlerin ve davetiyelerin basımı tamamlanıp kullanıma sokulacaktır. Sempozyumda yapılacak tartışmaların zemin hazırlamak üzere önden hazırlanması planlanan sunumlar gözden geçirilmiştir. İşkolunda durum ve TİS'in önemi, mücadele hattı, örgütlenme hattı ve talepler biçiminde sıralanacak 4 temel başlıkta hazırlanmakta olan sunumların son şekli bir sonraki toplantıda verilecektir.

MYK, tüm bileşenlerini sempozyuma olabilecek en fazla sayıda metal işçisini katmak üzere seferber olmaya çağırılmaktadır.

4- MYK ayrıca TİS süreciyle ilgili çalışmalar kapsamında, metal işçisini süreç konusunda aydınlatmak ve harekete geçmeye çağırmak üzere çeşitli araçları hazırlayarak kullanıma sokacaktır. Bu kapsamda planlanan araçlardan biri ankettir. Fabrikalarda metal işçilerinin taleplerini ve duyarlılıklarını da ölçmek üzere hazırlanan anketin son biçimi verilerek en kısa sürede gönderilecektir.

Ayrıca içerisinde süreçle ilgili talep ve çağrılarımızın olduğu ozalitler hazırlanacaktır.

5- TİS'i metal işçilerinin gündemine oturtmak ve yayınlarımızı TİS'in tartışıldığı platformlar haline

getirmek üzere işçiler ve sendika temsilcileriyle röportajlar yapacağız. Röportaj soruları merkezi olarak hazırlanacaktır.

- Birliğin durumu üzerine değerlendirme:

1- MYK, yeni ve yoğun bir mücadele dönemine girdiğimiz şu günlerde birlik çalışmalarını çeşitli yönleriyle değerlendirmiştir. Değerlendirmeler Birliğin işleyişi, örgütlenmesi ve dönemsel gündemlere yönelik çalışmaları üzerinde yoğunlaşmıştır. Bu konuda söylenecekler özetle aşağıda ifade edilmeye çalışılacaktır.

2- Yapılan değerlendirmelerde **Birlik**'in genel olarak hedeflediği çalışma düzeyine ulaşamadığı tespit edilmiştir. TEKEL başta olmak üzere 1 Mayıs ve 26 Mayıs gündemlerine ilişkin konulan hedeflerin gerisinde kalmıştır. **Birlik**, tüm bu süreçlere ilişkin tutumunu ve çağrısını düzenli ve sistemli olarak fabrikalara taşımakta belli bir düzey tutturmuştur. Fakat metal işçilerini örgütlemek ve mücadeleye çekmekte istenen sonuçlar elde edilememiştir. Örneğin bu bakımdan bir başarı ölçütü saydığımız işçi toplantıları beklentilerimizin gerisinde kalmıştır. Yapılan eylemlere istediğimiz sayıda işçi katmakta yetersiz kaldığımız gibi, eylemlere müdahale etmede de istenen düzey yakalanamamıştır. Bu zayıflıkları aşmak üzere çalışma kapasitemizi yükseltecek önlemleri almak durumundayız.

3- **Birliğin** işleyişinde birtakım sorunların olduğu tespit edilmiştir. MYK, aylık toplantılar arasında kalan dönemde birlik çalışmalarını koordine etmekte ve güncel gelişmelere ilişkin politika üretmede zaman zaman yetersiz kalmaktadır. Bu, esasında kendisini aşağıya doğru örgütlemek zorunda olan bir öncü inisiyatifin her zaman yaşayacağı türden bir sorundur. Sorunun aşılması bugün **Birliğin** omurgasını oluşturan bileşenlerin çok daha aktif ve enerjik biçimde sürece katılmalarıyla olacaktır. MYK bileşenleri üzerlerine düşeni yapmak iddiasını tazelemişlerdir.

3- Bu yetersizliğin en önemli nedeni ise, **Birliğin** yerel birimlerinin henüz istenilen düzeyde işleyen organlara sahip olmamasıdır. Anlamlı sayılabilecek adımlar vardır, ancak henüz yeterli değildir. İhtiyaç varolanları güçlendirmek ve diğer alanlarda ise kurmaktır.

4. **Birliğin** henüz hedeflediğimiz ölçüde işleyen ve büyüyen bir örgütsel dinamizm kazanmaktan uzak olmasının en önemli nedenlerinden biri de kuşkusuz metal işçisinin bilinç ve örgütlenme planındaki nesnel geriliğidir. Elimizde ve dışımızda yetişmiş bir öncü işçi birikimi olmadığı ölçüde, mücadele ve örgütlenme görevleri az sayıdaki Birlik bileşeninin omuzlarına kalmakta ve çalışmanın verimi düşmektedir.

Fakat ne olursa olsun **Metal İşçileri Birliği**, bu koşullara teslim olmayacaktır. İnatla ve sabırla metal işçilerinin birliğini ve mücadelesini omuzlayacaktır.

- Bülten üzerine değerlendirme ve planlama:

1. MYK, bültenin Mayıs sayısının hazırlıklarını gözden geçirmiş ve en kısa sürede baskıya hazırlamak üzere bir planlama yapmıştır.

Mayıs sayısında, 1 Mayıs coşkusu ve kararlılığıyla mücadele görevlerine sarılma çağrısını öne çıkaracağız. Bu konuyu ise TİS süreci ve sempozyumla ilgili yazılar izleyecek. Röportaj ve fabrikalardan yazılarla bülteni zenginleştireceğiz.

2. Bültenin Haziran sayısı ise ağırlıkla TİS ve Sempozyum gündemine bağlı olarak hazırlanacak ve Haziran'ın ilk haftasında çıkacak biçimde baskıya verilecek.

Merkezi Yürütme Kurulu
13 Mayıs 2010

Metal İşçileri Birliği Toplu Sözleşme Sempozyumu'na hazırlanıyor!

Son birbuçuk yıldır direnişlerle gelişen sınıf hareketi **1 Mayıs Taksim** zaferi ile yeni bir rotaya girdi. Kendine güvenini bir kez daha yenileyerek sınıf çatışmasının önümüzdeki dönemde daha da şiddetleneyeceğini ve işçi sınıfının bu şiddetlenen çatışmada kolayından pes etmeyeceği ortaya çıktı.

Önümüzdeki günlerde bu şiddetlenen çatışmalardan biri de toplu sözleşmeler alanında yaşanacak. Birçok sektörde başlayan ve başlayacak olan toplu sözleşmelerde sermaye sınıfı kriz döneminde gerçekleştirdiği gaspları genel bir kural haline getirmeye çalışacak, işçi sınıfı ise bu saldırganlığa prim vermemek, yeni haklar elde etmek için mücadele edecek.

Her dönem olduğu gibi bu çatışmaların en yoğun yaşanacağı alan ise metal sektörü ve **Metal Grup TİS**'leri olacak. **MESS**, henüz toplu sözleşme adını anmasa da bu dönemde de saldırganlığına dizginsiz bir şekilde devam edeceğinin sinyallerini veriyor.

Patronların krizin ilk dönemlerinde hayata geçirdiği saldırılara karşı metal işçilerinin ortaya koyduğu direnme eğilimi bir miktar sönümlense de ağırlaşan çalışma koşullarına karşı büyük bir öfke duyuyorlar. Bu öfke örgütlenebildiği ve belirli bir hedefe yönlendirilebildiği oranda ise **MESS**'in kirli emellerini kursağında bırakmak ve yeni haklar elde etmek, metal işçileri payına hiç de zor olmayacaktır.

Metal işçilerinin kendi hakları için verecekleri bu mücadeleden başarılı bir biçimde ayrılabilmeleri ise sınıf hareketinin toplamı payına yeni bir düzeyin yakalanmasını sağlayacaktır.

İşte böylesi bir dönemde metal işçilerinin birliğini yaratma iddiası ile yola çıkan **Metal İşçileri Birliği** bu öfkeyi örgütlemek için harekete geçiyor.

Tabanda birken ancak bir türlü örgütlü bir kanala akamayan, her defasında sendika ağalarının ihanetleri ile geri çekilen metal işçilerinin öfkesini örgütlemek için bugünden harekete geçiyor, **27 Haziran**'da **Toplu Sözleşme Sempozyumu** düzenliyor.

Sektörde **MESS**'le toplu sözleşme masasına oturacak sendika ağalarının sözleşmelere ilişkin hiç bir hazırlık yapmadığı, hazırlık yapılan yerlerde ise kazanıma olan inancın zayıflığının kendisini hissettirdiği koşullarda toplu sözleşme sürecini tabandan örgütlemeyi hedefliyor.

Gerçekleştirilecek olan sempozyumla **Metal İşçileri Birliği**, öncü metal işçileri şahsında **2010-2012 MESS Grup Toplu Sözleşme** politikasını, talepler, mücadele ve örgütlenme ilkeleri ile birlikte planlayacak. Sempozyumla birlikte ortaya çıkaracağı iradeyi fabrikalarda ve havzalarda ortak mücadele platformlarında birleştirmeyi hedefleyen **Metal İşçileri Birliği**, tabanda örgütleyeceği irade ile metal işçilerinin bu dönem toplu sözleşmelerinde çok daha güçlü bir taraf olarak ortaya çıkacağına inanıyor. Bu inançla tüm öncü metal işçilerini sempozyum hazırlıklarına ve sempozyuma etkin bir şekilde katılmaya, Metal İşçileri Birliği'ne güç vermeye çağırıyor.

Sempozyum **27 Haziran 2010** tarihinde, saat **10:30**'da **Kadıköy Halis Kurtça Kültür Merkezi**'nde düzenlenecek.

Metal İşçileri Birliği

MİB Ümraniye Yürütmesi Mayıs ayı toplantısı gerçekleştirildi

Metal İşçileri Birliği Ümraniye Yürütmesi Mayıs ayı toplantısını gerçekleştirdi.

Toplantıda ilk olarak, 1 Mayıs süreci kapsamlı bir şekilde değerlendirildi. Bu çerçevede, sürece dair eksiklikler ortaya konarak ileriki süreçte dikkat edilmesi gereken görevlere işaret edildi.

Toplantıda, Metal İşçileri Birliği tarafından 27 Haziran'da Kadıköy'de gerçekleştirilecek Toplu Sözleşme Sempozyumu'na yönelik hazırlıklar da gözden geçirildi. Ayrıca 26 Mayıs'a ilişkin tartışmalar da yapıldı.

Toplantı sonucunda alınan kararlar ise şunlar:

- Başta örgütlü fabrikalar olmak üzere, 26 Mayıs eylemine bölgedeki tüm fabrikalar üzerinden çağrılar yapılacaktır.
- 26 Mayıs eylemine yönelik ozalitler çıkartılarak sanayi bölgesine duyurular yapılacaktır.
- 20 Mayıs saat 19.00'da OSB-İMES İşçileri Derneği'nde "İşçiler Toplu İş Sözleşmeleri ve Genel Grev'i Tartışıyor" başlıklı bir toplantı yapılacaktır.
- Toplu Sözleşme Sempozyumu'na çağrı amacıyla ozalitler çıkarılarak propaganda çalışmalarına başlanacaktır.

Metal İşçileri Birliği Ümraniye Yürütmesi

İlerici ve devrimci güçlerden “Üç fidan” anmaları...

“Kavgamızda yaşıyorlar!”

6 Mayıs 1972’de faşist sermaye devleti tarafından darağaçlarında katledilen üç yiğit devrimci; Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, idam edilişlerinin 38. yıl dönümünde çeşitli illerde ilerici, devrimci kurumlar tarafından gerçekleştirilen ortak eylemle anıldı.

Devrimci güçler Denizler’i ve devrim şehitlerini selamladı

6 Mayıs 1972’de faşist sermaye devleti tarafından idam edilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan İstanbul’da devrimci güçler tarafından gerçekleştirilen ortak eylemle anıldı.

Taksim Tramvay Durağı’nda 6 Mayıs günü bir araya gelen ilerici ve devrimci kurumlar sloganlarla Galatasaray Lisesi’ne yürüdü.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Federasyonu, **Devrimci Hareket**, Emek ve Özgürlük Cephesi, **Kaldıraç**, Partizan, **Proleterce Devrimci Duruş** ve Sosyalist Dayanışma Platformu tarafından örgütlenen eylemde, en önde Deniz, Yusuf ve Hüseyin’in resimlerinin bulunduğu “Kavgamızda yaşıyorlar” yazılı ortak pankart taşındı.

Sloganların öfkeyle atıldığı yürüyüş sırasında, Yunanistan Konsolosluğu önüne gelindiğinde, “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo’yu unutmayın!” sloganı gür bir şekilde haykırıldı. Yürüyüşün sonunda Galatasaray Lisesi önünde ortak basın açıklamasını okuyan Eren Onur, 38 yıl önce 6 Mayıs 1972’de üç karanfilin, darağacında 12 Mart faşist cuntasının kararı ve düzen partilerinin parlamentodaki temsilcilerinin onayıyla idam edildiklerini hatırlattı.

Denizlerin nasıl yaşanacağını, ne için yaşanacağını göstermekle kalmayarak, nasıl ölüneceğini de gösterdiklerini söyleyen Onur, bu ülkenin devrimcilerinin ölümüne gülerek gitmeyi onlardan öğrendiklerini ve onlardan devraldıkları bayrağa leke sürdürmediklerini söyledi.

Bu dönemde “Denizler’in idamı” ve devletin devrimcilere dönük acımasızlığının toplumsal hafızaya kalıcı bir biçimde kazındığını da söyleyen Onur, devrimci oldukları için katledilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın yanı sıra, giriştikleri devrimci mücadelede ölümsüzleşen Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan, Ulaş Bardakçı, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya ve daha nicelerinin kitleler tarafından büyük bir sempatiyle karşılanarak, adlarına türküler yakıldığını ifade etti.

Denizler’in idamını engellemek için Kızıldere’de ölümsüzleşen Mahir Çayan ve yoldaşlarının devrimci dayanışmanın en anlamlı örneğini gösterdiğini söyleyen Onur, “Diyarbakır zindanını devletin işkencecilerine zindan eden İbrahim Kaypakkaya, ser verip sır vermemeyi zihinlerimize kazımıştır” dedi.

Onur, onların sahip çıktıkları devrimci değerlerle mücadelenin simgesi olduklarını belirterek, düzenin icazet alanında mücadelenin reddi olarak ortaya çıkıp, devrim yolunu seçtiklerini, düzene karşı militan ve ödünsüz bir başkaldırının temsilcisi olduklarını söyledi. Denizler’in devrimci mücadele açısından anlamının farkında olan egemenlerin ise bu mirasın altını boşaltmak için ellerinden geleni yaptıklarını söyleyen Onur, geçmişin devrimci birikiminin ve mücadele içinde yaratılmış değerlerin içini boşaltmaya çabalayan egemenlerin, Denizler’i maceracı birer üniversite öğrencisi, idamlarını ise hukuki bir yanlış olarak göstermeye, “iade-i itibar”, tekrar yargılama gibi

tartışmalarla kafaları bulandırmaya çalıştıklarını belirtti.

Basın açıklamasının ardından Şarkışla türküsü hep bir ağızdan okundu.

Karşıyaka Mezarlığı’nda anma

“Kavgamızda yaşıyorlar” pankartıyla Karşıyaka Mezarlığı’nda anma etkinliği gerçekleştirildi. BDSP, 3 yiğit devrimcinin mezarı başında gerçekleştirilen anma programına saygı duruşuyla başladı. Ardından BDSP tarafından Denizler’in devrim davasına ait olduğu vurgulandı. Çürümüş sermaye iktidarına karşı emekçiler devrim ve sosyalizm mücadelesine çağrıldı. Onların tereddütsüzce ölümü göğüsledikleri devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağını bu topraklarda dalgalandırma sözü verildi. Tüm işçiler ve emekçiler, gençler sınıf devrimcilerinin safında mücadeleye çağrıldı.

Ekim Gençliği adına yapılan konuşmada da gençliğin fabrikalarda köle, okullarda müşteri olmayacağı vurgulanarak gençlik sosyalizm mücadelesine çağrıldı. Anmaya yürüyüşle başlayan sınıf devrimcileri Denizler’in mezarı başında bulunan ve sloganlara eşlik eden 250 kişilik bir kitleyle anma programını gerçekleştirdi.

Kocaeli’de Denizler anıldı

Kocaeli Emek ve Demokrasi Platformu, gerçekleştirdiği yürüyüşle Denizleri andı. Yürüyüş yolunun başından başlayan yürüyüş İnsan Hakları Parkı’nda basın açıklamasının okunmasıyla son buldu. Emek ve Demokrasi Platformu adına açıklamayı okuyan BES Kocaeli Şube Başkanı Akın Şişman, Denizler’in, “Gecelerinde aç yatılmayan, gündüzlerinde sömürülmeyen” bir dünya istediklerini söyledi.

Kürt halkının özgürlük mücadelesine kendisi adayan Mazlum Doğan’ın da anıldığı açıklamaya BDSP, Partizan ve DHF de kendi flamaları ve ortak sloganları ile katıldı. Eyleme 400 kişi katıldı.

Denizler Bursa’da anıldı...

Denizler, Bursa’daki ilerici, devrimci kurumlar tarafından gerçekleştirilen ortak eylemle anıldı.

Fomara Meydanı’nda toplanan ilerici ve devrimci kurumlar “Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan kavgamızda yaşıyor!” pankartı arkasında flama ve bayraklarını açarak Gündoğdu Marşı ve sloganlarla Kent Meydanı’na yürüdü. Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Canlı ve coşkulu yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları yapıldı. Kent Meydanı’na gelindiğinde eylemi örgütleyen kurumlar adına ortak bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Deniz’in “İnsanlar doğar, büyür, yaşar, ölürler, önemli olan çok fazla yaşamak değil, yaşadığı süre içinde fazla şeyler yapabilmektir” sözlerinin hatırlatıldığı eylemde Deniz, Yusuf ve Hüseyin’in vasiyetlerinin sahipsiz kalmadığı, onların devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşatıldığı ve yaşatılacağı vurgulandı.

Kısa yaşamlarına büyük mücadeleler sığdırdıkları, üniversite işgalleri, ABD emperyalizminin simgesi 6. Filo’yu protesto eylemlerinin ardından tutsak düştükleri, tutsakken de mücadelelerini devam ettirdikleri ifade edilen açıklamada, “Devrim neferi üç yiğit, her geçen gün artan bir öfkeyle ve her geçen gün artan bir sevgiyle anılıyorlar, anılmaya devam edecekler. Onlar tarihimize kararlılığın gözü pekliliğin ve devrim uğruna ölümü kucaklamanın birer örneği olarak adlarını yazdırdılar. Emperyalizme, faşizme, şovenizme, sömürüye karşı devrimci duruşu darağaçlarında, işkence hanelerde, zindanlarda tereddütsüzce sergilediler.” denildi.

BDSP, BAMİS, BATİS, DHF, Ekim Gençliği, ESP, Dev-Genç, Dev-Lis, Genç-Sol, GİP, Liseli Kıvılcım, SODAP, TÖP, Partizan ve YDG tarafından örgütlenen ve BDP’nin de destek verdiği eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Antakya’da Denizler anıldı

Antakya’da “üç fidan”ı anmak için 6 Mayıs günü Eğitim Sen Antakya Şubesi önünde toplanan ilerici, devrimci ve yurtseverler yürüyüş gerçekleştirdi.

100’ü aşkın kişinin katıldığı yürüyüş boyunca işçi ve emekçilere örgütlü mücadele çağrısı yapıldı. Ulus Meydanı’na gelindiğinde saygı duruşuyla başlayan anma programında Denizler’in, kapitalizmden kopan gençliğin sosyalizme yönelmesini engellemek için asıldıklarına vurgu yapıldı.

Denizler’e sahip çıkmanın 26 Mayıs genel grev genel direnişini, genel boykotları örgütlemek için çalışmakla mümkün olacağı vurgusuyla eylem sona erdi. Eyleme BDSP de destek verdi.

Ümraniye’de mayıs şehitleri anması

Mayıs şehitleri Ümraniye BDSP tarafından gerçekleştirilen etkinlikle anıldı. Etkinlikte, sermaye

devletinin katliamlarının bugüne dek sürdüğü ifade edilerek bunun yakın zamandaki örneklerinden birinin de Güler Zere olduğu vurgulandı.

Etkinlik Mayıs Şehitleri ve Güler Zere şahsında tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Şiir dinletisinin ve sinevizyon gösteriminin ardından Denizler'in Türkiye devrim hareketine katkılarını konu alan kısa sunuma geçildi.

Sunumda, Denizler'in ve Mayıs Şehitlerinin sermaye devletinin icazetçi ve yasal sınırlar içinde ömür tüketen anlayışlardan koparak devrimci örgüt fikrini hayata geçirmeye adım attıkları, davaya inancın, cesaretin, devrimci dayanışmanın ve siper yoldaşlığının en güzel örneklerini tarihe yazdıkları belirtildi.

Esenyurt'ta Denizler anması

Esenyurt BDSP, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı anmak için eylem gerçekleştirdi.

9 Mayıs günü Esenyurt Depo Caddesi girişinde toplanan BDSP'liler, "Deniz, Yusuf, Hüseyin kavgamızda yaşıyor. Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir! / BDSP" pankartı ve flamalarıyla yürüyüşe geçtiler. Caddenin sonuna gelindiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, Denizler'in 38 yıl önce, 12 Mart darbecilerinin kararı ve düzen partilerinin onayıyla idam edilerek katledildiği söylendi. Denizler'in ölüme giderken bile kararlılıklarından ödün vermediklerine değinilen açıklamada, üç yiğit devrimcinin bu tutumlarıyla, on yıllarca sürecek bir başkaldırı geleneğini başlattıkları ifade edildi.

Bu ülkenin devrimcilerinin ve komünistlerinin, ölüme gülerken gitmeyi onlardan öğrendiği vurgulandı.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı ve çevredeki işçi-emekçilerin yoğun ilgisine konu olan eylem, Gündoğdu Marşı'nın söylenmesi ile sona erdi.

Kayseri'de Denizler anıldı

Kayseri İşçi Kültürevi'nde 9 Mayıs günü, Denizlerin anısına bir etkinlik düzenlendi.

Saygı duruşuyla başlayan etkinlikte, BDSP çalışanı Denizler anısına hazırlanan değerlendirmeyi sundu. Denizlerin idam sehпасına giderken dahi sergiledikleri kararlılığa vurgu yapılan değerlendirmede, üç yiğit militanın Türkiye devrimine giden yolda işçi ve emekçilere büyük bir devrimci miras, onur ve mücadele geleneği bıraktıkları ifade edildi.

Sunumun ardında etkinliğe şiirler ve müzik dinletileriyle devam edildi. Müzik dinletisinde, Kayseri İşçi Kültürevi çalışanlarından oluşan müzik grubu günün anlamına uygun marşlar ve türküler seslendirdiler.

Etkinliğin son kısmında serbest kürsü oluşturuldu. Burada işçi-emekçiler ve gençler söz alarak düşüncelerini dile getirdiler.

Etkinliğe yaklaşık 35 kişi katıldı.

Denizler GOP'ta anıldı

GOP BDSP, 7 Mayıs Cuma akşamı Gazi Cem Evi konferans salonunda gerçekleştirdiği etkinlikte Denizler'i andı.

Açılış konuşmasında, Denizler'i idama mahkûm eden zihniyetin Güler Zere'yi de katlettiği vurgulandı. Açılış konuşmasının ardından Denizler ve Güler Zere şahsında tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu gerçekleştirildi.

Sinevizyon gösteriminin ardından yapılan sunumda Denizler'in mirasçılarının devrimciler ve komünistler olduğu vurgulandı.

Konuşmanın ardından söz katılımcılara bırakıldı. Bu kısımda birçok katılımcı söz alarak düşüncelerini ifade etti. Gayet canlı geçen söyleşi kısmının tamamlanmasının ardından müzik dinletisine geçildi. Denizler üzerine yazılmış türkülerle program sonlandırıldı.

Binler Denizler'i eylemlerle andı

Binler Dolmabahçe'ye yürüdü

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, idam edililerinin 38. yılında İstanbul'da 6 Mayıs günü gerçekleştirilen dört ayrı etkinliklerle anıldı. Yüzlerce kişi gün boyu gerçekleştirilen eylemlerle Denizler'in 6 Filo'yu denize döktüğü yer alan Dolmabahçe'ye yürüdü.

Halkların Kardeşliği İçin Gençlik Platformu, Galatasaray Lisesi'nden Dolmabahçe'ye yürüyerek bir anma etkinliği gerçekleştirdi. Platform bileşenleri, "Emperyalizme ve faşizme karşı Deniz Gezmiş yürüyüşü" pankartıyla yürüyüşe geçti.

Devrimci Yurtsever Gençlik, Genç-Sen, Liseli Kıvılcım, Dev-Genç, Özgürlükçü Gençlik, Dev-Lis, Liseli Öğrenci Birliği, Demokrasi ve Özgürlük Hareketi, Eşitlik ve Demokrasi Partisi, SDP, EHP, ESP, SGDF'nin flamalarıyla katıldığı eylemin gövdesini Kürt gençleri oluşturdu. Eyleme yaklaşık 700 kişi katıldı.

Galatasaray Lisesi'nde bir araya gelen **TKP**'liler sloganlarla Dolmabahçe'ye yürüdü.

"Başladığımız işi bitireceğiz Sosyalist Türkiye'yi kuracağız!" pankartının açıldığı eylemde AKP karşıtı sloganlar öne çıktı.

Yürüyüşün sonunda Dolmabahçe'de anma etkinliği gerçekleştirildi. Saygı duruşu ile başlayan etkinlik, şiir dinletisi ile devam etti. Konuşmaların ardından anma etkinliği, karanfillerin bırakılmasıyla son buldu.

Atatürk Kültür Merkezi önünde bir araya gelen **EMEK Partililer** sloganlarla Dolmabahçe'ye yürüdüler.

Eyleme Esenyurt Belediye işçileri temsili düzeyde katıldı. Yürüyüşün sonunda Dolmabahçe'ye gelindiğinde, saygı duruşuna geçildi. Saygı duruşunun ardından, Emek Gençliği adına Başak Özer basın açıklaması yaptı. Anma, EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel'in yaptığı konuşmanın ardından son buldu. Anmaya 1000 kişi katıldı.

Karşıyaka Mezarlığı'nda anma

6 Mayıs 1972'de idam edilen Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın faşist sermaye devleti tarafından katledilişlerinin 38. yıl dönümünde Ankara Karşıyaka Mezarlığı işçi emekçilerin ve gençlerin akınına uğradı. Çağrısı yapılan anma programlarından bağımsız olarak katılım sağlayan yüzlerce emekçi peş peşe yapılan ayrı programların izleyicisi olarak Denizler'in mezarı başındaydılar.

Bu yılki anmalar öncesinde, demokratik kurumların ve reformistlerin oluşturduğu platformda kürsü konusunda yapılan tartışmalardan kaynaklı bir ayrışma yaşanmıştı. Ankara'da iki ayrı birlikteliğin yaptığı çağrının dışında Mücadele Birliği ve BDSP ayrı anma programları örgütlediler. Tüm programlar, kortejlerin arkasında yürüyen kitlenin dışında ilgi ile anmayı takip eden bir izleyici kitlesine sahipti.

6 Mayıs anma programları sırasında bağımsız liseli grupları dikkat çekerken, reformist sol partilerin kitlesinin büyük bölümünün de liselilerden oluştuğu gözlemlendi. Yaklaşık beş saat süren anma programları on bine yakın bir katılımı gerçekleştirdi. Gençliğin katılımı bu yıla da damgasını vurdu.

Mücadele Birliği merkezi çağrıyla anma programını saat 10.00'da gerçekleştirdi. **EMEP, BDP, SDP, EDP, ESP, TÖP, KESK Ankara Şubeler Platformu, PSAKD, Kızılırmak Köy Dernekleri**'nin çağrısıyla düzenlenen anma programı ise saat 12.30'da başladı. Bu program BDSP'nin anmasından sonra başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bu çağrıyla yapılan anmaya **DİSK/Genel İş, BES Ankara Şube, Atık Kâğıt İşçileri, TÜM-İGD, Odak ve Kaldıraç** pankartlarıyla katıldılar. **Alinteri** ve **Partizan** da flamalarıyla birlikte anma programına dahil oldular.

EMEP'in rengini verdiği bu programda kürsüde Mustafa Yalçın ve Aydın Çubukçu ilk konuşmaları yaptılar. Ardından BDP Milletvekili Gülten Kışanak çatı partisine çağrı yapan, Kürt-Türk halklarının ortak mücadelesinin buradan geçtiğini vurgulayan bir konuşma yaptı.

Ardından **Devrimci 78'liler Federasyonu, 68'liler Dayanışma Derneği, Ankara Halkevleri, ABF, Devrimci Hareket, ÖDP, SDP, TKP**'nin çağrısıyla yapılan program başladı. Halkın Devrimci Yolu ana pankartının arkasındaki Halkevi ve Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti ve TKP bu birliktelikteki en kitlesel kortejlerdi. Bileşenler, kortejler halinde 3 yiğit devrimcinin mezarı başından sloganlarla geçerek programı sonlandırdılar.

Alpaslan Özdoğan'ın mezarı başında Denizler anıldı

31 Mayıs 1971'de Sinan Cemgil ve Kadir Manga ile Nurhak'ta katledilen **Alpaslan Özdoğan**'ın Buca'daki mezarı başında **Ege 78'lilerin** düzenlediği anma etkinliğinde, Denizler'in idam edilmeleri, Mahirler ve İbrahim Kaypakkaya'nın katledilmesi, Maraş, Çorum katliamları vurgulanırken katillerin yargılanmadıkları belirtildi.

Basın metninin sonunda, 78'lilerin bu yargısız infazların hesabının sorulması için başlattığı çabayı ısrarla sürdüreceği dile getirildi.

Daha sonra 30 Nisan 1977'de 1 Mayıs afişi yaparken katledilen **Avni Ece**'nin mezarına geçildi. Saygı duruşundan sonra Avni Ece için yazılan bir şiir okundu. Denizler'in idam edildiği gün Mamak zindanında tutsak bulunan birinin anılarını anlatmasıyla anma sona erdi.

Balıkesir Burhaniye'de Denizler anıldı

Balıkesir Burhaniye'de **Genç-Sen, Emek Gençliği, Yurtsever Cephe ve Eğitim Sen** tarafından Cumhuriyet Meydanı'nda eylem gerçekleştirildi.

Eylemde Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulundu. Yaklaşık 200 kişinin katılımı ile gerçekleşen eylemde meydana yerleştirilen kolonlardan devrimci marşlar ve türküler çalındı. Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in son sözlerinin okunduğu basın açıklaması atılan sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul – Ankara – İzmir – Burhaniye

1 Mayıs'ın coşkusu ve kararlılığı, Taksim kazanımının moral gücüyle...

Gençlik hareketini ileriye taşıma sorumluluğunu kuşanmalıyız!

2010 1 Mayısı dünyanın birçok yerinde coşkulu, işçi ve emekçilerin artan öfkesinin alanlara taşındığı bir şekilde kutlandı. Krizin etkisi altındaki işçi ve emekçilerin öfkesinin bilendiği bir süreçten geçilirken, bu haklı öfke birçok yerde eylemlere de yansıdı. Üç yıldır Taksim iki sınıfın karşı karşıya geldiği önemli bir direniş alanına dönüştürülmüştü. Bu sene Taksim 1 Mayıs alanı olarak kazanıldı. Bu gelişmeyle birlikte Taksim, tartışmaların yine belirleyici halkasıydı.

Taksim ilerici-öncü işçiler, devrimciler tarafından kazanılmıştır!

2010 1 Mayısı'nın Türkiye açısından en önemli tartışması şüphesiz bir kez daha Taksim alanı oldu. 32 yıl boyunca yasaklı olan Taksim alanı, 3 yıllık fiili zorlama, ısrar ve iradenin sonucunda 1 Mayıs alanına dönüştürüldü. Geçen sene 1 Mayıs'ı resmi tatil ilan eden sermaye, bu sene Taksim'in 1 Mayıs alanı olarak kazanılmasının ardından hızlıca karşı atağa geçti. Bu yönlü ilk çabası 1 Mayıs'ın da Taksim alanının da altını boşaltmak, kendisinin "lütfu" gibi yansıtmak oldu. Taksim kazanımı, demokrasi naraları atan AKP hükümetinin Taksim'i açması olarak dillendirilmeye çalışıldı. Oysa sermaye iktidarının tarihin hiçbir döneminde içinden geldiği için işçi sınıfına hak vermediği, söz hakkı tanımadığı en yalın gerçeklerden biridir. Demek oluyor ki Taksim asla sermayenin lütfu değildir. Sınıflar mücadelesi tarihi göstermektedir ki ancak işçiler, emekçiler ve ezilenler hakkını aradığında, sesini yükselttiğinde, örgütlü hareket ettiğinde, ayaklandığında kazanım elde etmişlerdir.

Taksim'in kazanılmasını sınıf hareketi cephesinden bakarak okumak gerekiyor. Krizin artan etkileriyle birlikte, işçi ve emekçilerin sömürüye, eşitsizliğe, hak gasplarına karşı öfke birikiminin arttığı bir dönemden geçiyoruz. Son birkaç yılı gözlemlediğimizde işgal, grev, direniş gibi eylem biçimlerinin sıklaştığı, öfkenin tepkiselliğe dönüştüğü bir süreç başlamış durumda. Sınıf hareketindeki bu kıvılcıklar TEKEL direnişiyle birlikte önemli bir ivme kazandı. Sendikal bürokrasiyle boğulmaktan tutalım da sermayenin kolluk güçlerinin şiddetine maruz kalmaya kadar birçok saldırı ile karşı karşıya kalan direnişlerdeki işçiler, "kazanana kadar" ısrarı ve iradesiyle hareket ettiklerinde etki alanlarını da genişletiyorlar.

Gelişen dinamikler görülmediğinde, '77'den bugüne devrimci güçlerin Taksim kararlılığından, bu uğurda ortaya konan yaşamlardan, son üç yılın fiili zorlamasından koparılarak düşünüldüğünde neyin, nasıl kazanıldığı anlaşılamayabilmektedir. Kitlelerde sermayenin kurmaya çalıştığı ideolojik hegemonyayla birlikte bilinç bulanıklığı oluşabilmektedir. Sermayenin ideolojik ablukasının 1 Mayıs'ın öncesi ve sonrasında yapılan tartışmalardaki etkinliği, yıllardır verilen emeğin yok sayılmasından tutalım da işçi sınıfının gücünün kavramamasına kadar birçok nokta bu tabloyu yaratmaktadır. Buna karşın Taksim'in 1 Mayıs alanı olarak kazanılmasının, yılların mücadelesi ve son üç yıldır Taksim'in ileri-öncü işçiler, devrimciler tarafından zorlanıyor olması, Türkiye'nin diğer bölgelerinde yapılan eylemlerde de Taksim -

kararlılığının ortaya konması sonucunda başarılı olduğının altını kalın bir şekilde çizmek gerekiyor.

Sermaye Taksim kazanımının altını boşaltma çabası içinde...

Sınıf mücadelesinin tarihsel taleplerinden biri olan "1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi" geçen sene bu coğrafyada tekrardan kazanıldı. Bu sene buna 1 Mayıs'ın kanlı tarihinde önemli bir alan olan Taksim kazanımı eklendi. Bu iki noktada kazanım elde edilmiş olmasının yarattığı moralin ve bunun yaratacağı etki alanının hızlı bir şekilde kırılması için sermaye tarafından saldırıya geçildi. Bunun bir kazanım olmadığını beyinlere kazımakla başlayan sermayenin sözcüleri, ardı sıra değerlerin, 1 Mayıs'ın tarihsel ve güncel anlamının altını boşaltmak, Taksim'i sıradanlaştırmak çabası içerisine girdi. Sermaye kalemleriyle, medyasıyla, bürokratlarıyla toplumu 1 Mayıs ve Taksim alanı noktasında ablukaya almak zorunda kaldı. Açıklama üzerine açıklama yapan Tayyip Erdoğan, "Kimsenin bu iktidardan kopara kopara aldığı bir şey yok. Kopara kopara alma güçleri varsa 1977'den beri neredeydiler?" cümlesiyle de Taksim başarısını "açılımlar" fatihinin yeni bir demokratlık adımı gibi lanse etmeye çalıştı.

Taksim kazanımı sadece düzen ve düzen sözcülerinden ibaret bir karalama ya da bilinç bulandırma saldırısıyla karşı karşıya değil. Liberal-reformist çevrelerin ahkam kesmeleriyle ya da sendika bürokrasisi aracılığıyla da bu abluka genişletiliyor. Taksim'den yıllardır fellik fellik kaçan, kaçmaya çalışan, karalayan liberal-reformist çevrelerin Taksim kazanımının altına imza atma çabaları, kendilerine mal etme kaygıları bu süreçte gözler önüne serildi. Taksim'de "AKP'ye ilk hayır"ı yükselteceğini, hesabı soracağını söyleyen TKP'nin Çağlayan çukuruna düşeyazdıklarını unutacak değiliz. EMEP ise geçtiğimiz senelerde Taksim kaçkını olmanın da ötesinde Taksim iradesini karalayan bir tutum içerisindeydi ve bu tutum bu sene de Taksim'te devam etti. Ancak, Taksim'in

sürdü.

İcazetçi sendika bürokratları ise Taksim alanında hava boşaltma misyonuyla hareket ettiler. Kiminde devrimci değerleri kullanarak yaptıkları "coşkulu" konuşmaların içeriğine baktığımızda günceli tutan, işçi sınıfının taleplerini dillendiren, hemen önümüzde duran 26 Mayıs'a hedef koyan bir yaklaşımın izi dahi yoktur. Direnişteki işçiler kürsüyü bürokratların elinden alarak, Türk-İş'teki ihanet şebekesinin başında bulunan Mustafa Kumlu'yu kürsüden kovarak taleplerini yükseltmiş, kürsüyü işçilerin kürsüsüne dönüştürmeye çalışmışlardır. Ardı sıra sendikalar cephesinden gelen açıklamalar ibretliktir. Sendika bürokratları bir bir Kumlu'yu sahiplenerek açıklamalarda bulunurken, kürsü işgalini "sınırlı sayıda işçinin" kendinden menkul tepkisi olarak yansıtmaya çalışmaktadırlar.

1 Mayıs'tan 26 Mayıs'a, 26 Mayıs'tan geleceğe ilerlemeliyiz!

TEKEL direnişi başta olmak üzere süregiden direnişlerin önemli bir kısmı kazanana kadar devam noktasındaki ısrarlarını ortaya koyuyorlar. Birleşik hareket etmekte yavaş ve zayıf davranılmış olsa da İstanbul'daki direnişlerin Direnişteki İşçiler Platformu olarak yan yana gelmesi olumlu bir çaba olarak durmaktadır. 78 gün süren Ankara TEKEL direnişinin bitirilmesinin ardından 1 Nisan'a kadar geçen süre verimsiz yaşansa da, 1-2 Nisan eylemleri TEKEL direnişi payına dağınıklığı ve inisiyatifsizliği göstermiş olsa da 1 Mayıs'ta Taksim'de direnişteki işçilerin kürsüyü işgal etmesi TEKEL işçilerinin mücadeleden vazgeçmediklerini gösterdi.

Taksim'de direnişteki işçilerin kürsüyü işgal etmesi 2010 1 Mayıs'ının, başta 26 Mayıs olmak üzere mücadelenin ileriki seyrine etkide bulunacak önemli bir gelişmesiydi. Ama direnişlerin bugünkü düzeyi, işçi ve emekçilerin örgütlülük tablosu göz önüne alındığında sadece orada kalma tehlikesi de barındırmaktadır. Ortaya konan çıkışlar dinamikleri göstermektedir ve bu dinamiklerin devrimci bir içeriğe kavuşturulması

sorumluluğu önümüzde durmaktadır.

Bu ise Taksim kazanımının yarattığı etki ve 1 Mayıs'ın coşku ve kararlılığı ile örgütlü mücadeleyi genişletmek, birleşik bir zemin yaratmak sorumluluğu demektir. 26 Mayıs bu yönlü çaba harcanması gereken bir eylemsel süreçtir. Kalan kısa sürede ortaya konan ve 26 Mayıs alanlarına taşınmaya çalışılan enerjinin alana nasıl ve ne kadar yansıtılabildiğinden bağımsız olarak, ilerleyen süreci besleyeceğini unutmamak gerekir.

Mücadeleyi büyütmek için eksikliklerimizi aşarak yol yürümeliyiz!

Burada tarif etmeye çalıştığımız sürece gençlik hareketi açısından baktığımızda, aşılması gereken sorunların bütün ağırlığıyla hala karşımızda durduğunu görmekteyiz. Gençlik hareketinin ileri kesimleri -genç komünistler olarak kendimiz de dahil- bu süreci gençliğin birleşik bir zeminde hareketlendiği ve sınıf mücadelesi ile doğrudan bağ kurduğu bir sürece dönüştüremedi. Özellikle TEKEL direnişinin yarattığı etki ile gençlik kitlelerinin işçi eylemlerine olan ilgisi artmış durumda. Ama bu etkinin üniversitelere yeterince taşındığı, bu hareketliliğin gençlik hareketini besleyecek bir kanala dönüştürüldüğünü söylemekten uzagız.

1 Mayıs öncesine baktığımızda, siyasetlerin sınırlı bir zaman diliminde propaganda sınırında da olsa üniversitelerde faaliyet yürüttüğünü söyleyebiliriz. Belli etkinlik ve forumlar yapılmış oldu. Ama bugün için hareketin ihtiyaçlarını karşılayacak bir müdahalede eksik kalındığının üstünden atlayamayız. Kapitalizmin sömürsünün, baskısının her geçen gün arttığını söylüyorsak bundan dolaysız bir şekilde etkilenen bir kesim de gençliktir.

Üniversitedeki eğitime ve eğitim sürecine yansıyan birçok saldırı da yakıcılığını koruyor.

Kendine bir “gelecek” arayışı içerisindeki gençliğin geleceksizlik saldırısını en şeffaf şekilde görebileceği bir dönemdeyiz. Kapitalizmin debelendiği kriz süreci her geçen gün işsizlik oranının yüzdesini arttırıyor. İşten atılmaların, güvencesiz çalışma koşullarının karşısında sesini yükseltmeye başlayan işçi ve emekçiler bu saldırıyı görünür kılmaktadırlar. Tam da burada eksik kalınan yan, gençliğin sorunlarını ortaya koyma noktasında yaşanan zayıflıktır. Bunun doğru tarifledebildiği durumda ise bu politikaların kitlelerle buluşması, sonuç alıcı bir kitle çalışması yapılması noktasında zayıflık yaşanmaktadır. Genç komünistler olarak sorunları ortaya koyma, perspektif sunma planında bir sıkıntı yaşamasak da bu politikaların kitlelerle buluşmasını sağlamak ve kalıcı mevziler oluşturmak alanında kendimizi geliştirmemiz büyük bir ihtiyaç olarak duruyor.

Gençlik hareketi 1 Mayıs'a bir dizi eksiklikle yürüyünce, ister istemez bunun 1 Mayıs alanlarına da yansımaları oldu. 1 Mayıs alanlarına gençlik hareketinin, gençliğin karşı karşıya kaldığı sorunların yeterince taşınamaması bu yansımaların başında gelmektedir. Bu durumda 1 Mayıs'ın dersleriyle yol yürümek en başta bu zayıflıkların giderilmesiyle mümkündür. Halihazırda 26 Mayıs eylemi bunun sınanabileceği bir süreç olarak karşımızda duruyor. 26 Mayıs öncesini ve eylemini gençliğin düzenin saldırılarına ve hak gasplarına karşı geleceğine sahip çıktığı bir sürece dönüştürmek gerekmektedir. Gençlik açısından 26 Mayıs'ı TEKEL işçileriyle dayanışmanın ötesine taşıma hedefiyle emek harcanmalıdır. Bu kısa sürede bu yönlü atılacak adımlar üniversite ve lise gençliğinin alanlarından uzak kaldıkları yaz sürecinde karşı karşıya kalınacak bir saldırıya hızlı cevap üretebilmelerinin, dönem başına güçlü girilebilmesinin olanaklarını yaratacaktır.

26 Mayıs sürecinde ve sonrasında saldırıları geri püskürtme ve örgütlü mücadeleyi yükseltme hedefiyle

yükleneyeğimiz en temel başlıkları şöyle ifade edebiliriz:

* Gençlik mücadelesinin, devrimci faaliyetin karşısında üniversite ve liselerde kullanılan soruşturma ve ceza terörü her geçen gün yoğunlaştırılmaktadır. Sermayenin düşünce özgürlüğüne, siyaset yapma hakkına karşı yürüttüğü bu saldırıya karşı mücadeleyi büyütmeli, sesimizi, sözümüzü her alana taşımamız. *Soruşturma-ceza terörüne son!*

* Eğitimin ticarileşmesi açısından yeni adımlar atılmaktadır. Bologna Süreci'nin dayattıkları eğitimin ticarileşmesinde sermayenin varmayı hedeflediği noktayı işaretlemektedir. Ticarileşen eğitimin üniversitelerdeki, liselerdeki her türlü yansımalarına, Bologna Sürecine karşı fiili-meşru bir hat oluşturmalıyız. *Bologna Sürecine ve eğitimin*

ticarileştirilmesine hayır!

* Kapitalizm, geleceksizlik demektir. Üniversite kapılarının ardı diplomalı işsizlik veya kölece çalışma koşullarında ucuz işgücü olmaktadır. Gençliğin gerçek anlamda geleceğine sahip çıkması için kapitalist sömürü düzenine karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini güçlendirmekten başka şansı yoktur. *Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için tek yol devrim kurtuluş sosyalizm!*

* Gençlik hareketinin parçalı tablosu mevcudiyetini korumaktadır. Gençlik hareketinin ileriye taşınabilmesinin yolu birleşik mücadele zeminin oluşturulabilmesinden ve sınıf hareketiyle ortak hareket etmesinden geçmektedir. *Birleşik, kitlesel, devrimci bir gençlik hareketi için mücadeleye! (Ekimi Geçliği'nin 125. sayısından alınmıştır...)*

Mücadele SOKAK'ta büyümeye devam ediyor...

“Bologna süreci ve eğitimin ticarileşmesi” tartışıldı

SOKAK Üniversitesi (Soruşturma Karşıtı Alternatif Kampus) üçüncü haftasında da Galatasaray Lisesi önündeydi.

Etkinlik üniversitenin kurulması ile başladı. Ardından Eğitim Hakkı İnisiyatifi adına yapılan ajitasyon konuşmasıyla etrafta toplananlar Sokak Üniversitesi'ne davet edildi. Kitlenin toplanması ile birlikte Sokak Üniversitesi'nde “ders” başladı.

İzzettin Önder: Bu gençlerden örnek alınacak çok fazla şey var

Prof. Dr. İzzettin Önder konuşmasına “Burada toplanan gençlerden örnek alınacak çok fazla şey var” sözleriyle başladı.

Bologna sürecinin beraberinde getireceği üç noktayı vurgulayan Önder, Bologna süreci ile birlikte emperyalizmin her yere dayattığı tek tipleşmenin üniversitelerde de gerçekleşeceğini, Bologna süreciyle en iyi yetişmiş elemanların beyin göçü gerçekleştireceklerini ve Türkiye'ye biçilen rolle birlikte ülkenin teknolojinin geri kalacağı bir süreçten geçeceğini söyledi.

Önder'in ardından Tanyeri Şiir topluluğu şiir dinletisi gerçekleştirdi. Şiir dinletisi çevreden de ilgi topladı.

Daha sonra ise hukuk emekçisi bir avukat söz alarak büyük hukuk bürolarında çalışan avukatların da pek çok hak gasbıyla karşı karşıya olduğunu söyledi. Ayrıca stajyer avukatların bu hukuk bürolarına ucuz işgücü olarak pazarlandığını belirtti. Kendilerinin de öğrencilerin karşı karşıya kaldıkları saldırıların benzerlerini yaşadıklarını söyledi ve buna sendikal mücadele veren avukatların işten çıkartılmasını örnek verdi.

TMMŞP: “Birleşik mücadele zorunlu bir ihtiyaç”

Ardından Toplumcu, Mühendis, Mimar, Şehir Plancıları (TMMŞP) adına bir makine mühendisi söz aldı. TMMŞP adına yapılan konuşmada, bugün ayrıcalıklı gibi görünen teknik elemanların da işsizlik, güvencesiz çalışma, düşük ücret, belirsiz mesai saatleri gibi sorunlarla karşı karşıya kaldıkları belirtildi. Teknik elemanların sorunlarının emekçilerin maruz kaldıkları baskılardan bağımsız olmadığı, onların da işçi sınıfının bir parçası olduklarını vurgulandı. Tüm işçi ve emekçilerin kurtuluşu için birleşik mücadele hattına ihtiyaç duyulduğunun altı çizildi.

Konuşmaların ardından Tanyeri Şiir grubu tekrardan bir şiir dinletisi gerçekleştirdi. Ardından müzisyen bir arkadaşın gitarıyla yaptığı dinleti eşliğinde türküler ve marşlar söylendi.

Ardından öğrenciler arasındaki söyleşiye geçildi. Eğitim Hakkı İnisiyatifi adına yapılan aktarımda, Bologna sürecinin üniversite-sermaye işbirliğini resmiyete döktüğü vurgulandı. Sonuç olarak bu sistemin üniversite gençliğine ucuz işgücü ya da diplomalı işsiz olmayı dayattığını belirtti.

Marmara Üniversitesi'nden bir öğrenci, Bologna sürecinin bir yansımalarının kendi okullarında bütünleme hakkının kaldırılıp yerine paralı yaz okulu uygulaması getirilmesiyle yaşandığını anlattı.

Öğrencilerden Sosyal-İş'e destek

Söyleşinin ardından, Bilgi Üniversitesi'nde Sosyal İş'e üye oldukları için işten çıkartılan işçiler için yapılan yürüyüşe destek vermek amacıyla ajitasyon konuşmaları yapıldı. Yürüyüşle SOKAK'ın yapıldığı yerden geçen emekçiler sloganlarla karşılandı. Eğitim Hakkı İnisiyatifi'nin verdiği bu destek eylemciler tarafından da coşkuyla karşılandı.

Etkinlik, Güler Zere'nin anılmasının ardından gelecek hafta yapılacak olan “Kapitalizmin krizi ve Yunanistan” başlıklı SOKAK Üniversitesi'ne çağrı ile bitirildi.

24. Geleneksel İTÜ Öğrenci Şenliği gerçekleştirildi!

Bu yıl 24.'sü gerçekleştirilen İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Öğrenci Şenliği, panel, söyleşi, atölye ve konserlerin ardından 6 Mayıs günü sona erdi. Geçmiş yıllara oranla katılım ve içerik bakımından zayıf geçen şenlikte, hem teknik açıdan yaşanan sorunlar hem de şenliğin duyurusunun ve çalışmasının sınırlı alanlarda yapılması bu sonucu doğurdu.

3 Mayıs

Şenlik 3 Mayıs günü “**Kentsel Dönüşüm**” paneliyle başladı. Panele **HKMO Öğrenci Komisyonu, Karadeniz İsyandadır Platformu, 3. Köprüye Hayır Platformu** ve **İMECE**’den konuklar katıldı.

Aynı günün bir diğer etkinliği ise “**Medya ve Toplum Paneli**” oldu. Bu etkinliğe Evrensel yazarı **Fatih Polat** ve Birgün yazarı **Ahmet Tulgar** katıldı. Panelde medyanın ve iletişim araçlarının kitleler üzerindeki etkileri konuşuldu.

4 Mayıs

Salı günü şenlik programına uçurtma atölyesiyle başladı. Uçurtma atölyesinin ardından **TEKEL işçisi, itfaiye işçisi**, Araştırmacı-Yazar **Volkan Yaraşır** ve Dev-Sağlık İş Genel Başkanı **Arzu Çerkezoğlu**’nun katılımıyla gerçekleştirilen “Direneler, Kazananlar, Gençlik” başlıklı panele geçildi.

Panelde ilk sözü direnişteki işçiler aldı. Kendi direniş süreçlerini anlatan işçiler direnişlerine başladıkları andan itibaren sendika bürokratlarının direnişlerini kırma yönlü müdahalelerde bulunduklarını, mücadeleci bir hat izlediklerini düşündükleri DİSK ve KESK’in bile bu süreçte işçileri yalnız bıraktığını söylediler. Bununla birlikte devletin de direnişleri bitirmek için her türlü zor aygıtını kullandığını ancak buna rağmen direnişlerin sürdürüldüğünü söylediler. 26 Mayıs’a da değinen işçiler sendikaların bu yönlü bir çalışmasının olmadığını ifade ettiler.

İşçilerin ardından Dev-Sağlık İş Başkanı **Arzu Çerkezoğlu** söz aldı. Direnişteki işçilerin söylediklerinin tamamen doğru olduğunu belirten Çerkezoğlu, sendikaların artık değişmesi gerektiğini, yeni bir işçi sınıfı ortaya çıkmaya başladığını, neoliberalizme karşı tüm alanlarda hak alıcı bir şekilde mücadele etmek gerektiğini belirtti. Çerkezoğlu’nun konuşması 1 Mayıs kazanımına ve 26 Mayıs’a değinerek sona erdi.

Son olarak söz alan **Volkan Yaraşır** ise kapitalizmin yaşadığı krizden Taksim 1 Mayıs’ına, 26 Mayıs’tan, sınıf mücadelesine kadar birçok konuya değindi. Taksim kazanımının önemine değinen Yaraşır, bu seneki 1 Mayıs’ın geçmişe oranla kitlesel ama ruhsuz geçtiğini söyledi. Düzenin bilinçli olarak Taksim kazanımının ve 1 Mayıs’ın altını boşaltmaya çalıştığını söyleyen Yaraşır, buna karşı 1 Mayıs’ların militan bir kitlesellikte geçmesinin gerekliliğine vurgu yaptı. Sınıf devrimciliğine de vurgu yapan Yaraşır, devrimciliğin sınırlı alanların organize sanayiler ve fabrikalar olduğunu söyledi.

“Direneler, Kazananlar ve Gençlik” panelini “**Barış ve Kardeşlik**” başlıklı panel izledi. Bu panele ise Gündem yazarlarından **Cengiz Koçak** ve **Filiz Koçali** katıldı. Panelde ağırlıklı olarak Kürt sorunu ekseninde barış ve kardeşliğin nasıl sağlanacağı üzerine konuşmalar yapılırken, ‘demokratik açılım’ tartışmalarına da değinildi.

5 Mayıs

Çarşamba günü şenlik programı **Ahırkapı Roman Orkestrası**’nın sahne almasıyla başladı. Ardından **Erdal Bayrakoğlu, İTÜ Halk Müziği Topluluğu, Sesler ve Düşler** ve **Bulutsuzluk Özlemi** konserleri gerçekleşti.

6 Mayıs

Şenliğin son gününde iki panel gerçekleştirildi. “**100. doğum yılında Behice Boran**” başlıklı ilk panele, Boran’ın yakın arkadaşı **Oya Baydar** ve **Nezih**

Kazankaya katıldı. Kazankaya, Behice Boran’ın mücadele geçmişine dair kısa bir anlatım gerçekleştirdi. Baydar ise Behice Boran’la ilgili hatıralarını anlattı.

Bir diğer panel ise **Özgür Müftüoğlu**’nun katılımıyla “**Kariyerizm**” başlığında gerçekleştirildi. Müftüoğlu’nun kariyerizme dair sunum yaptığı panel soru-cevap bölümünün ardından sonlandırıldı.

Panelle birlikte 24. Geleneksel İTÜ Şenliği de sona erdi.

Ekim Gençliği / İTÜ

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için 20 Mayıs’ta kurultayda buluşuyoruz!

Devrimci Liseliler Birliği olarak geleceğimizi karartan sermaye düzenine karşı örgütlenmenin sorunlarını tartışmak için kurultayımızı yoğun bir tempoyla örgütlüyoruz. Eğitimin ticari bir sektör, bizlerin de müşteri haline getirilmesine karşı bizler yaşadığımız sorunları yaratan sömürü düzenine karşı yan yana gelmenin tek kurtuluş yolumuz olduğunu tartışacağımız kurultayımıza hazırlanıyoruz. Kapitalist sistem geleceğimizi karartarak bizleri karanlığa mahkûm etmeye çalışırken bizler paralı eğitim, eleme sınavları, staj sömürsü, yozlaşma, okul polisi ve sermayenin sayısız kuşatmasına karşı örgütlenmenin sorunlarını tartışacağız. İşte bunun için liselileri YGS-LGS ile geleceğimizin ipotek altına alınmasına, liselerimizin birer ticarethaneye dönüştürülmesine, staj sömürsüsüyle okul sıralarından başlayarak köleleştirilmemize, yozlaşmaya, liseli gençliğe yönelik artan baskılara karşı geleceğimiz ve özgürlüğümüz için 20 Mayıs’ta kurultayımızda birleşmeye çağırıyoruz.

Geleceğimizin elimizden çalınmasına izin vermeyeceğiz!

Ankara Devrimci Liseliler Birliği (DLB)

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için

20 Mayıs’ta lise kurultayında buluşuyoruz!

* Tebliğler
* Müzik dinletisi
* Şiir dinletisi
* Sinevizyon

Yer: Jeoloji Mühendisleri Odası
(Bayındır Sk. 7/7 Yenışehir)
Saat: 12.00

DLB

Devrimci Liseliler Birliği

Muğla’da faşistlerden Kürt öğrencilere saldırı

Ülkücü-faşistlerin Kürt düşmanlığı üzerinden estirmeye çalıştığı şovenist rüzgar, Muğla’da silahların da kullanıldığı alçakça bir saldırıya dönüştü. 11 Mayıs günü öğle saatlerinde başlayan gerginlik akşam kent merkezindeki Akyol Caddesi’nde ülkücü-faşist güruhun yeni saldırısıyla devam etti. Burada çok büyümeden önlenen gerginliğin ardından, yaklaşık bir saat sonra, Recai Güreli Caddesi’nde ülkücü-faşistlerin pusu atmasıyla bir saldırı daha gerçekleştirildi. Saldırıda silah kullanılması sonucu, Muğla Üniversitesi öğrencisi Şerzan Kurt aldığı kurşunlarla omzundan yaralandı. Çatışmalar sırasında antifaşist öğrenciler tarafından MHP İl Başkanlığı binasının taşlandığı da belirtildi.

Görgü tanıklarının bir kısmı, polislerin Kürt öğrencileri ülkücü-faşist güruhun olduğu başka bir yöne doğru yönlendirdiğini ve öğrencilerin faşistler ile polis arasında kaldığını söylediler. Polisin gaz bombası ile müdahale ettiği çatışmanın ardından, 20’ye yakın solcu öğrencinin olaylara karıştıkları iddiasıyla gözaltına alındıkları ifade edildi.

Muğla Devlet Hastanesi’ne kaldırılan Şerzan Kurt’a, kurşun sonucu solunum yollarında oluşan hasardan ve ek olarak kafasına aldığı darplardan dolayı doktorlar bir süre müdahale edemediler. Sağlık durumu ciddi olan Kurt, ameliyata alınmak üzere akşam saatlerinde Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi’ne sevk edildi.

Ülkücü-faşistlerin polis yönlendirilmesiyle gerçekleştirdiği provokasyon ve saldırılar, 12 Mayıs akşamı da devam etti. Kötekli Mahallesi’nde toplanarak ülkücü-faşistlerin saldırısını protesto eden öğrencilere polis gaz bombaları eşliğinde azgınca saldırdı. Polis saldırısı sonucunda 100’ün üzerinde öğrenci gözaltına alındı.

Kapitalist kriz, devletlerin mali krizleriyle derinleşiyor...

Yunanistan sokağa çağırıyor!

Volkan Yaraşır

Kapitalist kriz şirket iflaslarından devlet iflaslarına evrildi. Kapitalist krizin yeni bir boyutu olan devletin mali krizi Yunanistan merkezli Avrupa'yı etkilemeye başladı. Yunanistan Avrupa'nın en zayıf halkası olarak öne çıktı.

Küresel krizin sarsıntılarını azaltmak ve finans kapitalin ihtiyaçlarını karşılamak için kapitalist devletin devreye girmesi ve 50 trilyon dolarlık sübvansiyonu, yaşanan krizin köklerini oluşturdu. Bankaların ve finans piyasalarının krizi devletin mali krizine dönüştü.

Dış borç çevrimiyle hareket eden Yunanistan'ın 2008'den sonra acil likidite sıkıntısı yaşaması Yunanistan ekonomisini altüst etti. Yunanistan'ın kamu borçları GSMH'nin %115'ine yükseldi. Bu süreç ülkeyi hızla iflasın eşiğine getirdi. Yunanistan'daki bu gelişmenin başta İspanya, Portekiz, İtalya, İrlanda, hatta İngiltere'yi etkileme riski Avrupa Birliği'nin harekete geçmesine yol açtı. İlk önce belirli bir lokalizasyonun içinde kalacağı düşünülen Yunanistan'daki krizin Avrupa'yı, hatta dünyayı sarsabileceğinin ortaya çıkması, Avrupa Birliği, Avrupa Merkez Bankası ve IMF'nin gündemini belirledi. Bu yönde IMF ve AB Yunanistan'a bugüne kadar bir ülkeye yapılmış en büyük "kurtarma operasyonu" olan 110 milyar Euro'luk "istikrar paketi" açtı.

İstikrar paketi Yunanistan'ın yeniden sömürgeleştirilmesini içeriyor. Yunanistan işçi sınıfının tarihsel kazanımlarının gasp edilmesi yanında, ücretlerde olağanüstü kesintiler, dolaylı tüketim vergilerinin yükseltilmesi, yeni radikal özelleştirme programları, işgücünün güvencesizleştirilmesi ve esnekleştirilmesi gündeme getiriliyor. Sistemik bir karşıdevrim niteliğinde olan bu süreç, uzun vadeye yayılmış ve son derece rafine bir sömürgeleştirme programı mahiyeti taşıyor.

Yunanistan işçi sınıfı ve emekçileri finans kapitalin bu açık saldırısına karşı net bir tutum alarak, Ocak ayından itibaren gerçekleştirdiği sektörel grevlere ve genel grevlere bir yenisini daha ekledi. Yaşanan genel grevle on binlerce kişi Yunanistan sokaklarını işgal etti. Parlamento binasını kuşattı. Sokaklar 2008 Aralık'ındaki isyanın bir devamı olarak yeniden işgal edildi. Sokaklar, yoğun çatışmalara sahne oldu.

Yunanistan halkı kapitalist krizin yükünü taşımayacağını ve global tefecilere teslim olmayacağını yaptığı genel grev ve gösterilerle ortaya koydu.

Bugün Yunanistan'ın toplam kamu borcu 295 milyar Euro'yu buluyor. Bu borcun ¾'ü Yunanistan dışı kişi ve kurumlara ödenecek. Kamu borcunun %56'sı AB ve Euro bölgesine ait. En fazla alacaklı ülkelerin başında Fransa ve Almanya geliyor.

Finans kapital tam bir global tefeci gibi hareket ederek Yunanistan'ı içinden çıkılmaz bir duruma sürüklüyor. Yapılacak 110 milyar Euro'luk finansal desteğin bile Yunanistan'daki iflası engelleyemeyeceği yönünde yorumlar yapılıyor. Çünkü Yunanistan'ın faiz borçlarına yetiştirme imkanı yok. Merkez ülkeleri ile Yunanistan'ın borçlanma faiz oranlarında olağanüstü bir fark bulunuyor. Örneğin Yunanistan'la Almanya arasında bu oran 10 puanın üzerine yükseldi.

AB'nin Yunanistan'a sağladığı tefeci faizden Fransa 160 milyon, Almanya 240 milyon, yardım

yapan ülkelerin tümü ise 700 milyon Euro gelir sağlayacak.

IMF ve AB'nin istikrar paketi, Yunanistan'ın tüm ekonomik rezervlerinin kontrolünü içeriyor. Son derece "itinalı" bir şekilde Yunanistan'da finans kapitalin önündeki tüm engellerin kaldırılması doğrultusunda düzenlemeleri kapsıyor. Özellikle işçi sınıfının direnç noktalarının kırılması hedefleniyor. Bir anlamda Yunanistan AB bölgesinde bundan sonra izlenecek sınıf karşıtı politikaların laboratuvar işlevini görüyor. Yunanistan'da finans kapitalin zaferi ve işçi sınıfının örgütsel gücünün dağıtılması ve bloke edilmesi Avrupa işçi sınıfına yönelik yeni ve son derece sert sınıf karşıtı politikaların zeminleri olacak.

Bunun yanı sıra Portekiz, İspanya, İrlanda, İtalya, hatta İngiltere Yunanistan'ın yaşadığına benzer riskleri yaşıyor. İtalya'da kamu borçları GSMH'nin %116'sına, İspanya'da ise %75'ine eşit. Özellikle İspanya en riskli ülkelerin başında geliyor. İspanya'nın iç tasarruf oranı %20 dolayındayken, kriz sonrasında işsizlik oranı hızla arttı ve %20'leri geçti. Likidite gereksinmesi Yunanistan'dan kat kat fazla olan İspanya'nın karşılaması gereken borç miktarı da oldukça yüksek.

Yunanistan'dan başlayacak ülke iflaslarının senkronizasyon etkisi yaratma riski AB'nin olağanüstü bir şekilde hızla önlem almasına yol açtı. AB 750 milyar Euro'luk (1 trilyon Dolar'lık) yeni bir "yardım paketi" hazırladı. Euro bölgesinin yaşayacağı riskler böylece aşılmaya çalışılacak. Bu 750 milyar Euro'luk paketin 440 milyar Euro'su Euro bölgesi hükümetleri tarafından karşılanırken, 60 milyar Euro'su AB bütçesi tarafından sağlanacak. Geri kalan 250 milyar Euro'su ise IMF tarafından organize edilecek. Böylece başta AB bölgesini saracak büyük sarsıntının dünyayı da etkilemesi bir düzeyde engellenmeye çalışılacak. Çünkü bugün OECD ülkelerinin devlet borçları 43 trilyon dolara, AB'nin borçları ise 7.7 trilyon dolara yükseldi. Bu durum krizin Big Bang'i olma potansiyeli

taşımaktadır.

750 milyar Euro'luk fonla en başta Yunanistan'dan sonra domino taşı gibi etkilenecek Portekiz, İrlanda ve İspanya gibi ülkelerin yaşadığı problemler engellenmeye çalışılacak. Yani krizin bu bölgelere sıçramadan kontrol altına alınması hedeflenecek.

Fakat bu türlü ciddi "önlem" paketlerinin bile, spekülasyon sermayenin ulaştığı boyut itibarıyla geçersiz kalma ihtimali fazladır. Finanslaşma, her türlü spekülasyon ve kompleks finansal enstrümanlar aracılığıyla spekülasyon sermaye olağanüstü bir hacme ulaşmıştır. Ve Yunanistan hazine bonoları gibi, her şeyin kısa zamanda toksik varlığa dönüşmesi olasıdır. Krizin kapitalizmin bir başka bağlamda gelişme biçimi olduğu düşünülürse, özellikle işçi sınıfının etkisizleştirildiği, örgütsel gücünün dağıtıldığı ve boyunduruk altına alındığı koşullarda yaşanacak katastrofun bile kapitalizme yarayacağı göz ardı edilmemelidir. Sermaye insanlığa tek bir dünya seçeneği bırakmaktadır, o da sermayenin dünyasıdır. Yani çağdaş barbarlıktır.

Yaşanan sürecin yarattığı bir dizi olasılığı şöyle sıralayabiliriz: En başta önce Yunanistan'a IMF ve AB tarafından verilecek 110 milyar Euro ve ardından 750 milyarlık hazırlanan fon AB'nin yeniden yapılanmasının ilk işaretleri olarak değerlendirilebilir. Bu adımlar AB'nin emperyalist çekirdeği ve iki dominant ülkesi olan Fransa ve Almanya'nın AB'nin çeper ülkeleriyle yeni bir entegrasyonunu işaretlemektedir. Merkez ve çevre ilişkilerinin yeniden düzenlenmesi gündemdedir. Önümüzdeki dönemde finans kapitalin hareketlerini kısıtlayan her türlü engelin kalkması doğrultusunda bir dizi radikal düzenlemenin gündeme gelmesi kaçınılmazdır. Bu süreç bir başka bağlamda AB içerisinde yeni hegemonya ilişkilerinin kurulması anlamı taşımaktadır.

Yunanistan'daki kriz bugün kapitalizmin teknolojik, ticari ve finansal olarak ulaştığı boyut

itbarıyla hiç de lokal kalmayacağı, hatta AB bölgesiyle bile sınırlanamayacağını sinyallerini vermiştir. Emperyalist-kapitalist sistem içinde entegrasyon düzeyi ikinci kuşak ülkeler diye tanımlayabileceğimiz ülkeler de dahil, yaşanacak bir kriz artık sistemin bütününe spazma sokabilecek bir içeriktedir. Lokalizasyon sınırları artık oldukça incelmıştır. Bu yön kapitalist sistemin kırılma eğilimini da arttırmaktadır.

Anlaşılabileceği gibi büyük bunalım niteliğindeki kriz kendi iç evrelerini geçirerek derinleşmektedir. Baskılama mekanizması olarak geliştirilen yöntemlerin de hızla palyatifleştirdiği ortadadır.

Kapitalist kriz derinleşmekte ve daha büyük bir patlamanın zeminleri doğmaktadır. Yunanistan krizi bunun somut örneğidir. Benzer gelişmelerin olması muhtemeldir. OECD ve AB ülkelerinin devlet borçları düşünüldüğünde devletlerin mali krizlerinin süreceği ortadadır, hatta iflasları olasıdır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin durumu bütün manipülasyonlara rağmen, hiç de iç açıcı değildir. Türkiye kapitalizminin bütçe açığı ve cari açığı temel kırılma noktalarını oluşturmaktadır. Yine Türkiye kapitalizminin sıcak paraya duyduğu ihtiyaç en büyük kırılma noktalarından bir tanesidir. Bugün Off Shore bir ülke haline gelen Türkiye Cumhuriyeti, 2009 Şubat'ındaki patlaması muhtemel krizi 20 milyar Dolar'a yakın kara para ve 30 milyar Dolar'a yakın şirketlerin sermayelerini Türkiye'ye taşımaları sonucu "aşmıştı". Fakat Yunanistan ve senkronizasyonundaki gelişmeler hızla sıcak paranın Türkiye'den kaçmasına neden olacağı gibi, Avrupa Birliği'ndeki bir sarsıntının bütçe ve cari açıkları maksimum noktalara çıkarabileceği çok uzak ihtimal değildir. General Motors gibi şirketlerin iflas ettiği, Yunanistan gibi devletlerin iflaslarının tartışıldığı koşullarda Türkiye kapitalizminin ana kolonlarının kırılması da muhtemeldir.

Böylesi koşullar inanılmaz imkanlar sunduğu gibi, son derece yıkıcı katastroflara da yol açabilir. Buradaki "kader" işçi sınıfının ve siyasal öncüsünün örgütlülüğüne bağlıdır.

Yunanistan işçi sınıfı yol göstermektedir. Bu yol sokağın, yani mücadelenin, kavganın yoludur. Yunanistan'da kavga sürüyor. Yunanistan işçi sınıfı grev, direniş ve genel grevlerle finans kapitale geçit vermiyor. Yunanistan işçi sınıfının direnişi bir anlamda ön cephe olarak Avrupa işçi sınıfının mücadelesine ışık tutuyor. Finans kapital bu cepheyi yıktığında Avrupa işçi sınıfına yönelik topyekûn bir saldırıya gireceği aşikardır. Yunanistan işçi sınıfı bugün Acropolis'e yürüyüp, reaksiyonunu en sert biçimde gösteriyor. Bu süreç her şeye rağmen Yunanistan'daki siyasal öncünün yakıcı gerekliliğini ortaya koyuyor. Yunanistan işçi sınıfı gerçekleştirdiği ayaklanmalar, direniş ve genel grevlerle devrimci kimyasını açığa çıkaracak, yıkıcı gücünü koordine edecek siyasal öncüsünü yaratamazsa, büyük geri çekilişler yaşaması kaçınılmaz olacaktır. Tıpkı 2000 yılında Ekvador'da yaşanan büyük kitle hareketlerinde olduğu gibi. Ekvador'da kitleler yoğun gösteriler sonucunda parlamentoyu işgal etmişti ve devrimin nesnel koşulları bütün çıplaklığıyla ortadaydı. Fakat siyasal öznenin yokluğu bu fırsatın değerlendirilememesine neden oldu. Ekvador'da devrim sadece bir gün sürdü ve bu deneyim "bir günlük devrim" olarak anıldı. 2008 Aralık'ında Yunanistan'daki ayaklanma günlerinde devlet otoritesinin yokluğuna ve birçok özgürlük alanının açılmasına rağmen yeterli ve gerekli inisiyatifin geliştirilememesi, tarihsel bir fırsatın değerlendirilememesine neden olmuştu. Yunanistan'da sınıfsal antagonizma bütün sertliğiyle yaşanıyor. Bu antagonizma içinde birçok zenginliği ve gelişmeyi taşımaktadır. Yunanistan halkı Avrupa halklarını kavgaya, sokağa çağırıyor. Sokak, öğretmeye devam ediyor. Fabrika sokakla buluşuyor.

Yunanistanlı işçi ve emekçilerin mücadelesi selamlandı

DİSK'e bağlı Devrimci Banka ve Sigorta İşçileri Sendikası (Bank-Sen), 5 Mayıs'ta greve giden Yunanistanlı işçi ve emekçilerle dayanışmak amacıyla aynı gün Taksim'deki Yunanistan Konsolosluğu önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Galatasaray Lisesi önünde saat 19.00'da biraraya gelen Bank-Sen üyeleri, Türkçe, Yunanca ve İngilizce "5 – 26 Mayıs / Krizin Bedelini Ödemeyeceğiz" yazan Bank-Sen imzalı pankart açarak, destek veren ilerciler ve devrimci güçlerle birlikte sloganlar eşliğinde konsolosluk binası önüne yürüdüler.

Konsolosluk önüne gelindiğinde basın açıklamasını, DİSK Bölge Temsilcisi ve Bank-Sen Genel Başkanı Önder Atay gerçekleştirdi. Atay yaptığı açıklamada, 4 Mayıs günü Yunanistan'da Kamu Çalışanları Konfederasyonu'nun (ADEDY) başlattığı grevin, 5 Mayıs günü Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSEE) ve Tüm İşçilerin Militan Cephesi'nin (PAME) de katılımıyla genel greve dönüştüğünü belirterek, Yunanistan halkının, işçi ve emekçilerinin IMF ve AB'nin politikalarına karşı verdiği mücadeleye dikkat çekti.

Eyleme BDSP, Ekim Gençliği, Mücadele Birliği, Devrimci İşçi Komiteleri, Gençlik Muhalefeti, TKP, Yurtsever Cephe İşçi Birliği ve TEKEK işçileri destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yunanistan'da protestlar devam ediyor

Sendikalar, 12 Mayıs Çarşamba günü başkent Atina'da düzenledikleri yürüyüşle hükümetin bütçe açığının daraltılması çerçevesinde aldığı ekonomik önlemleri ve tartışmaya sunulan Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı'nı protesto ettiler.

Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY) ve İşçi Sendikaları Federasyonu'nun (GSEE) çağrısıyla gerçekleştirilen eylemde, Yunan Parlamentosu'nun bulunduğu Sindagma Meydanı'na yüründü. Polisin çevrede yoğun yığınak yaptığı gözlenirken yürüyüş boyunca "IMF-AB dışarı", "Mücadeleye devam", "Önlemleri geri çekin", "Hırsızlar için hiçbir fedakarlıkta bulunmayacağız" sloganları atıldı.

Yaklaşık 3 saat süren gösteri sırasında kent merkezi trafiğe kapatıldı, ulaşım durma noktasına geldi.

Öte yandan, ADEDY ile GSEE, 20 Mayıs'ta ülke genelinde 24 saatlik greve gidilmesi çağrısında bulundu. Yunan sendikaları önlemler geri çekilinceye kadar mücadeleye devam edeceklerini açıklamışlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sermaye ve emperyalistlerin “kurtarma paketi” meclisten geçti...

Yunanistan işçi ve emekçilerinin kitlesele/militan direnişi!

Yunanistan ekonomisinin iflasın eşiğine dayanması ve Portekiz, İspanya, İtalya, İrlanda, İngiltere gibi Avrupa ülkelerinin de aynı akıbeta maruz kalma riski altında bulunmaları, kapitalist/emperyalist sistemin efendilerinin tedirginliğini artırıyor.

Çöküş riskinin güncelliği, kapitalizmin küresel krizinin aşılması için, başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerin trilyonlarca dolar harcamasının, düzenin derdine deva olamadığını gösteriyor. Harcanan devasa meblağlar, şimdilik bazı büyük şirketlerin kurtarılmasını sağlamış olsa da, sistemin kriz içinde debelenmesinin önüne geçmeye yetmedi. Zira düzenin yapısal hastalıklarından biri olan krizlere kalıcı çözüm üretmek mümkün değil. Bu olguyu kabullenmek zorunda kalan rejimin efendileri de, artık krizi aşmaktan çok yönetmekle meşguller. Krizi yönetmenin ise, sömürü ve kölelik düzenini riske atmadan, ortaya çıkan faturayı işçi sınıfı ile toplumun diğer emekçi kesimlerine ödetme anlamına geldiği biliniyor.

Sömürü düzenini kurtarmak için kapsamlı saldırı...

Uçurumun kıyısındaki rejimi kurtarmaya memur edilen Yorgo Papandreu liderliğindeki “sosyalist” hükümet, “kurtarma kredisi” alabilmek için IMF ile AB şeflerinin dayatmalarına boyun eğdi. Sermayenin hizmetindeki Papandreu hükümeti, baltayı taş vurmış görünüyor. Zira daha program mecliste görüşülmeden, ülkede hayatı felç eden bir genel grevle protesto edildi.

“Sosyalist” hükümet bu işe çok hevesli olmasa da, sermayenin çıkarlarını korumakla mükellef olan tüm emsalleri gibi, işçi sınıfı ve emekçilere saldırarak kendi sonunu hazırlama sürecini de başlatmaya mahkum görünüyor.

Yunan burjuvazisi ile emperyalist güçlerin uygulamaya çalıştıkları saldırı programı oldukça kapsamlı; görüldüğü kadarıyla, rejimi kurtarmak için bundan daha hafifi yeterli bulunmuyor. İlan edilen programın en büyük açmazı ise, daha ilk adımda Yunanistan işçi sınıfı ve emekçilerini cepheden karşısına almış olmasıdır.

“Kurtarma” için vaat edilen meblağ 110 milyar avroluk kredi; kredinin 80 milyarı AB ülkelerinden, 22 milyarı Almanya’dan, kalanı ise IMF tarafından sağlanacak.

Kredi alabilmek için IMF ve AB şeflerinin emrine uyan Papandreu hükümeti, üç yıl içinde 30 milyar avro tasarruf sağlamak, 2014’e kadar bütçe açığının gayri safi yurtiçi hasılaya oranını yüzde 3’ün altına çekmeyi taahhüt ediyor (halihazırda bu oran yüzde 13,6). AB Komisyonu’nun öngörülerine göre ise, ülke ekonomisi bu yılda yüzde 3 küçülecek.

IMF-AB şeflerinin dayattığı, Papandreu hükümetinin ise onayladığı saldırı paketinde kamu kesimine yapılan harcamaların 2014’e kadar dondurulması ve ödeneklerinin yüzde 20 azaltılması, emekli ödemelerinin dondurulması veya azaltılması, emeklilik yaşının 61’den 63’e çıkarılması, KDV’nin yüzde 19’dan yüzde 23’e çıkarılması, yakıt, alkol ve tütün ürünlerindeki vergilerin yüzde 10 artırılması,

yeni vergilerin eklenmesi, yeni özelleştirmelerin yapılması hedefleniyor. Ayrıca, Yunanistan’da 13. maaş olarak adlandırılan Noel maaşında yüzde 30, Paskalya ile yaz tatili dönemleri için verilen ve 14. maaş olarak nitelendirilen yarımaş maaş ikramiyelerde ise yüzde 30 oranında kesinti...

Görüldüğü üzere amaç, sömürü ve kölelik düzenini kurtarmak, faturayı ise işçi sınıfı ve emekçilere ödetmektir. Öyle görünüyor ki, kazanılmış hakların gaspı ile yetinmeyen egemenler, ekonomide küçülme ve yeni özelleştirmelerle işsiz sayısının daha da artmasına neden olacakalar.

Emekçiler krizin faturasını ödemeyi reddediyor!

Örgütlülük düzeyi yüksek, direniş geleneği ise güçlü olan Yunanistan işçi sınıfı ile emekçilerinin bu kapsamlı saldırıyı sineye çekmeleri mümkün değil. Neo liberal saldırılara karşı etkili bir direniş sergileyen Yunanistan işçi ve emekçilerinin, bu kapsamdaki bir saldırıya daha kitlesele daha militan bir direnişle karşı çıkmaları sürpriz olmayacaktı.

Nitekim öyle de oldu.

Saldırı programı oylamaya sunulduğu saatlerde, meclis binası önünde kitlesele protesto eylemi yapıldı. Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu, İşçi Sendikaları Federasyonu ve Mücadeleci İşçi Cephesi’nin (PAME) çağrısıyla düzenlenen gösterilere on binlerce işçi, emekçi ve genç katıldı.

Kent merkezi ile sokaklarda yığınak yapan kolluk kuvvetleri, barikatlar kurarak gösterileri kontrol etmeye çalıştı. Buna karşın parlamento binası önünde toplanan eylemciler “IMF’yi kovun”, “Hırsızlar için hiçbir fedakarlıkta bulunmayacağız”, “IMF-AB boyunduruğuna hayır” şiarlarını yükselttiler.

Saldırı paketinin mecliste onaylanmasını da geniş katılımlı bir genel grevle karşılayan işçi ve emekçiler, yüz binlerin katılımlıyla alanlara çıktılar.

Son aylarda üçüncü kez genel greve giden sendikalar ile Yunanistan Komünist Partisi (KKE) ve Radikal Sol Koalisyon Partisi (SYRIZA) tarafından

örgütlenen eylemlere 150 ila 200 bin kişinin katıldığı bildirildi. Polisle çatışmaların yaşandığı eylemlerde “meclisten hapse”, “hırsızlar”, “çaldıklarınızı geri getirin”, “çalmadık, ödemeyeceğiz”, “IMF dışarı”, “mücadeleye devam” şiarları yükseltildi.

Kamu ve özel sektörde çalışan işçi ve emekçilerin geniş bir katılım sağladığı genel grev hayatı felç ederken, emekçiler grev ve eylemlere devam kararı aldılar. Bu kararlılık, sermaye ve emperyalistlerin işlerinin hiç de kolay olmayacağına işaret ediyor.

Sınıf çatışmaları sertleşecek...

Çöküşün eşiğine gelen kapitalist sistemin Yunanistan halkasını kurtarmak için sadece bu ülke burjuvazisi değil, emperyalistler de işe koyulmuş bulunuyor. Sistemlerini kurtarmak için faturanın işçi sınıfı ve emekçiler tarafından ödenmesini dayatacak kadar küstah olan rejimin efendileri, hedeflerine ulaşma konusunda pervasız davranmaya hazır görünüyorlar.

Sistemin efendileri ne kadar küstahsa, Yunanistan işçi sınıfı ve emekçileri de, sermayenin saldırılarına karşı direnmeye o kadar kararlılar. Bu işe, kokuşmuş kapitalist sistemin efendileri ile işçi sınıfı ve emekçiler arasındaki çatışmanın sertleşmesini kaçınılmaz kılacak. Rejimin efendilerini tedirgin eden esas nokta da budur. Zira işçi sınıfıyla emekçilerin kitlesele/militan direnişi yükselttiği yerde, yıkım paketlerini uygulama girişimleri başarısızlığa mahkum olmakla kalmayacak, sınıf çatışmalarının farklı evrelere sıçramasına zemin de hazırlayabilecektir.

Yunanistan işçi sınıfı ve emekçilerinin yükselttiği direnişin seyri, bu ülke sınırlarının ötesinde bir önem taşıyor. Sınırlı sayıda işçiyle gerçekleştirilen TEKELE Direnişi’nin bile uluslararası bir etki yarattığı göz önüne alındığında, yüz binlerce işçi ve emekçinin militan bir direnişle Yunan burjuvazisi ve emperyalistlere geri adım attırmaları, küresel çapta devam eden neoliberal saldırıya karşı biriken öfkenin anti-kapitalist bir direnişi tetikleme ihtimali yüksek olacaktır.

Kuzey Ren Vestfalya'da eyalet seçimleri yapıldı...

“Seçimler Almanya'da krizin daha da derinleşeceğini gösteriyor!”

Almanya'nın en kalabalık eyaleti olan Kuzey Ren Vestfalya'da eyalet seçimleri yapıldı. Seçimlerde geçen yılın ekim ayında ikinci kez başa gelen Merkel hükümeti büyük bir hüsrana uğradı.

Hem Hristiyan Demokrat Parti (CDU) hem de Sosyal Demokrat Parti (SPD) seçimlerde yüzde 34.5 oy aldılar.

Son genel seçimlerde yüzde 14,6 ile büyük çıkış yakalayan Hür Demokrat Parti (FDP), eyalet seçimlerinde yüzde 6,7'de kaldı.

Yeşiller, 2005'e kıyasla oylarını ikiye katlayarak yüzde 12,1'e çıkardılar. Yeşillerin eşbaşkanı Claudiu Roth yeni bir eğitim politikası ve nükleer enerjiden vazgeçmek istediklerini belirtti ve seçim sonuçlarına göre Federal Eyalet Temsilciler Meclisi'nde de artık dengelerin değişeceğine ve yasaların çıkmasında artık söz sahibi olacıklarına dikkati çekti.

Sol Parti ise yüzde 5 barajını aşarak ilk kez Kuzey Ren Vestfalya Eyalet Parlamentosu'na girmeyi başardı. Sol Parti'nin seçim programında “30 saatlik iş haftası”, Alman askerlerinin derhal Afganistan'dan çekilmesi ve devletin insanları izleme terörüne karşı yükselttiği ilerici talepleri işçi ve emekçiler arasında yankı buldu. Sol Parti Genel Başkanı Lafontaine, SPD ve Yeşiller'le bir koalisyondan sosyal hakların yağmalanmasına karşı çıkılacak bir zeminde mümkün olduğunu açıkladı.

Yerel seçimlerde son 10 yılın en kötü sonucunu elde eden Hristiyan Demokrat Parti (CDU) yüzde 10'dan fazla oy kaybetti. CDU'nun eyalet başkanı Jürgen Rüttgers bu seçim sonuçları ile Cumhurbaşkanı Horst Köhler'in takipçisi olacağı hayallerini de yitirmiş oldu.

Eyaletteki Hristiyan Demokratlar Merkel'in Yunanistan konusunda izlediği politikanın faturasını halkın kendilerine kestiğini öne sürüyor.

İşçi ve emekçiler eyalet seçimlerinde, sermaye sahiplerine vergi indirimi, hastalık sigortası için kesintilerin gelir durumuna bakılmaksızın kişi başına belirlenen bir miktar olarak kesilmesine karşı oy kullandılar. Seçimlerden sonra Merkel sermaye için vergi indirimi tasarısından vazgeçtiklerini açıkladı.

Ana muhalefetteki Sosyal Demokrat Parti (SPD) bu eyalette 42 yılın en düşük oylarına sahip oldu.

Her iki büyük parti de eyalet parlamentosunda 67 sandalyede kaldı. Yeşiller Partisi 23, Hür Demokrat Parti (FDP) 13 ve Sol Parti de 11 milletvekili çıkardı. Katılım oranının yüzde 59,3 olduğu seçimlerde hiçbir parti tek başına hükümet kurmak için gerekli olan 91 milletvekili sayısına ulaşamadı ve koalisyon hesapları içinden çıkılması zor bir hale geldi.

Muhtemel koalisyon denklemleri arasında CDU-SPD ittifakının yanında SPD'nin Yeşiller ve FDP veya düşük de olsa SPD'nin Yeşiller ve Sol Parti ile ortak hükümet kurması ihtimalleri var.

Seçimlerde, ilk kez Yeşiller Partisi'nden 1, Sol Parti'den 3, SPD 2 milletvekili olmak üzere 6 Türkiye kökenli milletvekili aday da meclise girmeyi başardı.

Faşist partiler ise yüzde 2,4 oy aldılar. Faşist “Pro NRW” bunun yüzde 1,4 oyuna sahip oldu.

Seçimler Almanya'da krizin daha da derinleşeceğini gösteriyor. Hükümetin krizi

yönetebilmesi için, krizin yükünü işçi ve emekçilerin üzerine yıkması gerekiyordu. Bu saldırılar ise seçimlerin sonuna ertelenmişti. Ama eyalet seçimlerinin sonuçları hükümetin bu taktikini bozdu. Diğer bir nokta ise, hükümeti oluşturacak partilerden sağlam bir birlik beklenmiyor. Buna bir de Federal

hükümetin ortakları Hristiyan Birlik ile FDP'nin Eyalet Temsilcileri Meclisi'nde (Bundesrat) çoğunluğu kaybetmesi de eklendi. Merkel daha şimdiden Federal Eyalet Temsilciler Meclisi'nde dengelerin değişmesi nedeniyle yeni yasalar çıkarmakta da zorlanacaklarına işaret etti.

Denizler ve Mayıs şehitleri anıldı

BİR-KAR, Almanya'nın Bielefeld ve İsviçre'nin Basel şehirlerinde gerçekleştirdiği etkinliklerle Denizler'i ve Mayıs şehitlerini andı.

Bielefeld'de Mayıs şehitleri anması

Bielefeld BİR-KAR, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan ve İbrahim Kaypakkaya'yı anmak için bir etkinlik gerçekleştirdi. Etkinlik saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından gerçekleştirilen açılış konuşmasında günün anlam ve önemine değinildi.

Mayıs şehitleri üzerine hazırlanan sinevizyonun ardından ise “Sevim Taşan Benim” adlı tiyatro oyunu

gösterildi. Oyun katılımcılar tarafından ilgiyle karşılandı. Tiyatrodan sonra ise şiir dinletisi gerçekleştirildi. 60 kişinin katıldığı etkinlik, hep beraber söylenen Şarkışla türküsünün ardından program sona erdi.

Basel'de Denizler anması

Basel BİR-KAR, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan Ve Hüseyin İnan şahsında ‘71 devrimcileri için anma etkinliği gerçekleştirdi.

Etkinlik açılış konuşması ve saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşundan sonra okunan metinde ‘71 Devrimci Hareketi’nin simge isimleri Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşlarını devrimci kadro tipinin seçkin örnekleri olarak görmek gerektiğine vurgu yapıldı.

Okunan metnin ardından, Rodrigo’nun gitar konçertosu eşliğinde Deniz, Yusuf ve Hüseyin’in son mektupları okundu. Daha sonra, 6 Mayıs şehitleri ve ‘71 Devrimci Hareketi’nin önderlerinin de ele alındığı sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı etkinlik birlikte söylenen ezgilerle sona erdi.

Kızıl Bayrak / Bielefeld - Basel

Rusya'da madenci katliamı

Rusya'da Sibirya'nın Kemerova bölgesindeki kömür madeninde 8 Mayıs'ta meydana gelen grizu patlamasında 60 işçi hayatını kaybederken gazetemiz yayına hazırlandığı sırada 30 işçiye ise hala ulaşılamamış durumdaydı.

11 Mayıs günü bölgeyi ziyaret eden ve maden patlamasında ölenlerin yakınlarıyla buluşan Rusya Başbakanı Vladimir Putin, maden işçisi ailelerinin tepkisiyle karşılaştı. Aileler iktidarı, 9 Mayıs Zafer Bayramı'nın “havasını” bozmamak için facianın boyutlarını gizlemekle suçluyorlar.

Maden faciasında ölü sayısının artması beklenirken, mahsur kalan işçilerden de umut kesildi. Üstelik üçüncü bir patlama riski de mevcut.

Cumartesi günü meydana gelen patlama sırasında madende 360 kişi çalışıyordu. Patlamada 13 işçi ölmüş, ilk patlamanın üzerinden dört saat geçtikten sonra ocakta ikinci bir patlama daha meydana gelmişti. İkinci patlamada da kurtarma ekiplerinin de aralarında bulunduğu 17 kişi yaşamını yitirmişti.

Rusya'daki madenlerde güvenlik standartlarının yetersiz olduğu biliniyor. Aynı madende üç ay önce de bir patlama meydana gelmişti. 2007 yılında yine Kemerova bölgesinde gerçekleşen bir maden cinayetinde de 110 işçi yaşamını yitirmişti.

Kayseri İşçi Kültür Evi'yle dayanışma sürüyor...

Kayseri İşçi Kültür Evi'ne gelen ve kendilerini "Emek Gençliği" olarak tanıtan bir grubun Kayseri İşçi Kültür Evi çalışanı Hacı Bora Koç'a saldırımlarının ardından Kültür Evi ve çalışanlarıyla dayanışma büyüyor.

Kayseri İşçi Kültür Evi'ne yönelik saldırıyı kınıyoruz!

Kayseri İşçi Kültür Evi'ne gelen, kendilerini Emek Gençliği olarak tanıtan bir grup, Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun sendika ağalarını alanda protesto etmesine dönük tepkisini dile getirmiş, DİSK Bölge Başkanı sıfatıyla kürsüden kitleye hitap eden, EMEP GYK üyesi Yakup Aslandoğan'a hakaret edildiğini belirtmişlerdir. Ayrıca 1 Mayıs'a kitlesel katılım sağlayan Devrimci 1 Mayıs Platformu'na dönük hakaretlerde bulunmuşlardır.

İşçi Kültür Evi çalışanı Hacı Bora Koç sendika ağalarının protesto edilmesinin meşruiyetini dile getirmiş, özel olarak Yakup Aslandoğan'a yönelik bir hakaretin söz konusu olmadığını belirtmiştir. Tüm bu açıklamalara rağmen Emek Gençliği MYK üyesi Ümit Kartal'ın da içinde bulunduğu grup, Hacı Bora Koç'a yumruklu saldırıda bulunmuştur. Ayrıca İşçi Kültür Evi'nde bulunan sehpayı kırmış, kitaplıkta bulunan "EMEP Eleştirisi" kitabını da yırtmışlardır.

Bu saldırı Kayseri Emek Partisi'nin ilk saldırısı değildir. EMEP GYK üyesi Yakup Aslandoğan'ın da içinde bulunduğu grup, 8 Mart sürecinde Eğitim Sen başkanı ve yönetim kurulu üyeleri başkanlık odasında bulunduğu sırada, başkanlık odasına girmiş, Eğitim Sen yönetimini kendilerini engellemekle itham etmiş, sehpayı yumruklama noktasına varmıştır. Ayrıca bundan kısa bir süre önce gerçekleşen Alevi Kültür Merkezi Genel Kurulu'nda Kayseri Emek Gençliği, ESP Kayseri temsilcisine saldırma cüretinde bulunmuştur. Daha önce de DHF temsilcisi hakkında ileri geri konuşmalar yapanlar da aynı gruptur.

Bizler emek örgütleri ve devrimci, ilerici siyasal yapıların temsilcileri olarak bu saldırıları şiddetle kınıyor, Emek Partisi açık bir özeleştirme vermediği sürece birlikte iş yapmayacağımızı ilan ediyoruz.

Kayseri Devrimci 1 Mayıs Platformu

Kayseri İşçi Kültür Evi'ne yönelik saldırıyı lanetliyoruz!

Sınıf devrimcileri olarak kapitalist sömürü sistemine karşı yürüttüğümüz sınıf mücadelesi, sermaye düzeninin ekmeğine yağ çalan sendikal bürokrasi ve onların kuyruğundaki reformist yapılara karşı mücadeleyle birlikte sürüyor ve sürecektir.

Devrimden, devrimci değer ve ilkelerden çoktan kopmuş olan ve mevcut konumu ile sermaye düzenine hızla eklenilen reformistlere karşı mücadele elbette ki kaçınılmaz görevlerimiz arasında

yer alıyor. Belli gündemler vesilesiyle bu görev kendini daha yakıcı bir şekilde ortaya koyuyor.

1 Mayıs gündemi bunun en yakın örneklerinden biri oldu. 1 Mayıs'ın sınıfsal özünden kopuk bir şekilde ve kuyruklarında dolandıkları sendikal bürokrasi güdümünde gerçekleşmesi gayret ve çabasında olan reformistler devrimci 1 Mayıs örgütlenmesi yürütenlere karşı tahammülsüzlüklerini alçak bir saldırıyla göstermiş bulunuyor.

Reformizm batağın saplanmış ve acınacak bir şekilde sendikal bürokrasinin eteğine yapışmış olan EMEP'ten başka türlü bir tutum beklenemez. 1 Mayıs tarihsele ve sınıfsal özünden kopuk karnaval havasında geçirmeye çalışan sendikal bürokrasiye karşı mücadele eden devrimcilere karşı EMEP'in gerçekleştirdiği bu saldırı bir bakıma da doğaldır.

Fakat işçi sınıfın örgütlü neferleri olarak düzenden yana saf tutanlara her zaman için gereken yanıtımızı verdik, vereceğiz. Sincan İşçi Derneği olarak bu saldırıya karşı vereceğimiz en iyi yanıt ise devrimde, devrimci kimlikte, devrimci sınıf mücadelesinde ısrarlı ve daha yoğun bir çalışma örgütlemektir. Devrimden kopanların devrimci değer ve ilkelere karşı gerçekleştirdiği bu türden alçakça saldırıları sınıf mücadelesinin her alanında teşhir edecek, sendikal bürokrasinin ve onun kuyruğuna tutunmuş olan reformizmin gerçek konum ve kimliğini sınıf ve emekçi kitlelere kesintisiz bir şekilde anlatmaya devam edeceğiz.

Sincan İşçi Derneği

Kayseri İşçi Kültür Evi ile dayanışmaya!

Kayseri İşçi Kültür Evi saldırıya uğradı. Saldıran devlet değildi. Devletin saldırısı olsaydı, şaşırmazdık. Saldırıyı gerçekleştiren grup Emek Partili olarak bilinen bir gruptu. Saldırıya uğrayan ise Kayseri İşçi Kültür Evi'nde o anda bulunan, uzun yılları bulan işçilik yaşamı boyunca devrim ve sosyalizm mücadelesine katılan, emekli olduktan sonra da sınıf mücadelesine devam eden Hacı Bora Koç'tu.

Kayseri Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun önemli bir kitle katılımı ile 1 Mayıs'ta sendika ağalarını rezil rüsve etmesi, alt kademe sendika bürokratlarını kendine dayanak yapmak isteyen reformist Emek Partisi'ni rahatsız etmiştir. Yapmaları gereken ortaya çıkan manzarayı oturup değerlendirmektir. Onlar ise mafyavari yöntemleri tercih ettiler. İşçi Kültür Evinin bastılar. Sınıf bilinçli bir işçi olan Hacı Bora Koç'u yumrukladılar. Tüm emek örgütlerini, işçileri bu saldırıyı nefretle kınamaya, hesap sormaya çağırıyoruz.

Karayollarından sınıf bilinçli devrimci işçiler

İşçi Kültür Evi'ne yapılan saldırı, emek mücadelesine yapılmıştır!

Adında "emek" bulunan bir siyasi parti, emek mücadelesinin önemli bir mevzisi olan Kayseri İşçi Kültür Evi'ne saldırarak patronların ekmeğine yağ sürmüştür. Kayseri İşçi Platformu sözcüsü Hacı Bora Koç'a atılan her yumruğu kendimize atılmış olarak görüyoruz. Emek Gençliği MYK üyesi Ümit Kartal'ın da içinde bulunduğu saldırganların tutumunu şiddetle protesto ediyoruz.

Kayseri İşçi Platformu

Dayanışmayı büyütelim!

Kayseri İşçi Kültür Evi'ne yönelik Emek Partisi'nin gerçekleştirdiği saldırı düşmanın ekmeğine yağ sürdü. Biz sosyalist kamu emekçileri olarak yapılan bu saldırıyı emeğin korunması mücadelesine yapılmış bir saldırı olarak görüyoruz. Kırşehir, Nevşehir ve Kayseri'de çalışan sosyalist kamu emekçileri olarak, tüm ilerici devrimci kamuoyunu saldırıya karşı tepki göstermeye, Kayseri İşçi Kültür Evi ile dayanışmayı büyütmeye çağırıyoruz.

Sosyalist Kamu Emekçileri

İşçi Kültür Evi'ne yapılan saldırı, sınıf mücadelesine yapılmıştır

Emek Partili bir grup, Kayseri İşçi Kültür Evi'ne saldırmıştır. Saldırı sırasında Kayseri İşçi Platformu sözcüsü Hacı Bora Koç'a hakaret eden grup, ardından da arkadaşımızı yumruklamıştır. Bu saldırıyı yapanlar emek mücadelesinden ne anladıklarını göstermiş oldular. Saldırıda yapan Emek Partisi'ni şiddetle kınıyoruz.

Kayseri İşçi Kültür Evi ile olan dayanışmamızı büyütürsek, saldırganları gerçek anlamda cezalandırmış oluruz.

Kayseri'den metal işçileri

“Güler Zere ölümsüzdür!”

7 Mayıs günü şehit düşen Güler Zere çeşitli kentlerde gerçekleştirilen eylemlerle ölümsüzlüğe uğurlandı.

Şakirpaşa’da meşaleli yürüyüş

Güler Zere için 11 Mayıs Salı günü Şakirpaşa’da meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Şakirpaşa Sivaslı Durağı’nda “Güler Zere ölümsüzdür” pankartının açılmasıyla başlayan eylemde Beşevler Caddesi girişine kadar sloganlarla yüründü. Güler Zere’nin yazdığı mektuptan bir bölümün de okunduğu açıklama Güler Zere’nin hasta tutsaklar için verilen mücadelede yaşatılacağı söylendi.

Halk Cephesi tarafından gerçekleştirilen açıklamaya BDSP ve ESP de destek verdi.

Güler Zere sonsuzluğa uğurlandı

Güler Zere’nin cenazesi 10 Mayıs günü Elazığ’da toprağa verildi. Zere, yoldaşları, dostları ve siper yoldaşları tarafından son yolculuğuna uğurlandı.

Tören için Halk Cephesi, Zere’nin evinin önünde buluşurken ilerici ve devrimci kurumlar da törene katılım sağladı.

Törenin ardından Zere’nin cenazesi sloganlar eşliğinde Perşembe Pazarı’na getirildi. Zere’nin tabutu karanfillerle donatıldı ve kızıl bayrağa sarıldı. Eylemde “Kanser hastası devrimci Güler Zere şehit düştü – Katili AKP iktidardır!” pankartı açıldı.

Zere, vasiyet ettiği gibi Dersim’in Hozat İlçesi’nde 1994 yılında çıkan bir çatışmada yaşamını yitiren 6 yoldaşının yanına defnedildi.

Zere eylemlerine polis saldırısı

8-9 Mayıs tarihlerinde Okmeydanı Sibel Yalçın Direniş Parkı’nda gerçekleştirilen Dev-Genç Kültür Şenliği’nin birinci gününde polis terörü yaşandı. Zere için 8 Mayıs akşamı gerçekleştirilen eyleme saldıran polis, ardından şenliğe de müdahale etti. Şenlik alanı ve sokaklar polisin kullandığı biber gazı nedeniyle dumana boğulurken polisin saldırısı sırasında birçok devrimci çeşitli yerlerinden darp edildi.

Diğer bir polis saldırısı da Güler Zere’nin toprağa verildiği Elazığ’da gerçekleşti. 8 Mayıs günü yürüyüş yapmak isteyen kitleye polisin saldırmasının ardından çatışma çıktı. AKP İl Binası’na yürümek isteyen gruba müdahale eden polis 10 kişiyi gözaltına aldı.

Adana

Adana’da hasta tutsaklar için yapılan eylemlerden sonuncusu Güler Zere’ye adandı.

8 Mayıs günü gerçekleştirilen eylemde Güler Zere’nin devrimci düşüncelere sahip olduğu için katledildiğinin vurgulandığı açıklamanın son bölümünde tecrit işkencesinin sürdüğü, cezaevlerinde hasta tutsaklar olduğu sürece bu mücadelenin devam edeceği belirtildi.

Halk Cephesi, Emek ve Özgürlük Cephesi, Devrimci Proletarya, BDSP, İHD, ESP, ODAK, BDP, TUHAY-DER, KESK, DHF, SDP, Türkiye Gerçeği tarafından örgütlenen eyleme 60 kişi katıldı.

Ankara

Güler Zere’nin şehit düşmesi 8 Mayıs günü Ankara Halk Cephesi tarafından yapılan basın açıklaması ile protesto edildi. Eylemde, Güler’in katilinin devletin kurumları ve tüm bu kurumları yöneten AKP iktidarı olduğu vurgulandı. BDSP’nin de destek verdiği basın açıklamasına yaklaşık 100 kişi katıldı.

Gazi Mahallesi

Gazi Halk Cephesi Güler Zere için 8 Mayıs günü bir yürüyüş gerçekleştirdi. Eski karakolda kitlenin toplanmasıyla yürüyüş başladı. Gazi Cemevi önünde sona erdi. Burada yapılan açıklama ile anma programı son buldu. Yürüyüşe BDSP, DHF, PDD, Partizan, Mücadele Birliği destek verdi.

Armutlu’da anma töreni

Güler Zere için Küçük Armutlu’da cenaze töreni düzenlendi. Zere için gerçekleştirilen törene yaklaşık 500 kişi katılırken Cemevi’nin bahçesi Zere’nin fotoğraflarıyla, kızıl bayraklarla ve pankartlarla düzenlendi. “Güler Zere ölümsüzdür” ve “Kanser hastası devrimci Güler Zere şehit düştü - Katili AKP iktidardır” pankartları bahçeye asıldı.

Güler Zere’yi uğurlamak için aralarında BDSP’nin de bulunduğu ilerici, devrimci kurumlar cemevi önünde buluştu. Burada “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Güler Zere ölümsüzdür!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!” sloganları atıldı.

Anma programı kısa bir konuşmayla başladı. Konuşmada Zere’nin ilerici, devrimci kurumların oluşturduğu kamuoyu sayesinde ancak ölüm sınırına geldiğinde özgürlüğüne kavuşabildiği ifade edildi. Güler Zere’nin katilinin kanser hastalığı olmadığı, egemenler olduğu belirtilerek halen onlarca hasta tutsağın serbest bırakılmadığı ve katledilmek istendiği söylendi.

Yapılan konuşmanın ardından Güler Zere şahsında devrim şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirildi.

Halk Cephesi adına konuşan Ayşe İşeri, Zere’nin tecrit politikalarıyla hasta edildiğini belirtti.

Kocaeli

Güler Zere’nin devlet eliyle katledilmesi 7 Mayıs günü Kocaeli Halk Cephesi tarafından düzenlenen yürüyüşle protesto edildi. Eyleme aralarında BDSP, DHF, Partizan, SDP’nin de bulunduğu birçok ilerici ve devrimci kurum da destek verdi.

Antakya

Güler Zere, Antakya’da gerçekleştirilen eylemle 8 Mayıs günü uğurlandı. Antakya Halk Cephesi tarafından düzenlenen eylemde “Kanser hastası Güler Zere şehit düştü katili AKP iktidarı” pankartı açıldı.

Açıklamada, katliamcı devletin Güler Zere’yi ağır

tecrit koşullarında bıraktığı söylenerek, Zere’nin yaşamını yitirmesinde sorumlu olanın AKP iktidarı olduğu belirtildi.

Eyleme ESP, DHF ve Kızıl Bayrak okurları da destek verdi.

Bursa

Bursa’da bir araya gelen ilerici, devrimci kurumlar 7 Mayıs akşamı gerçekleştirdikleri eylemle tecrit uygulamalarını protesto ettiler.

Bursa Kent Meydanı’nda “Güler Zere ölümsüzdür!” pankartının açıldığı eylemde Bursa Halk Cephesi adına yapılan açıklamada, Güler Zere’nin serbest kaldıktan sonra yazdığı mektupta “Beni serbest bırakan karar, sağlığıma dönmem için değil, dışarıda ölmem için verilmiş bir karardır” dediği aktarıldı.

Açıklama, “Güler Zere’yi ağır tecrit koşullarında bırakıp yaşamını yitirmesinden sorumlu AKP iktidardır. Artık o aramızda yok ancak biz tecride karşı mücadelemizi tüm hasta tutsaklar için yine onunla birlikte sürdüreceğiz. Tutsaklarımıza sahip çıkmaya, hasta tutsakların özgürlüğünü istemeye devam edeceğiz” sözleriyle sonlandırıldı.

BDSP, DHF, Partizan, TKP ve ÖDP eyleme destek verdiği eyleme 50 kişi katıldı.

İstanbul

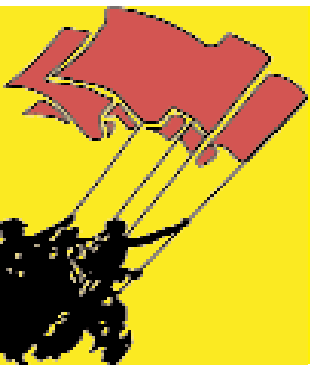
Hasta tutukluların serbest bırakılması talebiyle her hafta cuma günü Taksim’de yapılan eylemlerin 41. haftasında, kampanya sonucu özgürlüğüne kavuşan kanser hastası Güler Zere’nin ölüm haberi geldi. Kurumlar, bu haftaki eylemi “Güler Zere ölümsüzdür!” sloganıyla gerçekleştirdiler.

Taksim Tramvay Durağı’nda buluşan 700’e yakın kişi, öfkeli sloganlarla Galatasaray Lisesi’ne yürüdü. Güler Zere’nin resminin bulunduğu, “Güler Zere ölümsüzdür” pankartının açıldığı eylemde, Güler Zere’nin fotoğrafları taşındı. İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Mehpisto Kitabevi önüne gelindiğinde, oturma eylemi gerçekleştirildi. Oturma eylemi sırasında, “Bize ölüm yok” marşı Güler Zere için hep bir ağızdan söylendi.

Galatasaray Lisesi önünde yapılan açıklamada şunlar söylendi: “Güler’e tanınan özgürlük, dışarıda ölme özgürlüğü oldu. Bir suç karargahı olan Adli Tıp Kurumu Güler’e son aşamada rapor verdi. Yaşamasını değil, ölüm aşamasını dışarıya havale etti.”

Kızıl Bayrak / İstanbul - Adana – Ankara - Antakya – Bursa - Kocaeli

Mücadele Postası

Dink Davası'nda 13. duruşma

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in öldürülmesiyle ilgili İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam eden davanın 13. duruşması 10 Mayıs günü görüldü.

"Hrant Dink'in Arkadaşları", duruşma öncesinde Beşiktaş Meydanı'nda bi raraya gelerek basın açıklaması gerçekleştirdi. "Hrant için adalet için!" pankart ve dövizlerinin taşındığı eyleme, Hrant Dink'in eşi Rakel Dink, Metin Göktepe'nin, Hasan Ocak'ın, Abdi İpekçi'nin, Doğan Öz'ün ve Uğur Mumcu'nun aileleri ile sanatçılar katıldı.

Basın açıklamasını Tülin Özen gerçekleştirdi. Özen yaptığı açıklamada, Hrant Dink davasının 3.5. yılını doldurduğunu söyleyerek davanın peşini bırakmamakta kararlı olduklarını belirtti. Hrant Dink'in katledildiği güne dair cinayet görüntülerinin tahrir edildiğini hatırlatan Özen, adaletin yerini bulması için yapılmayan soruşturmanın yapılmasını, sorgulanmayan resmi görevlilerin sorgulanmasını ve yargılanmayanların yargı önüne getirilmesini isteyerek Hrant Dink davası için özel bir savcı ekibinin görevlendirilmesini talep etti.

Özen, Hrant Dink suikastine ilişkin Başbakan Erdoğan'ın, "Bu bizim için namus davasıdır" sözlerini hatırlatarak, "Bu dava artık utanç müsamesesine döndü. Bunu bir kenara yazdık unutmayın yine de devleti gecikmeli de olsa namusunu kurtarma operasyonuna çağırıyoruz." dedi.

Basın açıklamasının ardından Beşiktaş Adliyesi önüne gidildi. Rakel Dink ve siyasi cinayetlere kurban gidenlerin aileleri duruşmayı izlemek üzere adliye binasına girdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

YTÜ'de Denizler anıldı

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde 6 Mayıs günü İzinsiz Eylem Platformu tarafından Denizler anması gerçekleştirildi.

Anma programı, TonoZ Kantin önünde eyleme çağrı yapan ajitasyon konuşması ile başladı. "Bizler tüm baskılara karşı sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için Denizler'in yolunda, Denizler gibi yürümeye devam edeceğiz." sözleriyle bitirilen çağrının ardından saygı duruşu yapılarak platformun açıklamasına geçildi.

Açıklamada, sermaye devletinin yıllardır süren katliam ve işkencelerine en güzel cevabı Denizler'in verdiği, milyonlarca işçi, emekçi ve öğrencinin onların açtığı yolda yürüdüğü vurgulandı. Açıklama şu sözlerle bitirildi:

"Geçmişin hesabını sormak ve geleceğimize sahip çıkmak için Kızıldere anmasını soruşturanlara inat bizler bugünü yaratanları anıyoruz."

Açıklamanın ardından müzik dinletisi gerçekleştirildi.

İzinsiz Eylem Platformu'nun anmasının ardından TKP'li Öğrenciler, A Blok'a "Gençlik 6 Mayıs'ta Denizler'in hesabını soracak" şiarıyla Dolmabahçe'de gerçekleştirecekleri yürüyüşün çağrısını yapan pankart astılar.

Ekim Gençliği / YTÜ

Denizler Halil Akkanat Lisesi'nde anıldı

Denizler, 7 Mayıs günü Halil Akkanat Lisesi öğrencileri tarafından anıldı.

DLB'liler, üçüncü teneffüs ve son derste okul bahçesine kuşlamalar yaptılar.

Okul çıkışında kapı önünde toplanan liseliler alkış ve ıslıklarla eylemlerini başlattılar. Denizler'in isimlerinin söylenmesinin ardından "Yaşıyor" diyen ve "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganını atan öğrenciler, daha sonra yürüyüşle birlikte Gündoğdu Marşı'nı söylediler.

DLB'lilerin çalışmalarının etkisiyle refleks olarak gerçekleştirilen ve yaklaşık 25 kişinin katıldığı eylem, alkışlarla ve atılan sloganlarla sona erdi.

Halil Akkanat Lisesi Öğrencileri

EÜ'den devrimci tutsaklara dayanışma kartı

Ege Üniversitesi Ekim Gençliği, 6 Mayıs 1972'de katledilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı anmak amacıyla "Denizler'den Alaattinler'e devrim mücadelesi devam ediyor! / Denizler'den aldığı kavgaya bayrağını taşıyarak mücadele eden ve tutsak düşen devrimcilere sen de bir kart yaz!" şiarıyla çalışma başlattı. Çalışma kapsamında, 31 Mart günü 4 ilde gerçekleştirilen eş zamanlı operasyonlar sonrası tutsak düşen BDSP ve Ekim Gençliği çalışanlarına dayanışma kartları gönderildi.

4 Mayıs günü EÜ Öğrenci Çarşısı'nda, 5 Mayıs günü Edebiyat Fakültesi'nde, 6 Mayıs günü ise Hazırlık binası önünde Ekim Gençliği masaları açılarak faaliyet kampüs geneline taşındı. Ayrıca hazırlanan afişler de kampüs içerisinde yaygın bir biçimde kullanıldı.

Kartlar 7 Mayıs günü, Ankara'da tutuklu bulunan BDSP ve Ekim Gençliği çalışanlarına gönderildi.

Ege Üniversitesi / Ekim Gençliği

BES Kilis İl Temsilcisi Kıyasettin Aslan yaşamını yitirdi

Uzun yıllardır sürgün, baskı ve cezalara rağmen kamu emekçileri mücadelesinin içerisinde yer alan KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) Kilis İl Temsilcisi **Kıyasettin Aslan** bir süredir tedavi gördüğü kanser hastalığı sonucunda yaşamını yitirdi.

5 Mayıs akşamı İstanbul'da yaşamını yitiren Kıyasettin Aslan, ilerleyen kanser hastalığı ve zorlu tedavi sürecine rağmen sendikal faaliyetlerine ara vermemiş kamu emekçilerinin örgütlenmesi için çaba sarfetmişti.

Aynı zamanda gazetemiz okurlarından olan Aslan, 7 Mayıs günü Kartal Soğanlık'taki Sefa Cami'nden ailesi, dostları ve mücadele arkadaşları tarafından uğurlandı. KESK Genel Başkanı Sami Evren'in de katıldığı cenaze töreninde konuşmalar yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

“Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiçbir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde bizimle birlikte çalışan arkadaşlarımızı ve örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız. Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zaten söylemiş bulunuyorum. Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan asla pişman değilim. Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Birgün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım...”

İbrahim Kaypakkaya

“Çelik aldığı suyu unutmayacak!”